

റാജപ്രസാദൻ രൂപത

- ഗുരുവായൂർ -

ரஐபுரீகாருதன் ருனைவுகள்

— முருகபுதி —

முருந்தன் பதிப்பகம்

P. O. Box 350

CRAIGIEBURN

VICTORIA 3064

AUSTRALIA

சமர்ப்பணம்

தலைப்பு
ராஜபுலிகாந்தன் நினைவுகள்
ஆசிரியர்
முருகபதி
பதிப்புரிமை
ஆசிரியருக்கு
பதிப்பு
முதற்பதிப்பு - தை 2005
அமைப்பும் அச்சும்
கிறிப்து

இன்ப இலக்கிய இதயம்
கே. கணேஷ் அவர்களுக்கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்

முன்னுரை

இப்படியொரு நூலை எழுதுவேனென்று நான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. 'எதிர்பாராத நிகழ்வுகளின் சங்கமம் வாழ்க்கை' - என்பது போன்று நண்பர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் மறைவும் எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்துவிட்ட சோகம்.

இந்த இனிய நண்பர் மறைந்தாலும் அவர்தம் நினைவுகள் மரணிக்கவேயில்லை. அவரின் மென்மையான குரல் இன்றும் காதில் ரீங்காரமிடுகிறது. அவரின் எழுத்துக்கள் அச்சில் மட்டுமன்றி கையெழுத்தாகவும் உயிர்ப்புடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

பன்முக ஆற்றலும் ஆளுமையும் நிரம்பப்பெற்ற, தன்னலம் கருதாத இம்மனிதர், இலக்கிய நேசராகவும் இருந்தமையால்தான் எனக்கும் நண்பரானார் எனச் சொல்ல முடியாது. இதற்கெல்லாம் அப்பால் உடன் பிறந்த சகோதரனாக இயங்கியமை அவருக்கே உரித்தான தனிப்பண்பு. மனித நேயம் அவரது இரத்தத்தில் ஊறிப்போயிருந்தது.

உன்னதமான மனிதனுக்குரிய சகல பண்புகளும் அவரிடம் குடியிருந்தன. இந்த நூலைப் படிப்பவர்கள் அதனை நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியும். ஏன் இப்படியொரு நூலை எழுதினேன் என்பதையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பிறப்பைப் போன்று மரணமும் நியதியானதுதான். பூமிப் பந்தில் தோன்றியவர்கள் அனைவருமே நேரம்

வரும்போது புறப்பட வேண்டியவர்கள்தான். இதில் புதிதாக சொல்வதற்கு எதுவுமேயில்லை.

ஆனால் - பிறப்பில் மகிழ்ச்சியையும் - இறப்பில் துயரத்தையும் சந்திக்கும் நாம் - இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட வாழ்க்கையில் கற்றுக் கொள்பவை அநேகம்.

நான் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த பின்னரே ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் எனக்கு அறிமுகமானார். கடந்து சென்ற மூன்று தசாப்த காலம் (1974 - 2004) எம்மிருவரையும் இலக்கியத்தால் பிணைத்து வைத்திருந்தது.

இக்காலப் பகுதியில் எனது இன்ப, துன்பங்களிலெல்லாம் பங்கேற்றவர். எமது குடும்பத்தில் ஒருவராக ஐக்கியமானவர். இதனால் அவரது மறைவு எமது குடும்பத்திலும் நிகழ்ந்துவிட்ட சோகம்தான்.

20. 04. 2004 ஆம் திகதி என்னால் மறக்கவே முடியாத தினம். அன்றைய பகல் பொழுதில் எனது தாயார் மறைந்து முதலாண்டு திதியை முன்னிட்டு தாயாரின் உருவப் படத்துக்கு அஞ்சலி செலுத்தி படையலிட்டு உணவருந்த அமர்ந்த சமயம், எனது இரண்டாவது மகள் பிரியாதேவி தனது அறையிலிருந்து பதட்டத்துடன் ஓடி வந்தாள்.

அவளது கையடக்கத் தொலைபேசிக்கு வந்திருந்த சுருக்கமான செய்தி ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் மறைவைத் தெரிவித்தது.

சகோதரி தேவகௌரி (தினக்குரல்) தகவல் அனுப்பியிருந்தார். அதிர்ச்சி கலந்த சோகச் செய்தியை அனுப்பிய தேவகௌரியுடன் தொடர்புகொள்ள முயன்று முடியாத நிலையில் மல்லிகை செயலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

மறுமுனையில் நண்பர் ஆப்பன்.

அவரிடம் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் மறைவை உறுதி செய்து, அவர் தந்த தொலைபேசி இலக்கத்தில் தொடர்பு கொண்டபோது, நண்பரின் மூத்த மகள் மறுமுனையில் கதறினார். அக்குழந்தையின் கதறல் இன்னமும் காதில் ஒலிக்கின்றது.

எனது கண்களில் வடிந்த கண்ணீரை நானே துடைத்துக் கொண்டபோது மனைவி மாலதியும் என் செல்வங்களும் என்னைத் தேற்றினார்.

தமது பவளவிழா நிகழ்வுக்காக மெல்பனூக்கு வருகை தந்திருந்த கவிஞர் அம்பியும் அவரது மனைவியும் எமது வீட்டில் விருந்தினர்களாகத் தங்கியிருந்த வேளையிலேயே ஸ்ரீகாந்தனின் மறைவுச் செய்தியும் வந்தது.

அம்பிக்கும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனைத் தெரியும். ஒரே ஒரு தடவைதான் அம்பி அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்த சம்பவத்தை குறிப்பிட்டு, அந்தக் குறுகிய நேர சந்திப்பில் அவர் எவ்வாறு நடந்து கொண்டார் என்பதை வியந்து போற்றினார். தாமாகவே வந்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாராம். இத்தனைக்கும் அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவர் தினகரன் பிரதம ஆசிரியர்.

பத்திரிகை ஆசிரியர்களைத் தேடித்தான் படைப்பாளிகள் செல்வர். தமது ஆக்கங்களை பிரசுரித்துக் கொள்வதற்காக ஆசிரியரின் தயவையும் சிபாரிசையும் நாடுவர். அத்தகைய வழக்கம் நீடிக்கும் போது - கவிஞர் அம்பி கொழும்பு வந்திருக்கும் தகவல் அறிந்து இருப்பிடம் தேடி வந்து உரையாடி, அம்பியிடமிருந்து ஆக்கங்களைப் பெற்றுச் சென்றாராம். அதனால் தாம் மிகவும் நெகிழ்ந்து போனதாக அம்பி உணர்ச்சிபூர்வமாகச் சொல்லிவிட்டு அழுதுகொண்டிருந்த என்னைத் தேற்றினார்.

“அவ்வளவுதான்” என்று இரத்தினச்சுருக்கமாக ஒரே சொல்லில் என்னை ஆறுதல்படுத்தினார் கவிஞர்.

மறைவுச் செய்தியைக் கேட்டது முதல் மனம் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது. நண்பரின் கனிவான முகமே கண்களுக்குள் ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தது. வீட்டில், வெளியில், கடமையில், காரில் பயணித்த வேளைகளிலெல்லாம் நண்பரின் நினைவுகளே என்னை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. எதிலும் கருத்தூன்ற முடியாத பரிதவிப்பு.

நினைவுகளுக்கு மரணமில்லை என்பதை மீண்டும் அனுபவபூர்வமாக உணர்த்தியது நண்பரின் இழப்பு.

தொடர்ச்சியாக நினைவலைகள் வந்து வந்து தவிக்க வைத்தது. இந்தத் தவிப்பிலிருந்து மீள்வதற்கு வழி தேடினேன்.

‘எதுவுமே நிரந்தரமில்லை’ என்ற கீதோபதேசம் நினைவுக்கு வந்தாலும் நினைவுகள் நிரந்தரமானவை என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் குறித்த எனது நினைவுகளை எழுத்தில் பதியவைத்து வாசகர்களிடம் பகிரவைப்பதன் மூலமே உள்ளத்தவிப்பை அடக்கமுடியும் என்ற முடிவுக்கும் வரலானேன். நினைவுகள் சாக்ஷதமானவை.

நாம் மிகவும் நேசிப்பவர்களின் நினைவுகள் காலம் பூராவும் எம்மைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டேயிருக்கும்.

இலக்கிய உலகத்தினுள் பிரவேசித்த காலம் முதல் இலக்கியத்தை மட்டுமன்றி இலக்கியவாதிகளையும் நேசித்துப் பழக்கப்பட்டவன் என்பதனால் அந்த நேசர்களின் நினைவுகள் என்னை எப்பொழுதும் ஆக்கிரமித்தவண்ணமே நீடிக்கின்றன.

எனது 'நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்' (1995) நூலும் அதற்கு ஒரு சான்று.

அந்த நூலைப் படித்த ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் "பூபதி இதயத்தால் எழுதியிருக்கிறீர்கள்" எனச் சொன்னார்.

இந்த நூல் தொடர்பாக நண்பரின் அருமைத் துணைவியார் லீலாவுக்கும் செல்வங்கள் அபர்ணா, அனோஜாவுக்கும் தொலைபேசியூடாகவும் கடிதங்கள் வாயிலாகவும் தெரியப்படுத்தினேன்.

தாமே கண்ணியில் பதிவு செய்து அச்சிடுவதற்கும் ஒழுங்கு செய்வதாக அபர்ணா கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

12. 06. 04இல் அபர்ணா நீண்ட கடிதமொன்றை எழுதியிருந்தார். அத்துடன் 'தந்தையேனும் சொல்மிக்க' நூலையும் அனுப்பியிருந்தார்.

நண்பர் மேமன் கவியும், தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியின் ஸ்தாபகர் சூரன் அவர்களின் பேரன் ரவிவர்மாவும் நண்பரின் மறைவு குறித்து கடிதம் எழுதியிருந்தனர்.

கொழும்பில் நண்பர் மல்லிகை ஜீவாவுடனும் கனடாவில் பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரத்துடனும், சோமகாந்தன் - பத்மா தம்பதியருடனும் தொலைபேசியூடாக நண்பரின் மறைவுத் துயரத்தை பகிர்ந்து கொண்டேன். நண்பரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்திய அருமை நண்பர் தெனியானுக்கு கடிதம் எழுதி எனது சோகத்தைத் தெரிவித்தேன்.

இந்நூலை எழுதிக் கொண்டிருந்த வேளையில் நானும் நீரிழிவு உபாதைகளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. எனினும் அயர்ந்துவிடாமல் எழுதி முடிப்பதற்கு பக்கத்துணையாக இருந்த அருமைத் துணைவி மாலதிக்கும், நூலை அச்சிட்டுத்தரும் 'கிறிப்ஸ்' அச்சக அன்பர்கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி.

எனது மகன் முகுந்தன் பிறந்து (1987) மூன்று ஆண்டுகளின் பின்பே அவனை 1990 ஏப்ரலில் தமிழகத்தில் சந்தித்து ஆரத்தழுவினேன். புலம்பெயர் வாழ்வில் அப்படியும் ஒரு பிரிவுத் துயரத்தை சந்தித்தவன் நான். என் மகன் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் தம்பதியரின் கைகளில் தவழ்ந்து வளர்ந்தவன். அபர்ணா, அனோஜாவின் தம்பியாக உறவாடியவன். மகன் முகுந்தன் பெயரில் இயங்கும் பதிப்பகத்தின் சார்பாக இந்நூல் உங்கள் கரங்களில்.

P.O BOX 350
CRAIGIEBURN
VIC - 3064 - AUSTRALIA.

அன்புடன்,
லெ. முருகபூபதி
30. 06. 2004

ராஜஸ்ரீகாந்தன்
நுணைவுகள்

1

தாயகத்தில் என்னை மிகவும் மனங்கவர்ந்த பிரதேசங்களில் வடமராட்சியும் இணைந்துள்ளது.

எவருமே பூமிப்பந்தில் எங்கு வாழ நேரிட்டாலும்தாயகத்தின் நினைவுகள் இனிய அனுபவமாகவே திகழும். அந்த அனுபவங்களில் மனதைக் கவர்ந்த பிரதேசங்களும் அங்கு வாழ்ந்த மனிதர்களும், சந்தித்த நிகழ்வுகளும் இரண்டறக் கலந்துவிடும்.

வடமராட்சியில் எனது பாதம் பதிந்த நிலங்களையும், நிலாக் காலங்களில் பனந் தோப்புகள் ஊடாக சைக்களில் ஓடித்திரிந்த சிற்றார்களையும் மறக்கவே முடியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பருத்தித்துறை நோக்கிச் செல்லும் பஸ் ரூட் இலக்கங்கள் மனப்பாடம். 750, 751 இரண்டு ரூட் இலக்க பஸ்களிலும் பயணித்திருக்கிறேன்.

750 இல் புறப்பட்டால் நல்லூர், கோப்பாய், அச்சவேலி, வல்லை, புறாப்பொறுக்கி, இமையாளன், ஆலடி, குஞ்சர்கடையடி, மூத்த விநாயகர் கோயிலடி, நெல்லியடி, மாலிசந்தி, மந்திகை, பருத்தித்துறை.

751 இல் புறப்பட்டால் நல்லூர், கோப்பாய், அச்சவேலி, வல்லை, உடுப்பிட்டி, வல்வெட்டித்துறை, நெடியகாடு, ஊறணி, பொலிகண்டி, கந்தவனக் கோயிலடி, சக்கோட்டை, இன்பருட்டி, பருத்தித்துறை.

மேலே குறிப்பிட்ட சிற்றார்களிலெல்லாம் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாராவது இருப்பார்கள். அவர்களில் பலர் எனக்கு இனிய நண்பர்களானார்கள். உறவினர்கள் என என்னோடு சொந்தங் கொண்டாட அங்கு எவருமில்லாத போதிலும் அங்கு நான் தேடிய நட்புகளே எனக்கு சொந்தமாகின.

வடமாகாணத்துடனான எனது இலக்கிய உறவு, நான் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்த 1972 முதலே ஏற்பட்டிருந்தாலும் 1975 இலேயே ஓர் இலக்கிய வாதியாக எழுத்தாளனாக அந்த மண்ணில் கால் பதித்தேன். அதற்கு முன்பு 1964 இல் எனது பதினமூன்று வயதில் மாணவனாகச் சென்று யாழ். ஸ்ரான்லிக் கல்லூரி விடுதியில் Home sick உடன் ஈராண்டுகள் காலம் கழித்த சோகம் ஒருபுறமிருந்தாலும், யாழ். மண்ணில் மலர்ந்த 'மல்லிகை' என்னையும் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தி மீண்டும் என்னை வரவேற்றது.

மல்லிகையில் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் தெனியானின் படைப்புகள் எனது கவனத்தை ஈர்ந்தன. தெனியானுடன் எனக்கு நேரடிப் பழக்கம் இல்லாத காலம். மல்லிகை ஜீவாவிடம் தெனியானைப் பற்றி கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன்.

அவரைப் பார்க்கும் ஆவல் கனவாக நீடித்தது. 1973இல் வீரகேசரி பிரசுரமாக தெனியானின் 'விடிவை நோக்கி' வெளியானதைத் தொடர்ந்து நீர்கொழும்பில் 27. 10. 1973 இல் இலக்கிய வட்டம் சார்பாக ஓர் அறிமுக விழாவை நடத்தி தெனியானுடன் நட்பை உருவாக்கிக் கொண்டேன். அந்த நட்பு தொடர்ந்தும் நீடிப்பதற்கு எமக்கிடையே வற்றாது சுரக்கும் சகோதர வாஞ்சைதான் காரணம் எனலாம்.

நீர்கொழும்பில் முதல் முதலாக தெனியானைச் சந்தித்தபோது அவருடன் வந்திருந்த இருவர் எனக்கு அறிமுகமாகி நண்பரானார்கள்.

ஒருவர் 'கிளாக்கர் ஐயா' என நாம் செல்லமாக அழைக்கும் இராசேந்திரம்; மற்றவர் சதானந்தன் மாஸ்டர்.

"பூபதி... இன்னுமொருவர் இருக்கிறார். அவர்தான் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்" என்றார் தெனியான்.

"யார்... அவர்... மல்லிகையில் அழகு சுப்பிரமணியத்தின் Mr. Moon நாவலை மொழி பெயர்த்து எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாரே அவரா?" எனக் கேட்டேன்.

"ஆம்... அவரேதான். அவரும் எங்கள் ஊர்தான்."

"அவரையும் பார்க்க வேண்டும்".

"என்னைப் பார்க்க எதிர்பாராத விதமாக இந்த இலக்கியச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தமை போன்று ஸ்ரீகாந்தனையும் சந்திக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் உங்களுக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும்" எனச் சொல்லி என்னை கனிவோடு பார்த்தார் தெனியான்.

சக எழுத்தாளர்களை அவர்களின் எழுத்துக்கள் ஊடாக மாத்திரம் பார்த்து ஆறுதலடையாமல் நேரிலும் பார்த்துப் பழகி நட்பை உருவாக்கிக் கொள்ள நான் துடிப்பதைப் புரிந்துகொண்டே தெனியான் என்னை கனிவோடு பார்த்து அணைத்திருக்க வேண்டும்.

அந்த அணைப்பிலேயே இன்றும் வாழ்கின்றேன்.

அந்த எதிர்பாராத சந்திப்பு விரைவிலேயே நிகழ்ந்தது.

1975இல் எனது 'சுமையின் பங்களிகள்' வெளியாகி சில பிரதிகள் தெனியான் வசம் சென்றன. மல்லிகையில் அவ்வப்போது எனது கதைகளைப் படித்திருந்த ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் என்னைப் பார்க்கும் ஆவலில்தான் இருந்திருக்கிறார். எனது முதற் கதைத்தொகுதியைப் பார்த்த பின்பு ஸ்ரீகாந்தனுக்கு என்னைப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்ற ஆவல் மேலும் அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால் அதற்கான சந்தர்ப்பம் சித்திக்கவில்லை.

அவர் வடமராட்சியில்; நான் நீர்கொழும்பில்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனைச் சந்திப்பதற்கான நாளுக்கு நான் காத்திருந்தேன். அந்த நாள் நெருங்கி வந்தது. இ.மு.எ.ச. வின் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்பு இயங்கத் தொடங்கிய வேளையில் இரண்டு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. அவை:- காவலூர் ராஜதுரையின் 'ஒரு வகை உறவு', மேமன்கவியின் 'யுகராகங்கள்'.

யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் முன்புறப் பகுதியில் இந்நூல்களுக்கான அறிமுகக் கூட்டத்தை மல்லிகை ஜீவா ஒழுங்கு செய்துவிட்டு எம்மை அழைத்திருந்தார்.

காவலூர் ராஜதுரை அப்பொழுது 'பொன்மணி' படப்பிடிப்பு வேலைகளில் மூழ்கியிருந்தமையால்-யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சமயம் அவர் நின்ற போதும் கூட்டத்துக்கு வரமுடியவில்லை.

இக்கூட்டத்திற்கு வருகை தந்திருந்த தெனியான் வடமராட்சியில் பொலிகண்டிக்கு எவ்வாறு வரவேண்டும் என்ற விபரத்தை சொல்லித் தந்திருந்தார்.

இரண்டொரு நாட்களில் நானும் மேமன் கவியும் பொலிகண்டி செல்வ தற்காக யாழ். பஸ் நிலையம் வந்தோம்.

மேமன்கவிக்கு அதுவே முதலாவது யாழ்ப்பாணப் பயணம். கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டு யாழ் தேவியில் வரும் போது பனை மரங்களைப் பார்த்து பரவசமடைந்தான்.

அப்பொழுது தான் அவன் பனை மரங்களையே பார்க்கிறான். நானோ 1964 இல் எனது 13 வயதில் தான் முதல் முதலில் பனை மரங்களைப் பார்த்தேன்.

அக்காலப் பகுதியில் வீரகேசரியின் பிரதம ஆசிரியராகவிருந்த சிவப்பிரகாசம் சோவியத் நாட்டுக்குப் போய்வந்து "சிரித்தன செம்மலர்கள்" பயணக் கட்டுரை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

இளங்கவிஞன் மேமன் கவி யாழ்ப்பாணத்தைப் பார்க்கச் செல்லும் குதாகலத்தில் "பூபதி, இந்தப் பயணத்திற்குப் பிறகு 'சிரித்தன பனை மரங்கள்' என்ற தலைப்பில் எழுதப் போகிறேன்" என்றான்.

அவன் சிறு வயதிலேயே எழுதத் தொடங்கிய காலம் முதல் புத்தகங்கள் சேகரிக்கும் பழக்கமுள்ளவன். இலக்கிய நண்பர்களைத் தேடிக் கொள்வ திலும் என்னோடு போட்டி போட்டவன்.

யாழ் நகரத்தை சுற்றிப் பார்த்த அவனுக்கும் பனந்தோப்புகள் ஊடாக நடைபயில வேண்டுமென்ற ஆவல் துளிர்ந்துக் கொண்டிருந்தது.

ரயில் பயணத்தில் இரு புறமும் ஓடி மறைந்த பனந்தோப்புகள் அவன் கண்களுக்கு விருந்தாகியிருக்க வேண்டும்.

அவனோடு சுவாரச்யமாகப் பேசிக்கொண்டு பஸ் நிலையம் வந்த எனக்கு பொலிகண்டியில் கந்தவனக் கோயிலடியால் செல்லும் பஸ் ரூட் எது என்ற தகவல் மறந்தே போய்விட்டது.

பஸ் நிலையத்தில் யாரிடமாவது கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம்.

"ஊருக்குப் புதுசோ" என எவரும் கேட்டுவிடலாம்.

இயல்பான தயக்கம். இந்தத் தயக்கம் கெட்ட பழக்கம் - நிறைய நட்டங்களை - ஏமாற்றங்களை ஏற்படுத்தவல்லது என்பதை பின்னாளில் அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்து கொண்டேன்.

பருத்தித்துறை பஸ் ரூட் 750 இல் ஏறிவிட்டோம்.

அது பொலிகண்டியைக் கடக்காது என்ற தகவல் அச்சவேலியை பஸ் கடந்து செல்லும் போதுதான் தெரிந்தது.

நண்பர் தெனியானும் கிளாக்கர் ஐயா இராசேந்திரமும் மருத்துவ லீவு எடுத்துக் கொண்டு பொலிகண்டி கந்தவனக் கோயிலடியில் எமக்காக காத்திருப்பார்களே என்ற நினைவும் மறந்து போய்விட்டது.

வழிப்பயணி ஒருவர் நெல்லியடியில் இறங்கினால் திக்கம் செல்லும் பாதை ஊடாகச் சென்று வதிரி தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியை அடையலாம் என்றார்.

தேவரையாளியில் தெனியான் இருப்பார் தானே என்று இருவரும் நடந்தோம்.

இப்படியொரு அநியாய நடை நடக்க வேண்டி வந்துவிட்டதேயென்று பரஸ்பரம் நானும் மேமன் கவியும் திட்டிக் கொண்டோம்.

"உன்னுடைய சிரித்தன பனை மரங்களில் இந்த அநாவசிய நடைப் பயணத்தையும் எழுது" என்றேன்.

"டேய்... இந்த மண்ணில் எங்கள் பொற்பாதங்கள் பதிவதற்கு பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டுமடா..."

"கோயில் தரிசனத்திற்கு எங்கள் பாட்டி திஸ்ஸமஹாராமையிலிருந்து கதிர்காமத்திற்கு ஒரு காலத்தில் நடந்த கதை சொல்லியிருக்கிறார்கள். பின்னாளில் இலக்கியவாதிகளின் தரிசனத்திற்காக நாம் நடந்த கதையைச் சொல்லலாம்" என்றேன்.

தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியை நாம் அடைந்தவுடன் அதிபர் மு. சீனித்தம்பி அவர்களின் அறைக்குச் சென்றோம். அவரை ஏற்கனவே பெயரளவில் தெரிந்து வைத்திருந்தேன்.

"தெனியான் மாஸ்டரை பார்க்க வேண்டும் சேர்."

"அவரா... அவர் இன்று சுகமில்லையென்று வரவில்லை."

"அப்படியா... கிளாக்கர் இராசேந்திரம்..."

"அவரும் இன்று வரவில்லை. நீங்கள் இன்று இங்கே வருவது அவர்களுக்குத் தெரியுமா?" அதிபர் என்னை உற்றுப் பார்த்துக் கேட்பது போன்ற உணர்வு.

"ஓம் சேர்... இல்லை சேர்..." நான் சற்று தடுமாறினேன்.

அந்த அதிபர் எத்தனை ஆசிரியர்களை, எத்தனை மாணவர்களைப் பார்த்திருப்பார்.

எங்களுக்கு தேநீர் தருவித்து அன்புடன் உபசரித்தார்.

அந்தக் கல்லூரிக்கு சமீபமாக பூவற்கரைப் பிள்ளையார் கோயில். அதற்கு அருகில் அன்பர் சதாசிவம் அவர்களின் வீடு. சதாசிவம் நீர்கொழும்பில் சப்பாத்துக்கடை வைத்திருந்தவர். இலக்கிய ரசிகர். இடதுசாரி இயக்க ஈடுபாடுள்ளவர். அவர் வீட்டுக்குச் சென்று தெனியானுக்குத் தகவல் கொடுத்தனுப்பினோம்.

கல்லூரி முடிந்து அதிபர் வீடு செல்லும் வரையில் பொறுத்திருந்துவிட்டு பதறியடித்துக் கொண்டு சைக்கிள்களில் பறந்து வந்தனர் தெனியானும் இராசேந்திரமும்.

நான் அசடு வழியச் சிரித்தேன்.

அன்றிரவு எம்மைச் சந்தித்தார் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

அப்பொழுது அவர், நான், மேமன் கவி திருமணம் முடிக்காத இளைஞர்கள். நீண்ட நேரம் உரையாடினோம்.

நிதானமாக - சன்னமான குரலில் பேசி என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தார்.

முதல் சந்திப்பிலேயே ஒருவர் எம்மைக் கவர்ந்துவிடுவது அபூர்வம். ராஜ ஸ்ரீகாந்தனிடம் அந்தக் கவரும் 'காந்த' சக்தி எங்கிருந்துதான் வந்ததோ?

வடமராட்சியில் - வதிரிக் கிராமத்தில் 30. 06. 1948 இல் இராஜரத்தினம் - சீவரத்தினம் தம்பதிகளுக்குப் பிறந்த ஒரு 'ரத்தினம்' பின்னாளில் இலக்கிய ரத்தினமாகவே பிரகாசித்தார்.

பனந்தோப்புகளுக்கிடையே வதிரி மண்ணில் மலர்ந்த இந்த இலக்கிய மலர் 20. 04. 2004 இல் உதிர்ந்தது. நினைவுகளோ உயிர்ப்புடன் தொடர்ந்து எம்முடன் வந்துகொண்டிருக்கிறது.

• • •

2

கொழும்பு - 7, இலங்கையிலேயே மிகவும் பிரசித்தமானது. இங்கே கறுவா மரங்கள் ஒரு காலத்தில் செழித்து வளர்ந்ததனால்தான் இப் பிரதேசம் 'கறுவாக்காடு' என அழைக்கப் பட்டதா என்பது தெரியவில்லை.

பூவைப் போன்று மென்மையான சபாவம் கொண்ட எங்கள் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் வடமராட்சியில் வதிரிக் கிராமத்தை விட்டு புறப்பட்டதும் முதலில் தொழில் புரிந்தது 'பூ' வீதியில் தான்.

ஒரு காலகட்டத்தில் Flower Road என அழைக்கப்பட்டு, பின்னர் Sir Ernest De Silva Mawatha என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றது இந்த 'பூ வீதி'.

கொழும்பு மத்தியிலிருந்து பஸ்ஸில் புறப்பட்டால் வலது புறம் சிறிய தீவுக்குள் இரண்டொரு தென்னை மரங்களுடன் முனுசாமி பார்க்.

ரம்மியமான அச்சிறு தீவை ரசித்துக் கொண்டு கடந்தால் - வலது புறத்தில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் தலைமைக் காரியாலயம். பகல் பொழுதுகளில் மலையக மக்களின் சந்தடி நிரம்பியிருக்கும்.

பூ வீதிக்குள் நுழைந்தால் சில நிமிடங்களில் இடது புறத்தில் சோவியத் தகவல் நிலையம். அது அழகான மாடி வீடு. அதனை தகவல் நிலையத்திற் காக சோவியத் தூதரகம் வாடகைக்கு அமர்த்தியிருந்தது.

அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் முன்னாள் மீன்பிடி அமைச்சரும் - இன்றைய பிரதமர் மகிந்த ராஜபக்ஷவினதும் உறவினர் ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ.

வீட்டை பராமரித்து கண்காணிக்க அருகிலேயே அழகான வீடு கட்டி குடியிருந்தார் லலிதா ராஜபக்ஷ.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் இங்கே மொழிபெயர்ப்பாளராக பணியாற்ற வந்த சமயம் பிரேமஜி, அவரது மனைவி கமலி, இராஜகுலேந்திரன், மு. கனகராஜன், முத்தையா, லத்தீப், அவரது மனைவி, இலக்கிய அன்பர் ராமநாதனின் மனைவி, பெரிசண்முகநாதன் ஆகியோர் இங்கு கடமையிலிருந்தனர்.

இந்த மனைவிமார்களைத் தவிர ஏனையோர் பத்திரிகை, இலக்கிய ஈடுபாடுமிக்கவர்கள்.

1975 - 76 ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் இங்கே அடிக்கடி போய்வருவேன். வேலையில்லாமல் - வேலை தேடும் படலத்தில் இருந்த எனக்கு 150 ரூபா அலவன்ஸுடன் பிரேமஜியும், சோமகாந்தனும் தற்காலிகமாக ஒரு வேலை தந்தார்கள்.

எழுத்தாளர் சங்கப் பணிகள், எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பக வேலைகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பின்னாளில் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் இங்கே வந்து சேர்ந்தார். நான் அங்கே செல்லும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் இலக்கியக் கலந்துரையாடலுக்கு குறைவே இருக்காது.

அந்தத் தகவல் நிலையம் குறித்து பல சுவாரஸ்யமான தகவல்களைக் கூறமுடியும்.

பிரபல சிங்கள இலக்கிய முன்னோடி மார்டின் விக்கரமசிங்காவின் "கம்பெரலிய" நாவல் பற்றி அறிந்திருப்பீர்கள். இதனை திரைப்படமாக்கினார் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ்.

அப்படம் அந்நாளில் பல விருதுகளைப் பெற்றது. அப்படத்தின் இறுதிக் காட்சிகள் இந்த இல்லத்தில் தான் படமாக்கப்பட்டன.

அக்காட்சிகளில் பிரபல சிங்களக் கலைஞர் ஹென்றி ஜயசேன நடித்திருந்தார்.

அந்த இல்லத்தின் இடது புறம் யாழ்ப்பாணம் முன்னாள் எம்.பி. சி.எக்ஸ்.மார்டினின் மாடி வீடு. வலது புறம் லலிதா ராஜபக்ஷவின் அழகான வீடு. இந்த வீடும் ஒரு திரைப்படத்தில் வருகிறது. அப்படத்தின் தயாரிப்பாளர் லலிதா ராஜபக்ஷதான்.

கருணாசேன ஜயலத் எழுதிய "கொளுஹதவத்த" (ஊமை உள்ளம்) கதையின் இரண்டாம் பாகம் திரைப்படமானது இந்த வீட்டில்தான். முதல் பாகத்தை இயக்கியவர் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ். இரண்டாம் பாகத்தின் பெயரும் - இயக்கியவரின் பெயரும் தற்போது ஞாபகத்தில் இல்லை.

பூ வீதியில் இந்த இல்லத்திற்கு முன்பாக ஒரு பெற்றோல் நிலையம். அதற்கு அடுத்ததாக காலி வீதியை நோக்கிச் செல்கிறது 'இன்னர் பிளவர் ரோட்'. இங்கே முன்னாள் அமைச்சர் பீட்டர் கெனமன் வசித்தார். ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுடன் ஒரு சமயம் இங்கும் சென்றுள்ளோம்.

அந்த சிறிய வீதி தொடங்கும் இடத்தில் முன்பு கல்விக் காரியாலயம் இருந்தது. வெள்ளை நிறத்தில் பெரிய கட்டிடம். பின்னாளில் இது பிரதமர் அலுவலகமாக மாற்றப்பட்டது.

சோவியத் தகவல் நிலையத்தின் பக்கமாக இடது புறம் நடந்து சென்றால் அமெரிக்க நிலையம் வரும். வீதியின் எல்லையில் தேர்ஸ்டன் கல்லூரியின் மதில் தென்படும். அந்த வீதியில் வலது புறம் திரும்பினால் உபாலி விஜயவர்தனாவின் மாடி வீடு. பாரிய கொழும்பு அபிவிருத்தி ஆணைக்குழுவின் தலைவராக இருந்தவர். ஐலன்ட், திவயின் பத்திரிகைகளை ஆரம்பித்தவர். ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தனாவின் நெருங்கிய சகாவாக இருந்து கொண்டே பிரதமர் பிரேமதாஸாவுக்கும் - நிதி அமைச்சர் ஹொனிடமெல்லுக்கும் "தண்ணீர்" காட்டியவர். பிறகு மர்மமான முறையில் விமானத்துடன் காணாமல் போனவர்.

அவரது இல்லத்துக்கு சமீபமாக இலங்கை அரசின் பாதுகாப்பு அமைச்சின் கீழ் இயங்கிய Joint Operation Comand (JOC) இருந்தது.

இவ்வளவு பிரசித்தி பெற்ற பிரதேசத்தில் தான் வதிரிக் கிராமத்திலிருந்து வருகை தந்த எங்கள் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் பாதங்கள் நடமாடின.

அவர் தங்கியிருந்த சிறிய அறையும் இன்னர் ஃபிளவர் ரோட்டினூடாகச் சென்றால் வரும்.

அவருடன் இந்தப் பிரதேசமெங்கும் நடமாடித் திரிந்திருக்கிறேன்.

பரட்டைத் தலையுடன், கந்தல் உடை உடுத்திய ஒரு கால் ஊனமான மனிதன் ஒருவனை இந்த பூ வீதியில் அடிக்கடி காண்போம். அந்த மனிதன் பறங்கி இனத்தவன் எனவும் ஒரு பிரபல அரசியல் பிரமுகரின் உறவினர் எனவும் அந்த வட்டாரத்தில் ஊகமான கதைகளும் பரவியிருந்தன.

அந்த மனிதனை ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் எப்போதும் அனுதாபக் கண்கொண்டு பார்ப்பார். அம்மனிதன் குறித்து மு. கனகராஜனுக்கும் சில கற்பனைகள் இருந்தன.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் 'அந்தக் காகம் செத்துப் போச்சு' சிறுகதையில் அம் மனிதனை இனம் கண்டுகொள்ளலாம்.

கதையின் பிரகாரம் குறிப்பிட்ட பாத்திரம் யுத்த முனையிலிருந்ததாக சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அப்படி ஒரு பாத்திரத்தை சிருஷ்டிக்க அந்த மனிதன் தான் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் கற்பனைக்கு கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

மு. கனகராஜனும் கூட அம்மனிதனை கற்பனைக் கண்கொண்டு பார்த்து ஒரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறார்.

கிராமப் புறத்தில் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் சுமார் மூன்று தசாப்த காலங்களுக்கும் மேலாக மறையும் வரையில் கொழும்பு வாசியாகவே மாறிவிட்டார்.

சோவியத் தூதரக தகவல் பிரிவு இவரது சேவையை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட அதே சமயம் - முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் இவரது கடின உழைப்பை தனது வரவாக்கிக் கொண்டது.

இ.மு.எ.ச. வின் வரலாற்றைக் கொண்ட இளங்கீரனின் 'ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்' (1994) ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் இல்லையென்றால் வெளிவந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே.

பெரும்பாலான அத்தியாயங்களை இளங்கீரன் சொல்லச் சொல்ல தன் கைப்பட எழுதினார். அந்த நூல் உரிய காலத்தில் வெளிவர வேண்டுமென்பதற்காக கடுமையாக உழைத்தார். இதற்காக இளங்கீரன் இறுதிக் காலத்தில் வாழ்ந்த எங்கள் நீர்கொழும்புக்கும் அடிக்கடி பயணித்தார்.

1982இல் இ.மு.எ.ச. நாடாளுவிய ரீதியில் மகாகவி பாரதி நூற்றாண்டை கொண்டாடுவதற்கு பலத்த ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டபோது பக்க பலமாக நின்றார்.

சங்கம் திட்டமிட்ட திகதியில் சென்னையிலிருந்து தொ.மு.சி.ரகுநாதனும் ராஜம் கிருஷ்ணனும், மதுரையிலிருந்து பேராசிரியர் இராமகிருஷ்ணனும் வரமுடியாமல் - சில விசாப் பிரச்சினைகள் விஸ்வரூபமெடுத்தன.

எப்பொழுதுமே - முற்போக்கு இலக்கிய முகாமைக் கிண்டலடித்து எழுதும் சிந்தாமணி தினபதி ஆசிரியர் எஸ்.டி.சிவநாயகத்துக்கு இத்தகவல் 'அவல்'. அவர் சிந்தாமணியில் 'இலக்கிய பீடம்' எழுதிக் கொண்டிருந்தார். சங்கத்தைக் கிண்டலடித்திருந்தார்.

இதனால் உற்சாகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த நானும் சோர்வுற்றேன். அந்த நூற்றாண்டு விழாவை முன்னிட்டு சில பணிகள் என் வசமும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன.

பாரதி நூற்றாண்டை முன்னிட்டு - பாரதி சம்பந்தமான நூல்களின் கண்காட்சி; மறைந்த வாழ்கின்ற ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களின் புகைப்படக்

கண்காட்சி. நண்பர் வேல் அமுதனும் இப்பணியில் எம்முடன் இணைந்தார்.

"யாழ்ப்பாணம் சென்று பல எழுத்தாளர்களை நேரில் சந்தித்து புகைப்படங்களை பெறவேண்டும், அவர்களைப் பற்றிய தகவல்கள் திரட்ட வேண்டும்" என்று பிரேம்ஜி என்னிடம் அப்பணியை ஒப்படைத்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வதியும் எழுத்தாளர்களின் பட்டியலை ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் தயாரித்துத் தந்தார். இந்த ஏற்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் தமிழக எழுத்தாளர்களின் வருகை பிற்போடப்பட்டது.

எம்மை சோர்வடையச் செய்யாமல் உற்சாகமூட்டியவர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

கொழும்பில் - பாரதி நூற்றாண்டை முன்னிட்டு பல கருத்தரங்குகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர் தா. பாண்டியன், பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆகியோர் நிகழ்த்திய சிறப்புரைகள் பம்பலப்பட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் நடந்தது. அதன் பின்பும் சில கருத்தரங்குகளில் கைலாஸ் பேசினார்.

இவ்வாறு - நாம் அனைவரும் உற்சாகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் - 1982 டிசம்பர் 6ம் திகதி கைலாஸ் எதிர்பாராமல் மறைந்தார்.

அடுத்தடுத்து இ.மு.எ.ச. அதிர்ச்சிகளைச் சந்தித்தது. எப்பொழுதும் உணர்ச்சிவசப்படும் என்னை ஆறுதல்படுத்தியவர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

அவருடன் பல வருடங்கள் நெருங்கிப் பழகியிருந்தும் 'நெருக்கடியான' வேளைகளில் எவ்வாறு நிதானமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற பாடத்தை நான் கற்றுக் கொள்ளத் தவறிவிட்டேன்.

பின்னர் திட்டமிட்டவாறு 1983 மார்ச் 19ஆம் திகதி பாரதி நூற்றாண்டு விழா கண்காட்சிகளுடன் கொழும்பில் கோலாகலமாக ஆரம்பமானது.

நான் சேகரித்து வந்த புகைப்படங்களையெல்லாம் எழுத்தாளர்களின் வயது - பிறந்த ஊர் - படைப்புகள் - பணிகள் பற்றிய சுருக்க விபரங்களுடன் தனித்தனி அட்டைகளில் அழகான எழுத்துக்களில் பதிவு செய்து கண்காட்சியில் வைத்தோம்.

இக்கண்காட்சி பின்பு மட்டக்களப்பிலும் கல்முனையிலும் நடந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலும் நடத்தத் திட்டமிட்டிருந்தோம்.

எதிர்பாராதவிதமாக 83 ஜூலையில் இனவாத வன்செயல்களுக்கு - நண்பன் வேல் அமுதனின் இல்லமும் (கிராண்ட்பாஸில்) தாக்கப்பட்ட போது அந்த அரிய படங்கள் அனைத்தும் அழிந்து போனது. எங்களது பெறுமதிவாய்ந்த சேகரிப்பு இனவாத அரக்கனுக்கு பலியாகியது.

“பூபதி, எத்தனையோ அழிவுகள். இக்காலத்தில் தேசிய ஒருமைப் பாட்டுக்கு குரல் கொடுத்தோம். இனவாத அரக்கன் எங்களுக்கு சவால் விடுகின்றான். தொடர்ந்தும் நாம் இந்த இனவாத அரக்கனுக்கு எதிராகவே போராடுவோம். ஒருமைப்பாட்டுக்கு குரல் கொடுப்போம். படங்கள்தானே அழிந்தன. எந்த எழுத்தாளர்களின் நினைவுகள் அழியவில்லைத்தானே” எனச் சொல்லி என்னை ஆறுதல்படுத்தினார்.

83 இனக்கலவரம் எம்மையெல்லாம் சிதறடித்தது, இடப்பெயர்வு நிர்ப்பந்தமானது. நானும் குடும்பத்துடன் சில மாதங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் சுற்றவேண்டியதாகிவிட்டது.

அரியாலையில் மனைவி, பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு வடமராட்சியில் நண்பர்களைப் பார்க்கப்போனேன். சதாசிவம், வதிரி. சி.ரவீந்திரன், இராசேந்திரம், சதானந்தன், கலாமணி, வன்னியகுலம், தெணியான், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் முதலானோர் இனக்கலவர அதிர்ச்சியோடு என்னை வரவேற்றனர்.

உற்சாகமிழந்திருந்த என்னை வதிரி தமிழ் மன்றத்துக்கு வரச்செய்து ‘இலக்கியம் பேசி’ தேற்றினார் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன். படைப்பாளிகளுக்கு பல சந்தர்ப்பங்களில் ‘இலக்கியம்’ தான் ஒத்தடமாக இருந்திருக்கிறது.

• • •

3

பெயரும் - புகழும் பெறவேண்டுமென் பதற்காக எழுத்துலகில் புகுந்தவர் அல்ல ராஜ ஸ்ரீகாந்தன். இந்தத் துறைக்குள் அவர் பிரவேசிக்காது போயிருப்பின் மிகச்சிறந்த மாலுமியாக வளர்ந்து கப்பல் பயணங்களின் மூலம் நிறைய சம்பாதித்திருப்பார் அல்லது வாகன உதிரிப்பாகங்கள் பொருத்தும் பெரிய ‘கராஜ்’ ஒன்றை நிருவகித்து செல்வம் ஈட்டி யிருப்பார்.

ஆனால் இப்படியொரு நூலை நான் எழுதுவதற்கும் இலங்கையிலும் தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வெளியாகும் ஏடுகளிலும் இணைய இதழ்களிலும் இடம்பெறத்தக்கவாறாகவும் உன்னத மனிதனாகத் திகழ்ந் திருப்பாரா?

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் இரசிகமணி செந்திநாதனைப் போன்று மாற்றுக்கருத்துக் கொண்டவர்களையும் மனதார நேசித்தவர்.

அதனால் தான் டானியல், ஜீவா, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, பிரேம்ஜி, சோமகாந்தன், என்.கே. ரகுநாதன், கணேஷ், எஸ்.பொ., மு. பொன்னம் பலம், இளங்கீரன், தெணியான், வன்னியகுலம், தெளிவத்தை ஜோசப், திக்குவல்லை கமால், எம்.எச்.எம். சம்ஸ், எச்.எம்.பி. மொஹிதீன், மேமன் கவி, சில்லையூர் செல்வராஜன், கம்பவாரிதி ஜெயராஜ், ஸ்ரீதரசிங், செங்கை ஆழியான், சோ. சந்திரசேகரம், கலாகுரி சிவகுருநாதன், மாணிக்கவாசகர், சோ. தேவராஜா, வ. இராசையா, கே.எஸ். சிவகுமாரன், விஜயன், புலோலியூர் இரத்தினவேலோன், கலாமணி, அன்னலட்சுமி இராஜதுரை, பத்மா சோமகாந்தன், ஜெயந்தி விநோதன், இரா. சடகோபன், சிவா சுப்பிரமணியம், மு. கனகராஜன், கமலினி செல்வராஜன், காவலூர் இராஜதுரை, மா. பாலசிங்கம், துரை விஸ்வநாதன்..... இப்படிப் பலர்

நண்பர்களாகத் திகழ்ந்தனர். மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டவர்கள் அனைவருக்கும் ஒருவர் நல்லவராக - நல்ல நண்பராக இருக்க முடியுமா? எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், பொதுசன ஊடக வியலாளர்கள் அனைவருமே முரண்பாடான கருத்துக்களை தம்மகத்தே கொண்டவர்கள் தான். ஒவ்வொருவரதும் இயல்புகளை நன்கு இனம் கண்டுகொண்டு - “வேஷம்” புனையாமல் தனது கருத்தியலையும் வலியுறுத்தி மாற்றுக் கருத்துக்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் பரிபக்குவ மனநிலையைக் கொண்டவர்.

அதனால் - அவரது மறைவை அறிந்ததுமே ஈழத்து இலக்கிய உலகம் கண்ணீர் சிந்தியது.

எழுத்தாளர்களை - இலக்கியவாதிகளை தனது சொந்தச் சகோதரனாக நேசித்தார் என்பதற்கு இலக்கிய உலகின் கண்ணீரே சாட்சி.

இந்த அத்தியாயத்தில் நான் குறிப்பிடும் சில சம்பவங்கள் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் இலக்கிய இதயத்தை இனம்காட்டும்.

ஒரு சமயம் நண்பர் அந்தனி ஜீவாவின் மலையக கலை, இலக்கியப் பேரவை கண்டியில் முழுநாள் விழாவொன்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தது.

கொழும்பிலிருந்து பிரேம்ஜியும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் கண்டிக்குப் புறப்பட்டு விட்டனர். நான் அதிகாலையே நீர்கொழும்பிலிருந்து - கொழும்பு வந்து - கொழும்பு பஸ் நிலையத்திலிருந்து இ.போ.ச. பஸ்ஸில் கண்டிக்குச் சென்றேன்.

நான் விழா கருத்தரங்குக்குச் செல்ல தாமதமாகிவிட்டது. கருத்தரங்கில் பார்வையாளனாகக் கலந்து கொண்டு இலக்கியச் செய்தி சேகரித்தேன். அப்பொழுது வீரகேசரியில் இலக்கியப் பலகணி (ஞாயிறு இதழ் - வாரவெளியீடு) எழுதி வந்தேன்.

அன்றைய மாலை நிகழ்ச்சிகள் கண்டியில் பிறிதொரு மண்டபத்தில் ஏற்பாடாகியிருந்தது.

எனதும், ராஜ ஸ்ரீகாந்தனதும் இனிய நண்பர் கே. கணேஷ் தலாத்து ஓயாவில் கண்டிக்கு வெகுசமீபமாக இருந்தும் அன்றைய விழாவுக்கு அவர் ஏனோ வரவில்லை.

சில மாதங்களில் நானும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புறப்படவிருந்தேன். இந்தத் தகவல் ஸ்ரீகாந்தனுக்கு மாத்திரமே அப்போது தெரியும்.

மாலை நிகழ்ச்சிகளுக்கு புறப்படத்தயாரான வேளையில் அவர் அருகில் வந்தார், “பூபதி... எமக்குத் தேவையான இலக்கிய விருந்து கிடைத்து விட்டது. இரவு அமைச்சர் இராசதுரை, பிரதம விருந்தினர். நாட்டிய கலை

நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறவிருக்கின்றன. இன்னும் ஒரு சில மாதங்களில் நீரும் போய்விடுவீர். நாம் எதிர்பார்த்த நண்பர் கணேஷ் இன்று வரவில்லை. அவருக்கு ஏதும் சுகயீனமோ தெரியவில்லை. இந்தப் பயணத்தை பயனுள்ளதாக்குவோம். தலாத்து ஓயாவுக்குப் போய் அவரைப் பார்த்து விட்டு கொழும்பு திரும்புவோம்” என்றார்.

அந்த யோசனை என்னைக் கவர்ந்தது.

“ஸ்ரீ... தலாத்து ஓயாவில்... கணேஷின் வீட்டை கண்டுபிடிப்பது எப்படி?” என்று தயங்கினேன்.

“பூபதி... வாய் இருந்தால் வங்காளம் போகலாம் வாரும்” என்றார்.

புறப்பட்டோம்.

நண்பர் கணேஷும் அவரது மனைவியும் எம்மை இன்முகத்தோடு வரவேற்றனர். எமது திடீர் வருகை அவர்களுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி.

நீண்ட நேரம் உரையாடினோம். படங்களும் எடுத்துக் கொண்டோம்.

அவரிடமிருந்து விடைபெறும் போது எம் இருவருக்கும் தமது மிளகுத் தோட்டத்தில் அறுவடை செய்த ‘மிளகை’ பொட்டலங்களாகத் தந்தார். தலாத்துஓயா பஸ் நிலையம் வரையில் வந்து எம்மை வழியனுப்பினார்.

அந்த சந்திப்பு பசுமையானது. அந்த இல்லம் அமைந்துள்ள பிரதேசம் கண்களுக்கு குளிர்ச்சியானது. ரம்மியமான அச்சுமுலுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்ற ராஜ ஸ்ரீகாந்தனை வழி முழுவதும் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

நாட்டை விட்டுப் புறப்படவிருந்த என்னை எப்படியாவது முன்னோடி எழுத்தாளரிடம் அழைத்துச் சென்று ஆசிபெற வைக்கவேண்டும் என்ற அவரது நல்ல எண்ணத்தை புரிந்து கொள்வதற்கு அந்த கண்டி - தலாத்துஓயா பயணம் வழிகோலியது.

• • •

1987 ஜனவரி 3ஆம் திகதி சனிக்கிழமை மாலை 5 மணிக்கு நண்பர் சோமகாந்தனின் ‘ஆகுதி’ சிறுகதைத் தொகுதியின் அறிமுக விழா கொட்டாஞ்சேனை கமலாமோடி மண்டபத்தில் நடக்கிறது.

விழா தொடங்கு முன்பே மண்டபத்திற்கு போய்விட்டேன். அன்று சனிக்கிழமை வீரகேசரியில் எனது பணி வழக்கம் போல் 5 மணிக்கு முடியும். வீரகேசரி வாரவெளியீட்டு பொறுப்பாசிரியர் பொன். ராஜகோபாலிடம் அனுமதி பெற்று 4 மணிக்கே கையொப்பம் இட்டுவிட்டு மண்டபத்திற்கு வந்துவிட்டேன்.

விழா முன்னாள் நீதியரசரும் - சோமகாந்தனின் இனிய நண்பருமான எச். டபிள்யூ. தம்பையாவின் தலைமையில் தொடங்கியது.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் என்னருகில் இருந்தார். முன்வரிசையில் இளங்கிரன். அவர் திரும்பிப் பார்த்து புன்னகை பூத்தார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் எனது காதில் கிசுகிசுத்தார்.

“அப்படியா... அதற்கென்ன... ஜமாய்த்துவிடுவோம். இளங்கிரனுக்கு ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி கொடுப்போம்” என்றேன்.

1987 ஜனவரி 4ஆம் திகதி - அதாவது சோமகாந்தனின் நூல் அறிமுக விழாவிற்கு மறுநாள் இளங்கிரனுக்கு 60 வயது பிறக்கிறது. அவருக்கு மணிவிழா. இந்த இனிய செய்தியை இலக்கிய உலகத்திற்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

குறிப்பிட்ட 4ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை கொழும்பு பிரதான வீதியில் அமைந்த முஸ்லிம் லீக் வாலிப முன்னணி மண்டபத்தில் - வடமராட்சி எழுத்தாளர்களின் கதைத் தொகுப்பான “உயிர்ப்பு” அறிமுக விழா.

இந்த விழாவுக்கு இளங்கிரனை எப்படியும் வரச்செய்து அவர் எதிர்பார்க்காத விதமாக மாலை அணிவித்து கௌரவிப்பது தான் நண்பரின் இரகசியத் திட்டம். அத்திட்டத்திற்கு என்னையும் பயன்படுத்தினார்.

சோமகாந்தனின் நூல் அறிமுக விழா முடிந்தவுடன், இளங்கிரனை மறுநாள் விழாவுக்கும் வருமாறு வலியுறுத்திக் கூறிவிட்டு நான் வீரகேசரி காரியாலயத்திற்கு விரைந்து நடந்தேன்.

“இன்று பிரபல எழுத்தாளரும் நாவலாசிரியருமான இளங்கிரன் அவர்களுக்கு 60 வயது பிறக்கிறது. மணிவிழாவைக் கொண்டாட ஆயத்தமாகும் இளங்கிரன் இன்று மாலை கொழும்பு பிரதான வீதியில் அமைந்த முஸ்லிம் லீக் வாலிபர் முன்னணி மண்டபத்தில் நடைபெறும் “உயிர்ப்பு” நூல் அறிமுக விழாவில் பாராட்டி கௌரவிக்கப்படுவார்” இப்படியொரு செய்தியை அவசர அவசரமாக எழுதி அச்சுக்குக் கொடுத்துவிட்டு நான் நீர்கொழும்புக்குச் சென்றேன்.

ஞாயிறு வீரகேசரி வாரவெளியீட்டை பார்வையிட்ட பல இலக்கிய நண்பர்கள் கொழும்பில் - கிருலப்பனையில் இளங்கிரன் வீடு தேடிச்சென்று நேரில் வாழ்த்தியிருக்கின்றனர்.

மாலை விழாவில் அவருக்கு மாலை அணிவித்து பாராட்டினோம்.

இளங்கிரன் எனது கையைப்பற்றி “நீ பத்திரிகை உலகில் இப்படியெல்லாம் எங்களுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி ஊட்டுவாய் என்று கற்பனை செய்தும் பார்க்கவில்லையடா?” என்றார்.

“ஐயா... நீங்கள் என்னைப் பாராட்ட வேண்டாம். உங்களுக்கு இன்று 60 வயது பிறக்கிறது என்ற நல்ல தகவலைச் சொன்னதே எங்கள் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் தான். அவரில்லையேல்... எங்களுக்கு எதுவுமே தெரியவாய்ப்பில்லை” என்றேன்.

இளங்கிரன் உடனே ராஜ ஸ்ரீகாந்தனை கனிவோடு பார்த்தார்.

“எங்களுக்கு பிறகு வரும் தலைமுறை எப்படி இருக்குமோ என்ற கவலை எனக்கு இருந்தது. ஆனால் உங்களைப் போன்ற இளம் தலைமுறை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் வருங்காலத்தில் நிறையச் சாதிப்பீர்கள். அது நிச்சயம். இலக்கியவாதி இலக்கியத்தை மட்டுமல்ல இலக்கியவாதிகளையும் நேசிக்க வேண்டும். அவர்களது வாழ்விலும் தாழ்விலும் பங்கேற்ற வேண்டும். அப்போதுதான் இலக்கியவாதி பூரணத்துவம் பெறுவான்” என்று சொன்னார் இளங்கிரன்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனது உள்ளத்துணர்வுகளை நன்கு புரிந்து கொண்டதனால் தான் இ.மு.எ.ச. வின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு பின்னாளில் இளங்கிரன் தனக்குத் துணையாக அவரை அமர்த்திக்கொண்டார் போலும்.

• • •

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்த பின்பு சுமார் ஒன்பது ஆண்டுகளின் பின்பு 1997 டிசம்பரில் முதல்தடவையாக இலங்கை வந்திருந்த சமயம் - ஒரு நாள் பிற்பகல் கொழும்பில் செட்டியார் தெருவில் அமைந்துள்ள பூபால சிங்கம் புத்தகசாலைக்கு நண்பர் ஸ்ரீதரசிங்கை பார்க்கப் போயிருந்தேன்.

அப்பொழுது அவர் யாருடனோ தொலைபேசியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். என்னை சைகையால் அமரச்செய்துவிட்டு, தொடர்ந்து உரையாடினார். அவர் பேசி முடியும் வரையில் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தேன். சில நிமிடங்களில் “அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து ஒரு இலக்கிய நண்பர் வந்துள்ளார். உங்களுக்கும் நன்கு தெரிந்தவர். பேசுங்களேன்” என்று மறுமுனையில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தவருக்கு தகவல் சொல்லிவிட்டு ரிஸீவரை என்னிடம் தந்தார்.

மறுமுனையில் நண்பர் செங்கை ஆழியான்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்பு உரையாடியதில் இருவருக்கும் பரஸ்பரம் மிகுந்த மகிழ்ச்சி.

தனக்கு அரசாங்கத் திணைக்களமொன்று விருது வழங்கவிருப்பதாகவும் அதனைப் பெறுவதற்கு கொழும்பிற்கு வரவிருப்பதாகவும் முடிந்தால் சந்திப்பதாகவும். இது ஒரு திடீர் அறிவிப்பு. அதனால் அவசரமாகவும் புறப்பட வேண்டியுள்ளது என்றார்.

அவருக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்து, ஸ்ரீதரசிங்கிற்கும் நன்றி கூறி உரையாடிவிட்டு 'மல்லிகை' காரியாலயத்திற்கு வந்தேன்.

செங்கை ஆழியான் கொழும்பு வரவிருக்கும் தகவலையும் விருது பற்றியும் ஜீவாவிடம் சொன்னேன். அச்செய்தி அதுவரையில் எவருக்கும் தெரியாது. பத்திரிகைகளிலோ, வானொலி, தொலைக்காட்சியிலோ அறிவிக்கப் படவில்லை.

சொற்பேளையில் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அங்கே என்னைக்காண வந்தார். அச்சமயம் அவர் தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் பொறுப்பில் இருந்தார்.

செங்கை ஆழியான் வருகை, விருது பற்றிச் சொன்னதும் அவரும் ஆச்சரியப்பட்டார். அவருக்கும் செய்தி கிடைக்கவில்லை.

நாடறிந்த ஓர் எழுத்தாளனுக்கு விருது கிடைக்கிறது. இந்த அரச திணைக்களங்கள் அதனை பொதுசன ஊடகங்களுக்குத் தெரிவிப்பதில் அசட்டையாக இருக்கிறதே என கோபமுற்றார்.

மறுகணம், தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு தனது கையடக்கத் தொலைபேசி ஊடாக யார் யாருக்கோவெல்லாம் தகவல் சொன்னார், குறிப்பிட்ட அரச திணைக்கள அதிகாரிகளுடன் பேசினார்.

விருதின் விபரம் - எங்கே நடக்கிறது - யார் கொடுக்கிறார்கள் - யார் யாருக்கு வழங்கப்படுகிறது முதலான விபரங்களை நொடிப்பொழுதில் துரிதமாகப் பெற்றார்.

அந்த நிகழ்ச்சி சம்பந்தமான செய்தியை உடனே சகல பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்புமாறு அதிகாரிகளைக் கேட்டுக் கொண்டதுடன், பத்திரிகைகளின் முகவரி - தொலைபேசி இலக்கங்களையும் சொன்னார்.

நானும் ஜீவாவும் அவரை பிரமிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

இப்படியொரு அபூர்வமான பணியை வேறு எந்தப் பத்திரிகையினதும் பிரதம ஆசிரியர்கள் செய்வார்களா? மனச்சாட்சியை தொட்டுக் கேட்க வேண்டிய கேள்வி.

இத்தனைக்கும் அவர் Lake House இலிருந்து கொண்டு அரச திணைக் களத்துக்கு தொடர்புகொள்ளவில்லை.

வெளியே இருந்துகொண்டு நாடறிந்த எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு உரிய கௌரவம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக துரிதமாகச் செயற்பட்டார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் இலக்கிய இதயம் அப்படிப்பட்டது.

• • •

1999 அக்டோபர் மாதம் சுவிட்சலாந்து, ஜெர்மனி சென்றுவிட்டு இலங்கைக்கு வந்திருந்தேன். ஜெர்மனியில் நான் சந்தித்த குடும்ப நண்பர் ஒருவர் கொழும்பில் அப்போது இடம்பெயர்ந்துள்ள தனது பெற்றோருக்கு சில அன்பளிப்புகளை என்னிடம் தந்துவிட்டிருந்தார்.

நீண்ட காலத்தின் பின்பு கொழும்பு வருவதனால் இடங்களை - முகவரிகளை தேடிக்கண்டு பிடிப்பதில் எனக்குச் சில சிரமங்கள் இருந்தன.

நீர்கொழும்பிலிருந்து தொலைபேசியூடாக நண்பருக்கு தகவல் சொன்னேன்.

"பூபதி... கவலையே வேண்டாம். நான் காலையில் அலுவலகத்திற்கு செல்லும் பாதையில் தான் அந்த முகவரி இருக்கிறது. நீங்கள் காலையிலேயே 8 மணிக்கு முன்பதாக எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால் காலை ஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்டு என்னுடன் புறப்படலாம். நான் வழியில் இறக்கிவிடுவேன்" என்றார்.

அதன் பிரகாரம் சென்றேன்.

Lake House இற்குச் சொந்தமான வாகனம். சாரதியிடம் என்னை இறக்க வேண்டிய இடத்தினைச் சொன்னார்.

திடீரென்று தனது தொலைபேசியூடாக யாருடனோ உரையாடினார்.

"யாழ். பல்கலைக்கழகம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு 25 வருடங்கள் பூர்த்தி யாகின்றன. அதற்காக சிறப்பிதழ் வெளியிடுகின்றோம். அங்கே முன்பு பணியாற்றியவர் என்ற முறையில் உங்களிடமிருந்து வாழ்த்துச் செய்தியோ, கட்டுரையோ எதிர்பார்க்கின்றோம். உங்களுக்கு Bypass சத்திரசிகிச்சை செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் உங்கள் அருமை மனைவி மிகுந்த கண்டிப்புடன் உங்களை பராமரிப்பதற்காக தொலைபேசித் தொடர்புகளையும் தற்காலிகமாக துண்டிப்பார். எனினும் உங்களை தொந்தரவு செய்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் சிரமப்பட வேண்டாம். எழுதி முடியுங்கள். நானே நேரில் வந்து பெற்றுக் கொள்வேன். இதோ அருகில் உங்கள் நண்பர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவரும் உங்கள் சுகத்தை விசாரிக்கிறார். ஒரு நிமிடம் பேசினால் போதும். அவர் உங்களை நீண்ட நேரம் பேசி சங்கடப்படுத்த

மாட்டார். நன்றாக ஓய்வு எடுங்கள். பூரண சுகத்துடன் வாருங்கள்” என்று விரைவாகச் சொல்லிவிட்டு தொலைபேசியை என்னிடம் தந்தார்.

மறுமுனையில் நண்பர் மௌனகுரு.

அவருக்கு Bypass சத்திரசிகிச்சை நடந்திருக்கும் தகவல் எனக்கு அதுவரையில் தெரியாது. எனினும் நான் எப்படியும் அவருடன் ஓரிரு வார்த்தைகளாவது பேசிவிட வேண்டும் என்பதில் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அக்கறையுடன் இருந்திருக்கிறார்.

குறிப்பிட்ட சத்திரசிகிச்சை எப்படிப்பட்டது என்பதை அனுபவபூர்வமாக 2003ஆம் ஆண்டு எனக்கும் தெரியவந்தது.

“சுகம் விசாரிப்பதற்கென” படைதிரண்டு வருபவர்களை சமாளிக்க முடியாது. இதனால் முடிந்தவரையில் எனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் தொலைபேசி அழைப்புகளை எனக்குத் தராமல் தவிர்த்து என்னை பராமரித்தனர்.

சித்திரலேகாவும் விதிவிலக்கல்ல.

மௌனகுரு சுகவீனமுற்றிருந்தாலும் அவரது ஆக்கம் சிறப்பிதழில் இடம்பெற வேண்டும் என்ற பெரிய விருப்பம் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் வசம் இருந்தது. அதே சமயம் அவரை தொந்தரவு செய்யக்கூடாது என்ற அக்கறையும் இருந்தது.

எனது நீண்டகால நண்பருடன் நான் இச்சமயத்தில் ஓரிரு வார்த்தைகளாவது பேசிவிட வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணமும் இருந்தது.

“பூபதி, மௌனகுருவுக்கு இப்போது நல்ல ஓய்வு தேவை. நீங்கள் அவரைப் போய் பார்க்க முடியவில்லையே என்று கவலைப்பட வேண்டாம். நீங்கள் வரவில்லையே என்று அந்த இலக்கியத் தம்பதிகள் வருந்தவும் மாட்டார்கள். மௌனகுருவிடம் ஆக்கம் பெறச் செல்லும் போது உங்களது அவசரப் பயணம் குறித்து சொல்வேன்” என்றார்.

சுக இலக்கியவாதிகளிடம் அவர் கொண்டிருந்த நேசம் எத்தகையது என்பதை இதுபோன்ற பல சம்பவங்களின் மூலம் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

அதனால்தான் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் மறைவை ஈடுசெய்யப்பட வேண்டிய இழப்பு என்று கருதுகிறேன்.

• • •

4

வீரகேசரியில் நான் பணியாற்றிய காலப் பகுதியில் எதிர்பாராத விதமாக 1985இல் சோவியத் நாட்டின் தலைநகரம் மாஸ்கோவில் நடைபெற்ற சர்வதேச இளைஞர் மாணவர் விழாவுக்கு சென்றேன்.

ரணில் விக்கிரமசிங்க, விஜயகுமாரணதுங்க, J. அஸ்ஸ் உட்பட சுமார் நூறு பிரதிநிதிகள் இலங்கையின் சார்பில் இவ்விழாவில் கலந்து கொண்டோம். இந்தப் பயணம் குறித்து வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் எழுதிய “சமதர்மப் பூங்காவில்” தொடர் பயண இலக்கியம் வெளிவந்து கொண்டிருந்த போது அதனை மிகவும் ஆர்வமுடன் படித்த வாசகர்களில் நண்பர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் ஒருவர்.

இத்தொடர்கட்டுரைக்குத் தேவைப்பட்ட பல புகைப்படங்களை அவரும் இராஜகுலேந்திரனும் எனக்கு அவ்வப்போது தந்துவினார்கள்.

அந்தப் பயணத் தொடர் நூலுருவாக வேண்டும் என்பதில் நண்பர் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ஞாயிற்றுக்கிழமை வெளியாகும் அத்தியாயத்தைப் படித்துவிட்டு மறுநாள் திங்களன்று எனக்கு தொலைபேசி மூலம் வாழ்த்தும் கூறுவார்.

3.11.85ஆம் திகதி ஞாயிறு இதழில் மாஸ்கோவில் அமைக்கப்பட்ட சர்வதேச நீதிமன்றத்தில் சாட்சியாக சமூகமளித்த வியட்நாம் தேவதை Phanthikimphuc என்ற சிறுமிக்கு நேர்ந்த கொடுமை பற்றி எழுதியிருந்தேன்.

அன்றைய தினம் கொழும்பு முஸ்லிம் லீக் வாலிபர் முன்னணி மண்டபத்தில் ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் என்னைச் சந்தித்த நண்பரும் அச்சமயம் கொழும்பு விவேகானந்தா கல்லூரியின் அதிபராக கடமை யாற்றிய இலக்கிய அன்பர் மாணிக்கவாசகரும் குறிப்பிட்ட அத்தியாயத்தை நான் நன்றாக எழுதியிருப்பதாக பாராட்டினார்கள்.

மாணிக்ஸ் சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக தான் அதனைப் படிக்கும் போது அழுதுவிட்டதாகவும் சொன்னார்.

அப்பொழுது தான் ஸ்ரீகாந்தன் “பூபதி, இது வெறும் பயண இலக்கியம் அல்ல. ஒரு வகையில் ஆவணம். இது நூலில் பதிவு செய்யப்படவேண்டும். தொடர் முடிவுற்றதும் புத்தகமாக்குவோம்” என்றார்.

எனினும் எனது பொருளாதார நிலைமை அச்சமயத்தில் அந்நோக்கத்தை சாத்தியமாக்கவில்லை.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த பின்பு மீண்டும் அத்தொடரில் புதிய தகவல்களைச் சேர்த்து விரிவாக எழுதினேன். எழுதிய மூலப்பிரதியை ஸ்ரீகாந்தனுக்கு அனுப்பிவைத்தேன்.

அவரது அருமை நண்பர் ஜினதாஸ் பீரிஸுக்குச் சொந்தமான அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளியானது. முகப்பு ஓவியத்தை பத்திரிகை உலக நண்பர் இரா. சடகோபன் வடிவமைத்தார்.

“சமதர்மப் பூங்காவில்” சில பிரதிகளை எனக்கு அனுப்பிய பின்பு கொழும்பில் அதனை வெளியிடுவதற்குப் பொருத்தமான காலத்திற்காக காத்திருந்தார்.

1990ஆம் ஆண்டு சோவியத் கவிஞர்கள் அனதொலி பார்பரா, வியாசிஸ்லாவ் குப்ரியானோவ் ஆகியோர் இலங்கைக்கு வருகைதந்த சந்தர்ப்பத்தில் பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் அவர்கள் இருவருக்கும் இ.மு.எ.ச. இணைந்து வரவேற்பு வழங்கிய சமயம் “சமதர்மப் பூங்காவில்” நூலையும் சந்திரிகா சோமசுந்தரம் (இப்பொழுது இவர் திருமதி சந்திரிகா சுப்ரமண்யன் - அவுஸ்திரேலியாவில் சிட்னியில் வசிக்கிறார்) எழுதிய சோவியத் தலைவர் கொர்பச்சேவ் தொடர் நூலையும் வெளியிட்டார். இந்த நிகழ்வுக்காக அவர் கடினமாக உழைத்ததாகவும் அறிந்தேன். சோவியத் கவிஞர்கள் இருவருக்கும் இ.மு.எ.ச. வின் கொழும்புக் கிளையின் சார்பிலும் இந்து கலாசார அமைச்சின் சார்பிலும் (அப்பொழுது அமைச்சராக இருந்தவர் எங்கள் நண்பர் கே.கணேஷின் மைத்துனர் தேவராஜ் அவர்கள்) கருத்தரங்குகளும், வரவேற்புக் கூட்டமும் நடத்த முன்னின்று உழைத்தார்.

எனது நூல் வெளியீட்டின் போது நீர்கொழும்பிலிருந்து எனது தாயாரையும் குடும்பத்தினரையும் கொழும்புக்கு அழைத்து சோவியத் கவிஞர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதுடன் நீர்கொழும்புக்கும் கவிஞர்களை அழைத்துச் சென்று எமது இல்லத்தில் படங்கள் எடுத்து அனுப்பிவைத்தார்.

எனது சமூகம் இன்றியே அனைத்தையும் தனது சொந்த நிகழ்வாகக் கருதி செவ்வனே செய்துமுடித்தார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனை பெரிதும் கவர்ந்த சமதர்மப் பூங்காவில் 12 ஆவது அத்தியாயத்தில் இடம்பெறும் Phanthi Kimphuc என்ற சிறுமியை இன்றைக்கும் என்னால் மறக்க முடியாது.

அச்சிறுமியை யுவதியாக கற்பனை செய்துகொண்டு 1988ஆம் ஆண்டு “புதர்காடுகளில்” என்ற சிறுகதையை எழுதியிருந்தேன். இது 12.6.88ஆம் திகதி வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் பிரசுரமானது. அந்த யுவதிக்கு “வோல்கா” எனப்பெயரிட்டேன்.

“வோல்கா” ரஷ்யாவில் ஓடும் பிரசித்தி பெற்ற நதி. எமது பெண்களுக்கு கங்கா, யமுனா, நர்மதா, காவேரி, சரஸ்வதி என்றெல்லாம் பெயர் சூட்டி யிருப்பது போன்று சோவியத் நாட்டின் உதவியுடன் அமெரிக்காவை எதிர்த்துப் போராடி வென்ற வீர வியட்நாமில் “ட்ராங்பேங்” என்ற கிராமத்தில் பிறந்த Phanthi Kimphuc இற்கு “வோல்கா” எனப்பெயர் சூட்டி அக்கதையில் நடமாடவிட்டேன்.

சுமார் பத்தாண்டு காலம் (1965 - 75) நீடித்த அந்த கொடிய யுத்தத்தில் நாற்பது இலட்சத்திற்கும் அதிகமான வியட்நாமிய மக்கள் கொன்றழிக்கப் பட்டனர்.

அச்சிறுமி வாழ்ந்த கிராமம் அமெரிக்காவின் பி. 52 ரக விமானங்கள் வீசிய நேபாம் குண்டுகளால் அழிந்த போது அச்சிறுமியின் உடலையும் தீயின் நாக்குகள் தீண்டின.

எரிகாயத் தழும்புகளுடன் மாஸ்கோவில் தோன்றிய சிறுமியை “வோல்கா” என்ற பெயருடன் அவுஸ்திரேலியா புதர்காட்டுக்கு அழைத்து வந்தேன்.

சிறந்த கதைகளை தேர்வு செய்யும் கொழும்பு தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்) 1988ஆம் ஆண்டிற்கான சிறந்த கதைகளில் ஒன்றாக “புதர்காடுகளில்” கதையைத் தேர்வு செய்தது.

இந்தத் தகவலை பத்திரிகையில் பார்த்த ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அதன் நறுக்கை எனக்கு அனுப்பிவைத்து மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

இக்கதை அவுஸ்திரேலியா விக்ரோரியா மாநில 3.E.A. வானொலிகளிலும் குவினஸ்லாந்து மாநில ‘தமிழ் ஒலி’ வானொலியிலும் ஒலிபரப்புச் செய்யப் பட்டதுடன் ஐரோப்பிய இதழ்களிலும் மறுபிரசுரம் கண்டது.

இங்கே வதியும் திருமதி. ரேணுகா தனஸ்கந்தா அதனை உயிர்ப்புடன் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். குறிப்பிட்ட மொழிபெயர்ப்பை

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கு அனுப்பினேன். அவர் அதனை நண்பர் கே.எஸ். சிவகுமாரனிடம் கொடுத்து The Island இல் பிரசுரிக்கச் செய்தார்.

புதர்க்காடுகளில் Bush walk என்ற பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் சுக படைப்பாளிகளின் வளர்ச்சியில் பெரிதும் அக்கறை கொண்டவர். எரிச்சல், பொறாமை, புறங்கூறாமை முதலான இழிவான எந்தவொரு கெட்ட பழக்கமும் அவரை அண்டவில்லை.

கலீல்ஜிப்ரான், அழகு சுப்பிரமணியம் ஆகியோரின் படைப்புகளை தமிழுக்குத் தந்தவர். தன்னைப் போன்றே மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட கே.கணேஷ் அவர்களுக்கும் சோவியத் படைப்புகளை அவர் மொழிபெயர்த்து வெளியிட ஆக்கபூர்வமாக ஒத்துழைத்தார்.

மாஸ்கோவில் 'மகாகவி' உருத்திரமூர்த்தியின் புதல்வன் பாண்டியனுடன் கலாநிதி விதாலி ஃபூர்ணிகாவைச் சந்தித்த போது ஃபூர்ணிகா, கே.கணேஷ், எச்.எம்.பி. மொஹிதீன் முதலானோர் பற்றியும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்ததை அறிந்து கொண்டேன்.

இலங்கை திரும்பியதும் இவர்கள் இருவருக்கும் தகவல் தந்து தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தேன். இதனை கே.கணேஷ் சந்திக்கும் போதெல்லாம் பெருமிதத்துடன் நினைவுகூர்வார்.

உக்ரேனியக் கவிஞர் தராஸ்ஷெங்சென்கோவின் 175ஆவது பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் வெகு சிறப்பாக 1989இல் ரஷ்யாவில் கொண்டாடப்பட்டது.

கே. கணேஷ் இந்த விழாவுக்கு அழைக்கப்பட்டார். அவர் மொழிபெயர்த்த "உக்ரேனிய மகாகவி தராஸ்ஷெங்சென்கோ கவிதைகள்" நூல் சென்னை நியூ சென்கரி புக்ஹவுஸினால் (N.C.B.H) 1993ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கும் இந்நூலில் நன்றி தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலின் பிரதிகள் இலங்கைக்கு தாமதமாகவே வந்து சேர்ந்தன. பிரதி வந்ததும் "இத்தொகுதி பிறப்புக்கு 'பிள்ளையார்' சுழியிட்ட அன்பர் லெ. முருகபூதிக்கு உளமார்ந்த புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களுடன்" என்று தனது கைப்பட எழுதி (1.1.95) ராஜ ஸ்ரீகாந்தனிடம் சேர்ப்பித்தார்.

பின்னர் இந்த நூல் நண்பரால் எனக்கு அனுப்பப்பட்டது. இவ்வாறு சோவியத் இலக்கியகர்த்தாக்களுக்கும் எம்மவர்க்கும் இடையே ஓர் இலக்கியப் பாலமாகச் செயற்பட்டார்.

எனது சோவியத் பயணத்தால் இலங்கையில் எனக்கொரு புது நண்பர் கிடைத்தார்.

விதாலி ஃபூர்ணிக்காவே - அவரது பெயரைத் தம் கைப்பட எழுதித் தந்திருந்தார். 'தமிழ்ப் பித்தன்' என்ற புனைபெயரைக் கொண்ட 'செர்கே ஸ்த்ரோக்கன்' என்பவரை இலங்கை திரும்பியதும் சோவியத் தகவல் பிரிவில் சந்தித்தேன். இவரை எனக்கு ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அறிமுகப் படுத்தியதுடன் ஓர் இலக்கியப் பேட்டிக்கும் ஒழுங்கு செய்தார்.

இந்த அனுபவம் சுவாரஸ்யமான அதே சமயம் விவகாரத்திற்குரிய நிகழ்வாகவும் அமைந்துவிட்டது.

ஸ்த்ரோக்கன் தமிழகத்தில் தமிழ் கற்றவர். தமிழக படைப்பாளிகள் - பத்திரிகையாளர்களுடனும் இவருக்கு நட்புண்டு. குப்பிரியானோவின் கவிதைகளை தமிழக இதழ்களில் வெளியிட்டவர்.

"இலங்கையில் இவரை நான் அவசியம் சந்திக்க வேண்டும்" என்று ஃபூர்ணிக்கா என்னிடம் வலியுறுத்தியுமிருந்தார்.

சோவியத் தூதரக விருந்துகளில் இவரைச் சந்தித்திருந்த சிவநேசச் செல்வனும், பொன். ராஜகோபாலும் குறிப்பிட்ட இலக்கியப் பேட்டி வீரகேசரியில் வெளியாக வேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்த்ரோகனிடம் ஒரு சுவாரஸ்யமான கேள்வியையும் கேட்டு பதிலைப் பெற்றிருந்தேன்.

"நீங்கள் தமிழகத்திலும் சிறிது காலம் இருந்திருக்கிறீர்கள். அங்கே முன்பு மூவேந்தர்கள் சங்கம் அமைத்து தமிழ் வளர்த்ததாக அறிகிறோம். அந்த மன்னர்களின் ஆட்சிக்கும் சோவியத் ருஷ்யாவில் ஜார் மன்னரின் ஆட்சிக்கும் இடையே எத்தகைய வித்தியாசங்களைக் காண்கிறீர்கள்?"

"ஜார் மன்னன் கொடுங்கோலன். மக்களை அடக்கி ஆண்டான். தேசத்திற்காக அவன் நன்மை செய்யவில்லை. ஆனால் மூவேந்தர்கள் தமிழை வளர்த்தார்கள். தமிழின கலாசார சின்னங்களைத் தோற்றுவித்தனர். ஒரு தமிழ் மன்னன் வெளியே சென்றுவிட்டு திரும்புகையில் அவன் வழக்கமாக சயனிக்கும் ஆசனத்தில் அந்நியன் ஒருவன் ஆழ்ந்த உறக்கம் கொள்வது கண்டு கோபத்தில் தனது வாளை உருவிக்கொண்டு அருகே வந்தானாம். வந்து பார்த்தால் அவர் ஒரு புலவராம். உடனே வாளை உறையுள் போட்டு விட்டு சாமரை எடுத்து புலவரின் களைப்புத் தீர விசுக்கினானாம். இப்படி தமிழுக்கும் தமிழ் புலவர்களுக்கும் சேவை செய்த மன்னர்களை தமிழக வரலாறுகளில் பார்க்கிறோம். ஜார் மன்னரின் ஆட்சியில் இப்படி நடக்குமா?"

ஸ்த்ரோகனின் பதில் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. அந்தப் பேட்டியில் இதனைக் குறிப்பிட்டேன்.

பேட்டி எழுதி முடித்ததும் இரு தடவைகள் ஸ்த்ரோகன் எனக்கு தொலை பேசியில் அதனை வாசித்துக்காட்டுமாறு கூறி திருத்தங்களும் சொன்னார்.

திருத்திய மூலப்பிரதியை அவருடைய பார்வைக்கும், ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் பார்வைக்கும் கொடுத்துப் பெற்று ராஜகோபாலிடம் பிரசுரத்திற்காகச் சேர்ப்பித்தேன்.

குறிப்பிட்ட பேட்டி வாரவெளியீட்டில் அரைப்பக்கத்தில் இடம்பெற்ற Proof ஐயும் நானே பார்வையிட்டேன். ராஜகோபாலும் பார்வையிட்டு திருப்தியடைந்தார்.

ஆனால், ஞாயிற்றுக் கிழமை பத்திரிகை வெளியானபோது அந்தப் பேட்டி இருந்த அரைப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய விளம்பரம் பிரசுரமாகியிருந்தது.

எனக்கு மிகப்பெரிய ஏமாற்றம்.

எதிர்பாராதவிதமாக திடீரென்று ஒரு புதிய விளம்பரம் வந்ததனால்தான் எனது ஆக்கம் எடுக்கப்பட்டிருக்கலாம் என மனதிற்குள் ஆறுதலைந்து ராஜகோபால் திங்களன்று கடமைக்கு வந்ததும் கேட்டேன்.

அவர் சொன்ன பதில் என்னை திகைப்பில் ஆழ்த்தியது.

சோவியத் தூதரகத்தில் தமிழ் தெரிந்த ருஷ்ய நாட்டவர் இருக்கிறார் என்பது இலங்கை அரசுக்குத் தெரிந்திருப்பது ராஜதந்திர உறவுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தலாம்.

மன்னராட்சி ஒழிக்கப்பட்டு சோஷலிஸ சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்ற சிந்தனை இருக்கும் போது தமிழை வளர்த்தவர்கள் என்பதற்காக தமிழ் மன்னர்களை ஆகா ஓகோ எனப்புகழ்வது சோவியத் தூதரக அதிகாரியின் பணிகளைப் பாதிக்குமாம்.

இறுதி நேரத்தில் சோவியத் தூதரகத்திலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற உத்தரவினால் அதனை எடுக்க நேர்ந்தது.

இந்தத் தகவல்களை ராஜகோபால் சொன்ன போது நான் விக்கித்துப் போனேன். வாசகர்களிடம் போய்ச்சேர்ந்திருக்க வேண்டிய சுவாரஸ்யமான தகவல்கள் அடங்கிய ஒரு பேட்டி பத்திரிகையில் வெளிவராமல் போனது குறித்து மிகுந்த ஏமாற்றமடைந்தேன்.

அச்சமயம் என்னை தொலைபேசியிலும் நேரிலும் ஆறுதல் கூறி தேற்றியவர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

“பூபதி... பத்திரிகை, இலக்கிய உலகில் இதெல்லாம் சகஜம். இதற்காக மனமுடைந்துவிடக்கூடாது. ஸ்த்ரோக்கன் எனக்கும் நல்ல நண்பர். அவரை எமது தமிழ் இலக்கிய உலகிடம் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தான் உங்கள் மூலம் அந்தப் பேட்டிக்கு ஒழுங்கு செய்தேன். பரவாயில்லை. ஏமாற்றம் இருவருக்கும் மட்டுமல்ல... ஸ்த்ரோக்கனுக்கும் தான்” என்றார்.

எனினும் செர்கே ஸ்த்ரோக்கனின் கருத்துக்களை எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் 1988இல் வெளியிட்ட வியாசிஸ்லாவ் குப்ரியானோவின் கவிதை நூலில் இடம்பெறச் செய்தார். கே. கணேஷ் இக்கவிதை நூலை தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார்.

மாஸ்கோவில் சந்தித்த வியட்நாமிய பெண் குறித்த இந்த அத்தியாயத்தில் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தேன் அல்லவா?

Kimphuch பற்றிய செய்திகள் படங்களுடன் இடம்பெறாத பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளே இல்லை எனலாம். அனைத்து தொடர்பூடக சாதனங்களிலும் இடம்பெற்றவர். இணையத்தளங்களிலும் அவரைப் பற்றிய தகவல்கள் பதிவாகியுள்ளன. பல செய்தி ஏடுகளில் வெளியிடப்பட்ட கடந்த நூற்றாண்டில் தடம் பதித்த தகவல்களிலும் இந்தப் பெண் இடம் பெற்றிருக்கிறார்.

பிரான்ஸில் வெளிவந்த ‘ஓசை’ கலை, இலக்கிய சஞ்சிகையும் எரிகாயங் களுடன் கதறிக்கொண்டு ஓடும் Kimphuch இன் படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்தது.

அதனைப் பார்த்துவிட்டு ஓசையின் அடுத்த இதழ் வாசகர் கடிதத்தில் அப்பெண்ணை மாஸ்கோவில் சந்தித்த தகவலையும் குறிப்பிட்டு “எங்கள் இலங்கையில் இன்று இப்படி எத்தனை பேர்? எண்ணிக்கையில் இல்லை. கிழக்கிலங்கையில் கொக்கட்டிச்சோலையில் இடம்பெற்ற அனர்த்தத்தின் போது ஒரு குழந்தை எரிகாயங்களுடன் “தண்ணீர், தண்ணீர்...” என முன்கியதாக பின்பு விசாரணைக் குழுவிடம் சாட்சியம் சமர்ப்பிக்கப் பட்டது. இன்று எமது தாயகமும் ஒரு வியட்நாம்தான். இங்கும் பல Phanthi Kimphuck கள்” என எழுதியிருந்தேன்.

அனுதாப, ஆதரவு உதவியுடன் உடல்தேறி எரிகாயத் தழும்புகளுடன் வாழும் Kimphuck இற்கு யுனெஸ்கோ நிறுவனத்தில் நல்லெண்ணத் தூதுவர் (Goodwill Ambassador) நியமனம் கிடைத்தது.

வியட்நாமில் ‘ட்ராங்பேங்’ கிராமத்தில் எரிகாயங்களுடன் அழிந்து விடாமல் ‘ஃபீனிக்ஸ்’ பறவை போன்று உயிர்ப்புடன் எழுந்து உலகம் பூராவும் அறியப்பட்ட Kimphuck சில வருடங்களுக்கு முன்பு

அமெரிக்காவின் அழைப்பின் பேரில் அங்கு விஜயம் செய்து பொது நிகழ்ச்சியொன்றில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினார்.

அவர் தமது உரையின்போது சில கட்டங்களில் அழுதுவிட்டார். அந்த சோகமான - அதிர்ச்சியான உரைகேட்டு பலரும் கண்கலங்கினர்.

வியட்நாம் யுத்தத்தின் போது பணியாற்றிய அமெரிக்க விமானப்படை விமானிகள் சிலரும் அந்நிகழ்வில் கலந்துகொண்டனர்.

வியட்நாம் கிராமங்களில் குண்டுகளைப் பொழிந்த ஒரு விமானியும் அங்கிருந்தார்.

திடீரென்று அந்த விமானி எழுந்து “அச்சமயம் நானும் விமான ஓட்டுனராக இருந்தேன். நடந்துவிட்ட அந்த கோரச்சம்பவத்திற்காக மனம் வருந்துகிறேன். என்னை தயவுசெய்து மன்னிப்பீர்களா” எனக் கேட்டார்.

உடனே Kimphuck “நான் உங்களை எப்போதோ மன்னித்துவிட்டேன். அதனால் தானே அமெரிக்காவுக்கும் வந்தேன்” என்றார்.

குறிப்பிட்ட விமானி உட்பட அனைவருமே கண்ணீர் விட்டனர்.

இலங்கையில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சுட்டும் ஷெல் குண்டுகள் வீசியும் இன்னுயிர்களை கொன்றழித்தவர்கள் மன்னிப்புக் கேட்பார்களா? அல்லது கொடிய யுத்தத்திற்கு தூண்டுகோலாக இருந்தவர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களை நேரில் சந்தித்து மன்னிப்புக் கோருவார்களா? மனம் திருந்துவார்களா என்று ஒரு நாள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு ராஜ ஸ்ரீகாந்தனிடம் கேட்டேன்.

1999இல் சுவிட்சர்லாந்து சென்று ஜெனிவாவில் ஐ.நா. சபையை தரிசித்து அங்கிருந்து பல தகவல்களைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்த பின்பே அவரிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“நல்ல கேள்வி பூபதி... இது பற்றி விரிவாக எழுதுங்கள். தினகரனில் பிரசுரிப்போம்” என்றார்.

“பயணியின் பார்வையில்” என்ற தொடரை எழுதினேன். ஆனால் அது பிரசுரமாகவேயில்லை. அது தணிக்கைக்குட்படக் கூடிய ஆக்கம். ஆனால் அவர் தணிக்கை செய்யவிரும்பவில்லை. பிரசுரத்துக்கும் அனுப்பவில்லை.

• • •

5

ஒரு நாள் இரவு ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுடன் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டேன்.

எனது இலக்கியப் பிரவேச வெள்ளிவிழா அவுஸ்திரேலியாவில் விக்ரோரியா மாநிலத்தில் மெல்பன் Y.W.C.A. மண்டபத்தில் 15. 11. 1997ஆம் திகதி நடைபெறவிருந்தது. அதற்கு முதல் நாள் இரவே அவரிடம் வாழ்த்துப் பெறுவதற்காக தொடர்புகொண்டேன்.

மறுமுனையிலிருந்து “பல்லாண்டு வாழ்க... இந்த மகிழ்ச்சிகரமான நிகழ்வை நாம் இலங்கையிலும் கொண்டாட வேண்டும். ஒரு தடவை பிள்ளைகளுடன் வரலாமே” எனச் சொன்ன அவர் ஒரு கணம் மௌனமாகி “பூபதி உங்களுக்கும் என்னைப் பற்றிய செய்தியொன்று சொல்ல வேண்டும். நானே எடுத்துச் சொல்லவிருந்த வேளையில் எமக்கிடையே (Telepathy) ரெலிபதி வேலை செய்து நீங்களே எடுத்து விட்டீர்கள்” என்றார்.

“சொல்லுங்கள் ஸ்ரீ... ஆவலோடு காத்திருக்கிறேன்.”

“பூபதி எனக்கு தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் பதவி கிடைத்துள்ளது”.

“அப்படியா... உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியான செய்திதான். ஆனால்...”

“நீங்கள் ஆனால்... என இழுக்கும் போது எனக்குப் புரிகிறது. அரசுக்குச் சொந்தமான நிறுவனம். ஆட்சி மாறும்போது மாற்றங்கள் பலவற்றை சந்திக்கும் நிறுவனம். அதுதானே... நீங்கள் இழுக்கும் ஆனால்...”

“சரியாகவே சொன்னீர்கள். எனினும்... இந்தப் பதவி உங்களுக்குப் பொருத்தமானது. மறுப்பின்றி ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். கைலாசபதி, சிவகுருநாதன் முதலான எமது இனிய நண்பர்கள் அமர்ந்து பணியாற்றிய ஆசனம் இப்பொழுது உங்களுக்குக் கிடைத்துள்ளது. அருகிலிருந்தால் கட்டி அணைத்து வாழ்த்துவேன். எனினும் விரைவில் நேரில் வந்து வாழ்த்துவேன்” எனச் சொன்னேன்.

“அப்படியா... வாருங்கள்... வாருங்கள்... உங்கள் வரவை எதிர்பார்த்து இங்கே பலர் காத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் புறப்பட்ட காலத்தில் குழந்தைகளாக இருந்த எனது பிள்ளைகள் இப்போது குமரிகளாக இருக்கிறார்கள். பூபதி மாமாவைப் பார்க்கும் ஆவலில் அவர்களும் இருக்கிறார்கள்”.

மெல்பனில் எனது விழா முடிந்து இரண்டொரு தினங்களில் மகன் முகுந்தனுடன் புறப்பட்டேன்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்பு வாழ்வின் அதிர்ச்சிகளைச் சுமந்து கொண்டு தாயாரையும் தாய் நாட்டையும் சொந்தபந்தங்களையும் நண்பர்களையும் பார்க்கப் புறப்பட்ட போது என்வசம் இரண்டு பணிகள் காத்திருந்தன.

என்னை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய நண்பர் மல்லிகை ஜீவா அவர்களை எனது சொந்த ஊரில் பாராட்டி கௌரவிக்க வேண்டும்.

நான் புறப்படும்போது சோவியத் தகவல் பிரிவில் சாதாரண மொழி பெயர்ப்பாளராக விளங்கிய நண்பர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் ஆறு தசாப்த காலங்களுக்கும் மேற்பட்ட நீண்டதொரு வரலாற்றைக் கொண்ட தினகரன் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராகியிருக்கிறார். இந்த மகிழ்ச்சியையும் கொண்டாட வேண்டும்.

இரண்டுக்கும் நாள் குறிக்க வேண்டும்.

நான் இலங்கைக்கு வந்திறங்கிய அன்று Lake House இலிந்து எனது வரவை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அன்றைய தினம் இரவே ஒரு ‘ஓட்டோ’வை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு நீர்கொழும்புக்கு ஓடிவந்து என்னை அரவணைத்தார்.

பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமா?

சில நாட்களின் பின்பு அதாவது 97 டிசம்பர் 6, 7 ஆம் திகதிகளில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கிய ஆய்வரங்கு வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண (சிறிய) மண்டபத்தில் நடைபெறவிருந்தது.

அது சம்பந்தமான ஆலோசனைக் கூட்டம் இலக்கிய அன்பர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களது வர்த்தக நிறுவனத்தின் மேல்மாடியில் நடக்கவிருப்பதாகவும் அங்கே வந்தால் பல எழுத்தாளர்களையும் சந்திக்க முடியும் எனவும் அவர்தகவல் சொன்னார்.

நானும் மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிட்ட நாளன்று கொழும்பு சென்றேன். என்னுடன் மகன் முகுந்தனும் வந்தான்.

கூட்டத்திற்குப் புறப்படுமுன்பு ஜீவாவுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன்.

“ஜீவா... இன்றைய கூட்டத்தில் நண்பர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கு நான் ஒரு பரிசளிக்க விரும்புகிறேன். எம்மையெல்லாம் ஒரு குடும்பமாக சேர்த்து வைத்தவர் நீங்கள். அந்தப் பரிசினை உங்கள் கையால் கொடுக்க வேண்டும். அத்துடன் தேநீர் விருந்துக்கும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நானும் சில சிற்றுண்டிகளுடன் வருவேன்” என்றேன்.

ஜீவாவுக்கு பரம சந்தோஷம்.

“எங்கள் எழுத்தாளர் சங்கம் நடக்கவிருக்கும் ஆய்வரங்குக்கான ஆலோசனைக் கூட்டமாக மாத்திரம் இதனை நடத்தவில்லை. நண்பர் ஸ்ரீகாந்தனுக்கு தினகரன் ஆசிரியர் பதவி கிடைத்ததை பாராட்டுமுகமாகவும் தான் நடத்துகிறது. நீரும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் வந்திருப்பது மனநிறைவானது” என்றார்.

அன்று பகல் நண்பர் ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமியுடன் புறப்பட்டு ஜீவாவுடன் மதிய உணவு அருந்திய பின்பு மாலையில் துரை விஸ்வநாதன் டீம் சென்றோம்.

அன்று தான்துரைவியைச்சந்தித்தேன். முதல் சந்திப்பிலேயே அவர் எனது நெஞ்சில் நிலைத்துவிட்டார். அவரது வெளியீடுகளான “மலையக சிறுகதைகள்”, “உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” இரண்டு கதைத் தொகுதிகளையும் எனக்குத் தந்தார்.

“இன்று ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்குப் பாராட்டு - உங்களுக்கு வரவேற்பு” எனச் சொல்லி என்னை இன்ப அதிர்ச்சியில் மூழ்கடித்தார்.

அன்றைய திகதி 29. 11. 1997

தனது கையொப்பத்துடன் திகதியும் குறிப்பிட்டு இரண்டு நூல்களையும் தந்தார்.

பிரேம்ஜி, சோமகாந்தன், திக்குவல்லை கமால், விஜயன், தெளிவத்தை ஜோசப், அல்அசுமத், மேமன்கவி, மாணிக்கவாசகர், ஜெயந்தி விநோதன், தம்பையா அண்ணர், நிலாம், சிவாசுப்பிரமணியம், தம்பிஜயா தேவதாஸ், ஆப்தின் இப்படிப் பலர் வந்துவிட்டனர்.

ஆனால் விழாவின் நாயகனைக் காணவில்லை.

நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது.

பத்திரிகைப்பணி எத்தகையது என்பது வந்திருந்த அனைவருக்கும் தெரியும்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்காக காத்திருந்தோம். அதுவரையில் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்பு வந்திருந்த என்னுடன் மற்றவர்கள் கலந்துரையாடினர்.

தமது தாமதத்திற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டே வந்தார் நண்பர்.

அவரை வரவேற்று - அவருக்கு கிடைத்துள்ள பதவியை வரவேற்று ஜீவா உணர்ச்சிகரமாகப் பேசிவிட்டு மாலையை எடுத்து ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கு அணிவித்தார். அனைவரும் கைதட்டினோம்.

மறுகணமே எவருமே எதிர்பார்க்காத நிலையில் “இன்று நாம் எங்கள் பூபதியையும் வரவேற்கிறோம்” எனச் சொல்லி தனது கழுத்தில் விழுந்த மாலையைக் கழற்றி எனக்கு அணிவித்து கட்டி அணைத்தார். மீண்டும் சபையில் கரகோஷம்.

இந்த இனிய மாலைப்பொழுதைப் பற்றி நண்பர் விஜயன் 5.12.1997ஆம் திகதிய வீரகேசரியில் எழுதியிருந்தார்.

தமக்களிக்கப்பட்ட வரவேற்புக்கு ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் தெரிவித்த பதவியை விஜயனின் எழுத்துக்களிலேயே இங்கே பதிவு செய்கின்றேன்.

“பல்வேறு பத்திரிகைகளில் தொழில் புரிபவர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் படைப்பிலக்கிய வாதிகள். பத்திரிகை யாளர்கள் என்ற முறையில் ஒரே சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே! தமிழில் விதவிதமாக பத்திரிகைகள் ஈழத்தில் மலரவேண்டும். ஆயிரம் ஆயிரம் மலர்கள் பூக்க வேண்டும். அதுவே எங்கள் இதய தாகம். இலட்சிய நோக்கம். பதவிகள் வரலாம்; போகலாம். ஆனால், நாம் பத்திரிகையாளர்கள் என்ற கௌரவத்தை என்றும் இழக்கப்போவதில்லை. இதுவே நகழும் சதையுமாக எம்மை இணைத்து வைத்திருப்பது.”

குறிப்பிட்ட செய்தியறிக்கையின் இறுதியில் விஜயன் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்.

“இலக்கிய ஆர்வலர்துரைவிஸ்வநாதன் சுவையான தேநீர் விருந்தளித்தார். இனிமையான அந்த மாலைப்பொழுதில் இடம்பெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பும் தேநீர் விருந்தும் என்னை மீண்டும் ஓர் இனிய மாலைக்காக ஏங்கச் செய்கின்றது”.

இதனை இந்நூலில் பதிவு செய்யும்போது ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் - துரை விஸ்வநாதனும் எம்மிடம் நினைவுகளாகத்தான் நெஞ்சை அடைக்கின்றார்கள்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கு அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வாங்கிச் சென்ற நாட்குறிப்பையும் (டயரி) பார்க்கர் பேனாவையும் ஜீவாவின் கையில் கொடுத்து அவரிடம் கையளித்தேன்.

மிகுந்த பெருமிதத்துடன் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு பேனாவை தமது சேர்ட் பொக்கற்றில் வைத்தார்.

இந்தப் பேனாவுக்குள்ளும் ஏதோவொரு ‘சக்தி’ இருந்திருக்கிறது. அது என்ன?

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அதுபற்றி உணர்வுபூர்வமாக எழுதினார்.

21. 06. 2002ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை காலையில் அந்த ‘பார்க்கர் பேனா’ எப்படி இருந்தது?

11. 07. 2002ஆம் திகதி அவர் எனக்கு எழுதிய கடிதம் இக்கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லும்.

• • •

6

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம், மதிப்பாய்வு, மொழி பெயர்ப்பு முதலான துறைகளில் ஈடுபட்டு பின்னாளில் பத்திரிகையாளராக மாறியவர்.

மறைவதற்கு முன்பு சில மாதகாலம் தமிழிசை தொடர்பாக ஆழமான தேடலில் ஈடுபட்டு தனது கருத்துக்களை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தவர்.

எழுத்தொடங்கி சுமார் கால் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பே இவரது முதலாவது கதைத்தொகுதி 'காலச்சாரளம்' 1994 இல் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தால் வெளியானது.

பொதுவாகவே தொகுதியின் உள்ளடக்கத்தில் இடம்பெறும் முதலாவது அல்லது ஏதாவது ஒரு கதையே நூலின் பெயரைக் கொண்டிருக்கும்.

ஆனால், ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் இந்நூல் சற்று வித்தியாசமானது.

தொகுதியில் 'காலச்சாரளம்' என்ற பெயரில் எந்தவொரு கதையும் இல்லை. எட்டாவது கதைகூட 'காலத்தின் கதவுகள்' என்றுதான் இருக்கிறது.

"காலத்தின் சாளரத்தினூடு நான் பெற்ற தரிசனங்கள் கதைகளாக ஜனனித்துள்ளன. இன்னும் எழுதாத கதைகள் இதயக் கருவறையில் பல உள்" என்று இத்தொகுதி குறித்து வாசகர்களுடன் பேசுகிறார்.

பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்பின் முகப்போவியத்தை பனில் செபஸ்டியன் வரைந்துள்ளார்.

இந்நூலில் வியக்கத்தக்க விடயமும் உண்டு. வெலிக்கடை மத்திய சிறைச் சாலையின் நான்கு சுவர்களுக்குள் நசுக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறைக்கைதியின் மடலும் இடம்பெற்றுள்ளது. மூன்று பதிப்புகளைக் கொண்ட நண்பர்

டொமினிக் ஜீவாவின் 'பாதுகை' சிறுகதைத் தொகுப்பில் (முதற்பதிப்பு 1962) முத்துமுகம்மது என்ற செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி முன்னுரையே எழுதியிருந்தார்.

இங்கே ஒரு சிறைக்கைதி ராஜ ஸ்ரீகாந்தனை 'அண்ணா' என விளித்து எழுதுகிறார். மு. கந்தவரோதயன் என்ற அக்கைதி 1987. 01. 27இல் எழுதியுள்ள அம்மடலில் 'தத்து' என்னும் கதை தன்னை எவ்வளவு தூரம் கவர்ந்திருந்தது - பாதித்தது என்பதை விளக்கியுள்ளார்.

பல தடவைகள் அதனைப் படித்ததுடன் சக தமிழ் கைதிகளுக்கும் அதனைப் படிக்கக் கொடுத்ததாக எழுதுகிறார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கு இப்படியும் ஒரு வாசகர் இருந்திருக்கிறார் என்பது வியப்பான தகவல்தான். எனினும் எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அந்தக் கைதி குறித்து அவர் என்னிடம் பேசவில்லை. எனக்கும் அதுபற்றி விசாரிப்பதற்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை என்பது தற்போது வருத்தமாகவுள்ளது.

இ.மு.எ.ச. வின் பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி நான்கு பக்கங்களில் சிறந்த பதிப்புரையை எழுதியிருக்கிறார். ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் ஆற்றல்களை அந்த நான்கு பக்கங்களும் துலக்கமாக்குகின்றன.

பிரேம்ஜி சொல்கிறார்:-

"இவரது படைப்புக்கள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஒரு புதிய கனதியையும் வலிமைமிக்க காத்திரத்தையும் அளிப்பவை. இவை வாழ்க்கையை வாழ்க்கையின் தோற்றப்பாடுகளை அவற்றின் சிக்கல்களை முரண்பாடுகளை புதியதொரு நோக்கில், புதிய பரிமாணத்தில் தரிசித்து நிற்பதுடன் வாசகனையும் தரிசிக்கச் செய்பவை. மாந்தரின் புற உலகை மட்டுமல்ல அக உலக இயக்கத்தையும் ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்து தர்மவேட்கையுடனும் நேர்மைத் திறனுடனும் வெளிக்கொணர்பவை.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இவருடைய படைப்புக்கள் அனைத்திலும் உட்சரடாகவும் ஆத்ம அடிநாதமாகவும் இருப்பது ஒரேயொரு இயல்புதான். அது அப்பழுக்கற்ற மானிதம். அடிமுடிவரை வியாபித்துச் செறியும் மனிதநேயம். கஷ்டப்படும் - இன்னப்படும் மனிதன்பால் வெறும் பரிவையும் பச்சாதாபத்தையும் ஏற்படுத்துவதுடன் தன்னை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. மாறாக இது இந்த அவலங்களில் இருந்து நிஷ்டுரங்களிலிருந்து மானுடத்தை விடுவிப்பதற்கான

பாதையையும் செல்நெறியையும் கோடிகாட்டி நிற்கின்றது. ஆனால், இதை பிரச்சார நெடி வீசாத வகையில் படைப்பின் கலாலாவகமும் பண்பும் இம்மிதானும் பிசகாத வகையில் மிகச்சரியாகவும் படைப்பாற்றல் நேர்த்தியுடனும் செய்கிறது. இதே வேளையில் இலக்கிய நலம் என்ற பெயரில் மிகையான இரசனை அதீதத்துவமின்றி கனகச்சிதமாக சிருஷ்டித்தொழில் செயற்படுவதை இவருடைய படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தரிசிக்க முடியும். கதைப்பொருளுக்கு ஏற்ற கனதியையும் கலை நுணுக்கத்தையும் பாய்ச்சுவதிற்றான் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் படைப்புத் திறனும் இலக்கிய ஆளுமையும் ஒளிர்விட்டுப் பிரகாசந்தருகின்றன”.

பிரேம்ஜி தேர்ந்த வாசகன் என்ற முறையில் தனது பார்வையை ‘பதிப்புரை’யில் பதிவு செய்கிறார்.

“இத்தொகுதியில் இடம்பெறும் கதைகளில் மூன்று ரஷ்ய, உக்ரேனிய மொழிகளிலும் நான்கு கதைகள் ஆங்கிலத்திலும் மூன்று கதைகள் சிங்களத்திலும் மொழியாக்கஞ் செய்யப் பட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.”

என்ற தகவலையும் சொன்ன பிரேம்ஜி, அனைத்துக் கதைகளுமே பிற நாட்டு மொழிகளில் வெளிவர வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்துகிறார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் எழுதிய சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை குறைவாகவிருந்த போதிலும் எழுதியன யாவுமே நிறைவானவை.

ஒரு படைப்பாளி எப்படி இருப்பான், எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அவர் தருகின்ற விளக்கத்தைப் பாருங்கள்:-

“சமூக வாழ்க்கையினை, சமகால வரலாற்று நிகழ்வுகளை உள்வாங்கி அவற்றைத் தெளிவான சிந்தனைத் தளத்தில் புடமிட்டு தேவையான போது கடந்தகால நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புறுத்தி கற்பனைச் சுவைசேர்ந்து ‘வாசிக்கின்ற’ மனிதர்களுக்குப் பயனுள்ள கருத்துக்களைக் கலையம்சத்துடன் தருபவனே “படைக்கின்ற” மனிதன். யதார்த்தத்திற்கும் கற்பனைக்கும் இடையிலான தொடர்புகளைச் சரியான விகிதத்தில் அழகியல் அம்சங்களுடன் பேணுவதிலேயே படைக்கின்ற மனிதனின் ஆற்றல் தங்கியுள்ளது”.

காலச்சாளரத்தில் இடம்பெறும் கதைகளை வெறுமனே ‘கற்பனைப் படைப்பு’ எனக் கொள்ள முடியாது. அவரது வாழ்வின் தரிசனங்களே கதைகளாகியுள்ளன. சமகால வரலாற்றையும் கடந்தகால நிகழ்வுகளையும் இணைக்கின்றார். அவரது ஆசான் தோழர் வி. பொன்னம்பலம், சகபாடி பெரி. சண்முகநாதன் ஒரு விதத்தில் அவரது உயிர்காத்த இலங்கக்கோன், ஜேன் ஆச்சி, இப்படிச் சிலர் கதாமாந்தர்கள். ‘தத்து’ மற்றும் ‘அரைஞாண் தாலி’யை போர்க்கால இலக்கியமாகவே கருதலாம். இக்கதையும் ‘ஓர் உண்மைக்காகம் செத்துப்போச்சு’ கதையும் ஐரோப்பிய இதழ்களில் மறு பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டவை.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் தேசிய இனப்பிரச்சினை, இனவிடுதலைப் போராட்டம் குறித்தெல்லாம் கதைகள் எழுதுவதில்லை என்று ‘குரல்கள்’ எழுந்த காலத்திலேயே அந்தக் குரல்களுக்கு பதில் சொல்வதற்காக அல்ல தனது தரிசனங்களை தனது நோக்கில் பதிவு செய்வதற்காகவே எழுதியவர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

பிரேம்ஜி குறிப்பிட்டது போல் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்ற கதைகளும் - இடம்பெறாத கதைகளும் எதிர்காலத்தில் பிறமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட வேண்டும். இத்தொகுதியை தனது அருமைத்தாயார் இராஜரத்தினம் சீவரத்தினம் அம்மையாருக்கே சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார். இவரது தாயாரும் சிறந்த வாசகி என்பதை அறிகிறோம். ‘தத்து’ கதையை தாயாரும் நன்கு ரசித்துப் படித்திருக்கிறார் என்ற தகவலையும் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

‘காலச்சாளரம்’ தொகுப்பில் இடம்பெறும் இறுதிக்கதை ‘ஹரிக்கேன் லாம்பு வெளிச்சத்தில்’ சற்று வித்தியாசமான கதை. உரையாடல்களினூடே கதை நகர்கிறது. இங்கே பிரெஞ்ச், ருஷ்ய, இலங்கை எழுத்தாளர்களின் பெயர்கள் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் பரவலான வாசிப்புப் பழக்கத்தையும் இக்கதை உணர்த்துகிறது.

அல்பான்கனர், லியோடோல்ஸ்ரோஸ், வரதர், செ. கணேசலிங்கன் முதலான படைப்பாளிகளுடன் விஞ்ஞானி டால்ற்றனைப் பற்றியும் இக்கதை அலசுகிறது.

எத்தகைய சூறாவளிக் காற்றினாலும் கூட அணைக்கமுடியாத விளக்குத்தான் ‘ஹரிக்கேன் லாம்பு’ எனக் கூறப்படுகிறது.

அந்த விளக்கின் வெளிச்சத்தில் கதையின் மாந்தர்களான இளைஞர்கள் தெளிவைத் தேடுகிறார்கள்.

சுற்றுச் சூழலும் புறக்காரணிகளும் மனிதரின் வாழ்வை எவ்வாறு மாற்றுகிறது என்பதை மிகவும் வித்தியாசமான உத்தியுடன் சிறுகதையாக சித்திரிக்கின்றார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் கல்வி ஆசானாக ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரியில் திகழ்ந்தவர் தோழர். வி. பொன்னம்பலம். அவரது சிந்தனையின் தாக்கம் இவரையும் பற்றியிருந்தது. அதனைப் பூடகமாகவே சொல்லிவிடுகிறார்.

...

7

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்;
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்”
என்றார் மகாகவி பாரதி.

நாம் தமிழ் தவிர்ந்த ஏனைய இந்திய மொழி இலக்கியங்களையும் சோவியத், அமெரிக்க, இங்கிலாந்து, பிரெஞ்ச், ஜெர்மன் இலக்கியங்களையும் மொழிபெயர்ப்புகளின் மூலமே கற்றறிந்தோம்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனால் நாம் அழகு சுப்பிரமணியத்தின் கதைகளை தமிழில் படிக்க முடிந்திருக்கிறது. ‘அழகு’ ஆங்கில இலக்கியத்தில் உலகப் புகழ் பெற்றவர் என கருதப்படுபவர். சட்டத்துறையில் ஒரு பாரிஸ்டர். இலங்கை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராகத் தொழில் புரிந்தவர். நீண்டகாலம் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்து விட்டு இலங்கை திரும்பியவர். எனினும் இலங்கையே இவர் பிறந்த - மறைந்த தேசம்.

இந்திய, ஜெர்மன், பிரெஞ்ச், ருஷ்ய மொழிகளிலும் அறியப்பட்ட ஆங்கிலத்தில் எழுதிவந்த ‘அழகு’வை தமிழ் மக்களிடம் அவரது படைப்பு களினூடே கொண்டுசென்ற பெருமை ராஜ ஸ்ரீகாந்தனையே சாரும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ‘அழகு’வின் அந்திமகால வாழ்வு சோகமானதும் விமர்சனத்திற்குட்பட்டதுமாகும் என்றொரு அபிப்பிராயம் உண்டு. இவர் தாயகம் திரும்பாமல் இங்கிலாந்திலேயே தொடர்ந்து வாழ்ந்திருப்பின் மேலும் மேலும் புகழடைந்து மிகச் சிறப்பான வாழ்வுக்குச் சொந்தக் காரராகியிருப்பார் என்ற கருத்தும் உண்டு.

கலீல் ஜிப்ரான், சோவியத் எழுத்தாளர்கள் முதலானோரின் ஒரு சில படைப்புகளை தமிழுக்குத் தந்த ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அழகு சுப்பிரமணியத்தின் கதைகளில் தீவிர கவனம் செலுத்திவந்துள்ளார்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே 'அழகு'வின் ஒரேயொரு நாவலான Mr. Moon ஐ மொழிபெயர்த்து 'மல்லிகை'யில் தொடராக வெளியிட்டார். எனினும், இம்மொழிபெயர்ப்பு தனிநூலாக வெளியாகவில்லை.

அழகுவின் 12 சிறுகதைகளைக் கொண்ட "நீதிபதியின் மகன்" 1999 ஜூனில் முதற்பதிப்பு வெளியாகியது. ஐயா ஐ. ஆ. இராஜரத்தினம் அவர்களுக்கு இதனை சமர்ப்பிக்கின்றார்.

இந்நூல் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும்; வடக்கு, கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விருதையும் பெறுகிறது. இவ்வாறு தமிழ் வாசகர்களிடம் 'அழகு'வின் ஆங்கிலப் படைப்புகளுக்குச் சிறந்த அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தவர். புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் வாசகர்களுக்காக 'நீதிபதியின் மகன்' இரண்டாவது பதிப்பையும் 2003 பெப்ரவரியில் தருகின்றார்.

முதற்பதிப்பின் பின்புற அட்டையில் 'அழகு'வின் அறிமுகம் எமக்கு இரத்தினச் சுருக்கமாக எனினும் பல தகவல்களுடன் கிடைக்கிறது.

இரண்டு பதிப்பிலும் இடம்பெறும் முன்னுரை 'மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம்' தொடர்பாக சிறந்ததொரு ஆய்வாகப் பதிவாகின்றது.

'அழகு' தொடர்பாகவும் 'நீதிபதியின் மகன்' பதிப்புகள் குறித்தும் எனக்கு சில கடிதங்களும் எழுதியிருக்கிறார்.

மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய அரிய கருத்துக்களையும் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"பிரமாண்டமான அளவில் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட, மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வெளியிடப்பட்ட பொற்காலமொன்று அஸ்தமித்து விட்டது"

என்ற கவலையையும் தெரிவித்து,

"மொழிபெயர்ப்பின் பொற்காலமொன்று மீண்டும் உதயமாக வேண்டும்; மொழிபெயர்ப்புகள் இனங்களுக்கிடையில் புரிந்துணர்வுகளை மேம்படுத்த வேண்டும்" என்ற வேண்டுகோளையும் அறிவுலகத்திற்கு விடுக்கின்றார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் மேற்கொண்ட இலக்கியப் பணிகளில் தலைசிறந்ததாக இம்முயற்சி துலக்கமாகிறது.

• • •

அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், பொதுசன ஊடகவியலாளர்களை தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் ஒன்று கூடவைத்து அறிந்ததைப் பகிர்வும் - அறியாததை அறிந்துகொள்ள முயல்வதற்குமான காலத்தில் (ஜனவரி) மாநிலங்களில் 'எழுத்தாளர் விழா'வை நடத்தத் திட்டமிட்டேன்.

முதலாவது விழா நான் வதியும் மெல்பனில் 6.01.2001, 7.01.2001 ஆகிய திகதிகளில் அடுத்தடுத்து இரண்டு நாட்கள் நடந்தன.

இந்த விழா பின்பு 2002இல் சிட்னியிலும், 2003இல் மீண்டும் மெல்பனிலும், 2004இல் கன்பராவிலும் நடந்தன.

முதல் விழாவின் போது அது வெற்றிகரமாக தனது நோக்கத்தை அடைய வேண்டும் என்று வாழ்த்துக் கூறியதுடன் 'தினகரன்' பிரதம ஆசிரியராக பணியாற்றி அதன் சார்பில் செய்தியொன்றும் அனுப்பியிருந்தார்.

முதல் விழாவில் "மல்லிகை" அவுஸ்திரேலியா சிறப்பு மலரும் வெளியிடப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் தமது செய்தியில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்:-

தினகரன்

மனித குல நாகரீகம் தோற்றம்பெற்ற காலம் முதற்கொண்டு இற்றை வரைக்கும் இந்த உலகம் முழுவதையும் மானுடரின் நல்வாழ்விற்கு உகந்த புலமாக மாற்றுவதற்குரிய முயற்சிகள் இடையறாத தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. மனித வாழ்க்கையே உலகில் மிக உயர்வானதாகப் போற்றப்படுகிறது. எனவேதான் அதனையே மையக் குறியிலக்காகக் கொண்டு அனைத்தும் உருவாக்கப்படுகின்றன, அனைத்துச் செயற்பாடுகளும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

இருந்தபோதிலும் இயற்கையால் ஏற்படுத்தப்படும் அனர்த்தங்களும் மனிதாபிமானமற்ற மனிதர்களால் ஏற்படுத்தப்படும் யுத்தங்களும் ஏனைய அழிவுகர நிகழ்வுகளும் அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் வாழமுயலும் மனிதர்களை அலைவுறச் செய்கின்றன. இதில் ஓர் அம்சமே ஈழத்தமிழரின் பாரிய புலப்பெயர்வு. 1983 ஆடி மாதத்தில் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழ் இனச் சங்காரம் பல்லாயிரக் கணக்கான ஈழத்தமிழர்களை அண்டைத் தமிழ் நாட்டிற்கும் அபிவிருத்தியடைந்த மேற்குலக நாடுகளுக்கும் புலம்பெயர வைத்தது.

பெற்றெடுத்த மண்ணில் பெரும் பற்றுக் கொண்டவர்கள் ஒரு பத்தாண்டு காலம் தங்கள் தாபங்களையும் உள்ளத்து உணர்வுகளையும் வீரியத்துடன் வெளிப்படுத்தினார்கள். ஈழத் தமிழர்களின் புலம்பெயர் இலக்கியம் பெரு வீச்சுடன் விசாலித்தது. இவர்கள் புலம்

பெயர்ந்த நாடுகளின் வெவ்வேறு வாழ்வியற்கூறுகளை தமிழிற்குச் சேர்த்து வளமூட்டினார்கள். தொடர்பாடற் புரட்சியின் நவீன விளைவுகளின்பயன்பாட்டுடன் தமிழ் புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்று வருகிறது.

இதேபோது தமிழிற்குப் புதிய சவாலொன்றின் புலர்வும் புலனாகின்றது. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் ஊன்றப்பட்ட இந்நாடுகளில் ஜனனிட்ட நமது இளம் சந்ததிகள் புகலிடத்து மொழிகளையும் கலாசாரங்களையும் தமதாக்கி வாழும் தன்மையும் தமிழ்மொழியின்பயன்பாட்டுத் தேவைகள் குன்றிப் போதலும் யதார்த்த மெய்நிலையாகிவருகிறது. இப்பொழுது, புலப்பெயர்வின் இரண்டாவது தசாப்தத்தில் இந்நாடுகளில் நமது புதிய சந்ததிகளிடையே தமிழ் மொழியின் இருப்பினையும் ஈழத் தமிழரின் கலாசாரவிழுமியங்களையும் பேண வேண்டிய அவசியப்பாடு இவற்றை இன்றும் விசுவாசிக்கும் நம்மவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

உலக வாழ்வியலின் வேகமான சுழற்சிப் போக்கில் தமிழர் வாழ்வியலின் புதிய கூறுகளை நிலைப்படுத்த உறுதியுடன் தொடர்ந்து பணியாற்றும் சமூகச் சிற்பிகளினதும், அமைப்புகளினதும் ஆக்கபூர்வமான தொழிற்பாடுகள் அனைத்தையும் வாழ்த்துகிறோம், போற்றிப் பெருமகிழ்வடைகிறோம்.

2000. 12. 17

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்

பிரதம ஆசிரியர் - "தினகரன்"

நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம் பெயர்ந்த பின்பு பல ஈழத்து படைப்பாளிகள் அடுத்தடுத்து 'மணிவிழா'வைச் சந்தித்தனர்.

சிலரது மணிவிழாவுக்கென குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு, விழாக்களும் நடந்தேறின. சிறப்பு மலர்களும் வெளியிடப்பட்டன.

அம்மலர்களை உரியகாலங்களில் முடிந்தவரையில் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் எனக்கு அனுப்பிக்கொண்டேயிருந்தார்.

மல்லிகைஜீவா, நந்தி, தெனியான், சோமகாந்தன், கே.பி. நடனசிகாமணி முதலானோரின் மணிவிழா மலர்கள் எனது பார்வைக்குக் கிட்டியன.

இவர்கள் அனைவருமே ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கு நன்கு பரிச்சயமானவர்கள் என்பது ஈழத்து இலக்கிய உலகம் நன்கறிந்த செய்தி.

எனினும் இம்மணிவிழா மலர்களில் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் ஆக்கங்கள் இடம் பெறவில்லையென்பது கவனத்திற்குரியது. தனது ஆக்கமோ - செய்தியோ - வாழ்த்தோ இடம் பெறாதிருந்தபோதிலும் ஏனையோரின் கருத்துக்கள் - தொகுப்பாக எனது பார்வைக்கு கிடைத்திட வேண்டும் என்பதில் அவர் கொண்டிருந்த சிரத்தையையும் நாம் கவனத்தில் கொள்கிறோம்.

1998இல் பிரேம்ஜியின் எழுத்துலகப் பிரவேச ஐம்பது ஆண்டுப் பூர்த்தியை முன்னிட்டு வெளியிடப்பட்ட நூலில் "சுந்தர வாழ்க்கைச் சுவடுகள்" என்ற தலைப்பில் விரிவாக ஆக்கம் எழுதியிருக்கிறார். கொழும்பில் பிரேம்ஜியின் வலது கரமாகவே திகழ்ந்தவர். பிரேம்ஜி நீண்ட காலமாக எழுத்துலகில் இயங்கியபோதிலும் அவரது படைப்புக்கள் (கட்டுரைகள்) இதுவரையில் தனிநூலாக வெளியாகவில்லை. இதுகுறித்து மிகுந்த கவலையுடனிருந்தவர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

பிரேம்ஜி கனடாவுக்கு புலம்பெயரும் தருவாயில் அவர்தொடர்பான விரிவான நூலொன்றையாவது வெளியிட்டுவிட வேண்டும் என்ற அக்கறை ராஜ ஸ்ரீகாந்தனிடமும் சோமகாந்தனிடமும் வாட்டிக்கொண்டேயிருந்தது.

மரணிப்பதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன்பும் கூட பிரேம்ஜியை தொடர்ச்சியாக வற்புறுத்தி அவரது நூலொன்றை வெளிக்கொணர முயன்றார். அம் முயற்சி சாத்தியமாகிக் கொண்டிருந்த வேளையில் எம்மை விட்டுப் பிரிந்தார்.

யார் இந்த பிரேம்ஜி? இந்த வினாவுக்கு விடையளிக்கிறது ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் 'சுந்தர வாழ்க்கைச் சுவடுகள்'.

சுபடைப்பாளிகளைப் பற்றி அவர் எழுதினால் அந்த ஆக்கம் கனதியாகவும் - பலதகவல்களை உள்ளடக்கியதாகவும் - வாசகர்களைப் பெரிதும் ஈர்ப்பதுமாகவே அமையும். "நூல்கள்" பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புகளிலும் அவர் விசேட அக்கறை காண்பித்து எழுதியிருப்பதை அவதானித்துள்ளேன்.

மேமன்கவிக்கு 13. 12. 92 ஆம் திகதி நடந்த பாராட்டு விழாவுக்கென வெளியிடப்பட்ட சிறிய மலரிலும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் - மேமன்கவி யார்? என்பதை சிறப்பாக விளக்குகின்றார்.

மல்லிகை ஜீவாவின் மணிவிழாவின் போதும் சக்தி செம்ரெம்பர் 1987 இதழில் விரிவான ஆக்கமொன்று எழுதியிருந்தார்.

மல்லிகைப் பந்தல் 2002 பெப்ரவரியில் வெளியிட்ட 'அட்டைப்படங்கள்' நூலுக்கு 'ஒரு மல்லிகைச் சரத்தின் நுகர் குறிப்பு' எழுதியிருக்கிறார்.

1990 ஜனவரியில் வெளியான எனது "சமதர்மப் பூங்காவில்" நூலின் பின் அட்டையில் என்னையும் அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறார்.

பரதம் தொடர்பான 'மீரா மங்களேஸ்வரன்' எழுதியிருந்த 2002இல் வெளியான 'நிருத்தியம்' நூலின் பின் அட்டையிலும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் கருத்துக்களைக் காணலாம்.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெற்ற ஒரு இலட்சத்து ஓராயிரம் ரூபாபரிசைக்கொண்ட அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டியை துரைவிஸ்வநாதன் அவர்கள் தினகரனுடன் இணைந்து 1998இல் நடத்திய போது அந்தப் போட்டியை தடையேதும் இன்றி திட்டமிட்டவாறு முடிப்பதற்கு தினகரன் ஆசிரியர் என்ற முறையிலும் தனிப்பட்ட இலக்கிய நேசிப்பினாடாகவும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அவருக்கு வழங்கிய ஒத்துழைப்புக் குறித்து துரைவியே சிலாகித்திருக்கிறார்.

இப்போட்டியில் வெற்றியீட்டி பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொண்ட கதைகளையும் - அவற்றின் படைப்பாளிகளின் அறிமுகக் குறிப்புகளையும் பதிவு செய்த 'பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் - 1998 துரைவி - தினகரன்' என்ற நூலிலும் கனதியான குறிப்புகளை எழுதியிருக்கிறார்.

சிறுகதைப் போட்டிகள் - இலக்கிய உலகிற்கு நன்மையும் தீமையும் செய்துள்ளன. இதிலுள்ள சாதகமான அம்சங்களைக்கண்டு - பங்கு பற்று வோரையும் - பாதகங்கள் வரும் என்பதற்காக பங்குகொள்ளத் தயங்குபவர்களையும் எம்மத்தியில் பார்க்கின்றோம்.

படைப்புலகில் எப்பொழுதுமே சாதகமான விளைவுகளை எதிர்கொள்ள விரும்பும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்

"படைப்பாளிகளை ஊக்குவிப்பதற்கும் இலைமறை காயாக விருக்கும் படைப்பாளிகளை இனங்கண்டு வெளிக் கொணர்வதற்கும் தரம்மிக்க புதிய படைப்பாளிகளை இனங்கண்டறிவதற்கும் தேசிய ரீதியில் இலக்கியப் பிரசவங்களை மறுபதிப்புச் செய்வதற்கும் நாடளாவிய இலக்கியப் போட்டிகள் வழிவகை செய்கின்றன" என்று தமது கருத்தை இந்நூலில் பதிவுசெய்கிறார்.

இலங்கையின் முன்னோடி எழுத்தாளர் எஸ்.அகஸ்தியர் மறையும் வரையில் அயராமல் எழுதிக்கொண்டே இருந்தவர். 1995ஆம் ஆண்டு பாரிஸில் மறைந்தார்.

அகஸ்தியரின் குடும்பத்தினர்கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் முதுகெலும்பாகத் திகழும் இலக்கிய அன்பர் இரா.அ.இராமனுடன் தொடர்புகொண்டு தினகரனுடாக அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டியை 2000ஆம் ஆண்டு தேசியரீதியில் நடத்தினர்.

இதிலும் பரிசுபெற்ற கதைகள் கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டது (2001). இந்நூலிலும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் முன்னுரையைக் காணலாம்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனிடம் மற்றுமொரு குறிப்பிடத்தகுந்த அபூர்வமான பழக்கம் இருந்தது.

மூத்த படைப்பாளிகளின் 'குரலை' ஆடியோ கஸட்டில் பதிவு செய்து வைத்து சேகரிப்பார். அதன் பிரதிகளைக் கேட்பவர்களுக்கு கொடுப்பார்.

87ஆம் ஆண்டு நான் புறப்படும் போது அவர் எனக்களித்த 'கஸட்டில்' எங்கள் டானியலின் குரல் பதிவாகியிருந்தது.

டானியல் மருத்துவச் சிகிச்சைக்காக தமிழகம் செல்வதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன்பு அவரைப் பேசவைத்து தான் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில்களைப் பெற்று பதிவு செய்திருக்கிறார்.

எதிர்பாராதவிதமாக டானியல் தமிழகத்திலேயே மறைந்தார். அவரது பூதவுடல் தஞ்சாவூரில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஆயினும் அவரது குரல் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் பதிவுசெய்த 'கஸட்டில்' உயிர்ப்புடன் ஒலித்தது.

அக்காலப் பகுதி டானியலின் மணிவிழாக்காலம். அந்த ஒலிப்பதிவு நாடாவின துணைகொண்டு 26.4.87இல் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் விரிவான ஆக்கமொன்று எழுதியிருந்தேன்.

"வர்க்க முரண்பாடுகள் பற்றிய தெளிவுடன்தான் டானியல் இலக்கியம் படைத்தாரா?" என்ற தலைப்புடன் அது வெளியாகியிருந்தது.

1997ஆம் ஆண்டு இறுதியில் கொழும்பு கொட்டாஞ்சேனையில் பரமானந்த மாவத்தையில் அவர் வசித்த காலப்பகுதியில் நான் எனது மகன் முருந்தனுடன் வந்திருந்த பொழுது அந்த ஒரேயொரு அறைகொண்ட சிறு வீட்டில் எம்மை தங்கச் செய்து - எம்மிருவரையும் கட்டிலில் படுக்க விட்டுவிட்டு மனைவி, பிள்ளைகளுடன் தரையில் பாய்விரித்துப் படுத்தார். அப்பொழுது அவர் தினகரனில் பிரதம ஆசிரியர்.

உறங்குமுன்பு எனது மகனை தனது மடியில் கிடத்திக் கொண்டு என்னுடன் நீண்ட நேரம் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார்.

எனது கண்களை உறக்கம் தழுவநேர்ந்த பொழுதுதான் (அதிகாலையில்) எனது டனான கலந்துரையாடலை அவர் கஸ்ட்டில் பதிவுசெய்துகொண்டார் என்பது தெரியவந்தது.

• • •

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் தீவிரமான வாசகர். தனக்கு கிடைக்கும் நூல்களை நேரம் ஒதுக்கி எப்படியும் படித்துமுடித்துவிடுவார்.

படித்துமுடித்துவிடுவதுடன் நில்லாமல் உடனுக்குடன் தனது கருத்துக் களை நூலின் படைப்பாளியிடமும் சொல்லிவிடும் பண்பு அவருக்கே உரித்தானது.

எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி 'சமாந்தரங்கள்' சென்னை தமிழ்ப்புத்தகாலயத்தில் வெளியாகி முதல் இரண்டு பிரதிகள் விமானத் தபாலில் வந்துசேர்ந்தன. அதில் ஒன்றை நீர்கொழும்புக்கு என் குடும்பத் தினர் பார்வைக்கு அனுப்பியிருந்தேன்.

வார விடுமுறையின்போது அங்கே சென்றவர் ஒரே மூச்சில் அமர்ந்த இடத்திலேயே இருந்து படித்துமுடித்துவிட்டு எனக்கு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அத்தகைய சுறுசுறுப்பும் அவரின் இயல்பாகும்.

மறைவதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பு கூட திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் எழுதிய "மாண்புறு மகளிர்" நூலைப் படித்துவிட்டு தொலைபேசியூடாக சோமகாந்தன் தம்பதியருக்கு தமது கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்.

பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் தமக்குக் கிடைக்கும் புத்தகங்களை படித்துமுடிக்க நேரம் ஒதுக்கமுடியாமல் திணறுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் திணறமாட்டார். படித்து முடித்து திறனாய்வே செய்வார்.

• • •

8

இலங்கையில் தமிழ், கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றிய பெருமை 'தினகரன்' இதழுக்கும் உரித்தானது. இதன் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் எத்தகையது என்பதை இங்கே விளக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

நீண்ட காலம் தினகரனில் பிரதம ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய கலாகுரி இ. சிவகுருநாதன் எழுதிய 'இலங்கையில் தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகையின் வளர்ச்சி' என்ற ஆய்வு நூல் 'தினகரனின்' பன்முகப்பட்ட பணிகளை ஆதாரங்களுடன் விளக்கியிருக்கிறது.

தேசிய இலக்கியத்திற்கும் மண்வாசனைக்கும் களம்தந்த இலங்கைப் பத்திரிகையில் தினகரனின் பணி குறிப்பிடத்தகுந்தது. இலக்கிய வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டது.

சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த செல்வந்தரால் உருவான Lake House நிறுவனம் - இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்காக 1932ஆம் ஆண்டு முதல் வெளி வந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஏழு தசாப்த காலங்களையும் - பல தலைமுறைகளையும் கண்ட தினகரனில் கைலாசபதி, சிவகுருநாதன் முதலானோரின் காத்திரமான பணி குறித்து ஏற்கனவே நிறைய ஆய்வுகள் - விமர்சனங்கள் வெளியாகிவிட்டன.

1973இல் Lake House நிறுவனத்தை அரசு பொறுப்பேற்றதன் பின்பு மாறிமாறி பதவிக்கு வரும் அரசாங்கங்களின் தீர்மானத்திற்கு அமைய இங்கு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தவண்ணமேயிருக்கின்றன.

அரசு பொதுத்தேர்தலில் மாறினால் இங்கும் மாற்றங்கள் நிகழும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

இதனை நன்கு தெரிந்துகொண்டே ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் 'தினகரன்' ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றார்.

தனக்கு இந்தப் பதவி கிடைத்துள்ளது என்று தொலைபேசியூடாக அவர் சொன்னபோது "பத்திரிகை உலகின் நெளிவு சுழிவுகளை நன்கறிந்தவர் நீங்கள். ஆட்சிகள் மாறும்போது மாற்றங்களை சந்திக்க நேரும். அதனை எதிர்கொள்ளும் மனவலிமையும் உங்களிடம் உண்டு. சிலசமயங்களில் ஆக்கஇலக்கியவாதிகளைப் பத்திரிகைப்பணி அழித்துவிடவும் பார்க்கும். தற்போதைய சூழ்நிலையில் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்றேன்.

அதற்கு அவர் நிதானமாக "நேற்று எம்மிடம் இல்லை; நாளை எப்படியோ தெரியாது. ஆனால், கைவசம் இருப்பது 'இன்று'. இன்று இப்படியொரு பதவி கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கவில்லை. நெருங்கிய இலக்கிய நண்பர்களுடன் ஆலோசித்துவிட்டே பொறுப்பேற்கிறேன்" என்றார்.

தினகரனில் அவர் பணியாற்றிய காலம் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய வருடங்கள்தான். எனினும், குறுகிய காலப் பகுதியில் அவர் மகத்தான சேவையை மேற்கொண்டு கைலாசபதி, சிவகுருநாதன் வரிசையில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்.

"தமது இருப்பை என்றுமே பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவர்" என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம் 2002 ஜூலை மல்லிகை இதழில் (அட்டைப்படக் கட்டுரை) பதிவு செய்துள்ள கருத்துக்களில் ஒரு பகுதி:-

"பத்திரிகையாளர் என்ற முறையில் தமிழில் இலக்கியம், கலாசாரம் பற்றிய எழுத்துக்கள் மட்டுமன்றி நவீன விஞ்ஞானம், தகவல் தொழில்நுட்பம், பேண்தகு அபிவிருத்தி, கல்வியியல், மானிடவியல், மெய்யியல் எனப்பலதரப்பட்ட நவீன துறைகளில் எழுத்துக்கள் வெளிவர வேண்டும். இத்துறைகளைச் சார்ந்த தமிழ் பேசும் அறிஞர்கள் தமிழ் மொழியில் மேற்கண்ட துறைகளில் விரிவாக எழுத வேண்டும். அவ்வெழுத்துக்கள் தமது பத்திரிகை யினூடாக நாடெங்கும் பரந்து வாழும் தமிழ் பேசும் வாசகரைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடனும் ஈடுபாட்டுடனும் பல அறிஞர்களை நாடி எழுத்துப்பணியில் அவர்களை ஊக்குவித்தவர் திரு.ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அவர்கள். நவீன உலகில் பத்திரிகை வெறுமனே ஒரு செய்தி ஊடகமாக மட்டும் இயங்கிவர முடியாது. பாடசாலைகளுக்கு அப்பால் மக்களுக்குக் கல்வியை வழங்கும் ஒரு வலிமை வாய்ந்த ஊடகமாக அவர் பத்திரிகையை இனங்கண்டதன் விளைவாக புதிய துறைசார்ந்த எழுத்துக்களுக்கு அவர் பெரிதும் வரவேற்பளித்தார். இதனை அவருடைய கல்விசார்

பணியென்றோ அல்லது அறிவுசார் பணியென்றோ நாம் வகைப் படுத்தலாம். அறிவாற்றல் மிக்கவர்களுக்கும் அறிவுத் தாகத்துடன் புதிய எழுத்துக்களை நாடும் வாசகப் பெருமக்களுக்கும் இடையே பாலமாக அமைந்து பத்திரிகைத் தொழிலுக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை வழங்கியவர்திரு. ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அவர்கள்."

ஆசிரியரீட ஆசனத்தை சூடாக்கிக் கொண்டிராமல் அலைந்தலைந்து படைப்பாளிகளை நாடியவர். முழுமையான இலக்கியவாதியாக அவர் வாழ்ந்தமையால்தான் எப்போதும் தேடல் மனப்பான்மையுடன் படைப்பாளிகளுடன் தொடர்புகளைப் பேணிவந்தார்.

தினகரன் ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றதும் தொலைபேசி மூலம் வாழ்த்துச் சொன்ன சோமகாந்தனுக்கும் ஒரு வேலை கொடுத்து அவரைப் பயன் படுத்தினார்.

"வாழ்த்தினால் மட்டும் போதாது, வாராவாரம் நீங்கள் எழுதி எனக்கு ஒத்துழைப்பும் தரவேண்டும்" என கேட்டுக்கொண்டதனால் சோமகாந்தன் நூறு வாரங்களுக்கு மேல் "காந்தனின் கண்ணோட்டம்" எழுதியிருக்கிறார். பின்பு அத்தொடர் 'நிகழ்வுகளும் நினைவுகளும்' என்று நூலாக வெளி வந்திருக்கிறது.

கைலாசபதி திறனாய்வுக் கட்டுரைப் போட்டி, அன்பர் துரைவியுடன் இணைந்து சிறுகதைப் போட்டி, கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்துடன் இணைந்து அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டி ஆகியவற்றை நடத்தினார்.

தினகரன் கேட்போர் கூடத்தில் முதல் தடவையாக தமிழ் இலக்கிய நிகழ்வொன்றை நடத்திய பெருமையும் அவரைச் சார்ந்தது. '06.12.97 முதல் 12.12.97 வரையில் பேராசிரியர் கைலாசபதி வாரம்' என்ற பகுதியில் தினகரனில் கைலாசபதி நினைவாக தொடர்ச்சியாக பலரையும் எழுத வைத்தார். ஒரே சமயத்தில் மூன்று, நான்கு ஆக்கங்கள் கைலாசபதியின் ஆளுமையையும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்துவனவாக முழுபக்கத்திலும் பதிவாகியிருக்கும்.

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களை முழுமையாக அரவணக்க தினகரன் ஆசிரியர் பதவியை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

தினகரன் ஆசிரியர் என்ற வகையில் தன்னை மாத்திரம் முதன்மைப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் எள்ளளவும் அவரிடம் இருந்ததில்லை என்பதற்கு நான், சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சம்பவத்தை இங்கே கூறமுடியும்.

எனது இலக்கியப் பிரவேச வெள்ளிவிழாவை - என்னை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய மல்லிகை ஜீவா அவர்களை கௌரவித்து நடத்த விரும்பினேன். இவ்விழா நீர்கொழும்பில் எனது அருமை மாமா திரு. அ. மயில்வாகனம் தலைமையில் நடந்தது.

இது விடயமாக ஆலோசித்த போது ராஜ ஸ்ரீகாந்தனை தினகரன் சார்பில் பேசுமாறு கேட்டேன். அப்பொழுது அவர் "தன்னை மாத்திரமல்ல வீரகேசரி, தினக்குரல், நவமணி ஆசிரியர்களையும் விழாவுக்கு அழைத்து பேசவைக்குமாறு" கேட்டுக்கொண்டார். எதிர்பாராதவிதமாக வீரகேசரி ஆசிரியர் திரு. நடராஜாவுக்கு வரமுடியவில்லை. தினக்குரலிலிருந்து ஆ. சிவநேசச்செல்வனும், நவமணியிலிருந்து சிவலிங்கமும், தினகரனிலிருந்து ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் வந்தனர். நடராஜா வரமுடியாமல் போனது எனக்கு மிகுந்த வருத்தமாக இருந்தது. வீரகேசரியில் பணியாற்றிய சூரியகுமாரி வந்திருந்தார். அவரையே நடராஜாவிற்காகப் பேசவைப்போம் என்று ஆலோசனை கூறினார்.

எப்படியும் வீரகேசரி ஆசிரிய பீடம் அவ்விழாவில் இடம்பெற வேண்டும் என்ற அக்கறை அவரிடம் இருந்தது. அவரது ஆலோசனைப் பிரகாரம் சூரியகுமாரி பேசினார்.

தனது ஆசிரிய பீடத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடன் மட்டுமன்றி ஏனைய பத்திரிகை ஆசிரிய பீடத்தவர்களுடனும் தொலைக்காட்சி, வானொலி ஊடகவியலாளர்களுடனும் சிநேகபூர்வமான உறவைப் பேணிவந்தவர்.

தினகரன் ஆசிரியராக அவர் பொறுப்பேற்றதும் பேராசிரியர்கா. சிவத்தம்பி அப்பதவி தமக்கே கிடைத்திருப்பது போன்ற புத்துணர்வு கிட்டியிருப்பதாக உணர்வுபூர்வமாகச் சொல்லி வாழ்த்தியதாக அறிந்தேன்.

தினகரனில் "அதிதி பக்கம்" என்ற பகுதியை ஆரம்பித்து கல்விமான்கள், அறிஞர்கள், புத்திஜீவிகள், படைப்பாளிகளின் கருத்துக்களைத் தொடர்ச்சியாகப் பதிவு செய்தார்.

தமிழ் மக்கள் மத்தியில் 'தினகரன்' குறித்த அபிப்பிராயம் சற்று வித்தியாசமானது.

தமிழ்த் தேசியத்திற்காகவும் - ஈழத்தமிழ்க்கலை, இலக்கியத்திற்காகவும் அது காலம் காலமாகப் பணியாற்றிய போதிலும் சிங்களவர்களின் நிருவாகத்திலிருந்து வெளியாகிய ஏடு - காலத்துக்குக் காலம் பதவிக்கு வரும் அரசுகளின் சார்பு ஏடு - முஸ்லிம் மக்களின் குரலாக ஒலிக்கும் ஏடு என்றெல்லாம் அபிப்பிராயங்கள் பரவலாக இருக்கிறது.

இதனை நன்கு தெரிந்துகொண்டே தினகரன் வளர்ச்சியின் மரதன் ஓட்டத்தில் அவரும் ஈடுபட்டார்.

கொழும்பில் பத்திரிகை விற்பனை செய்யப்படும் கடைகளுக்கு நேரடியாகச் சென்று நிலைமைகளை அவதானித்தவர். தினகரனின் விற்பனையை அதிகரிக்கச் செய்வதற்காக - விநியோகப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிகளையும் தாமாகவே நான்காம் நபர் அறியாமல் அமைதியாகச் செய்தவர்.

தினசரி தினகரன் இதழ் எட்டுப்பக்கமாகவிருந்து பன்னிரண்டு பக்கங்களாகியதற்கும் இவரது உழைப்பு கணிசமாக இருந்திருக்கிறது.

வெறுமனே வாங்கும் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்தவர் அல்ல. கடமையை அர்ப்பணிப்புணர்வுடன் மேற்கொண்டவர்.

நோய் தன்னை படிப்படியாக அழித்துக் கொண்டிருப்பதும் தெரியாமல் பத்திரிகையின் நலனை முன்னிட்டு அயராமல் உழைத்தவர். நாம் இழந்தது ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளியை மட்டுமல்ல சிறந்த பத்திரிகை ஆசிரியரையும்தான்.

கலாகுரி இ. சிவகுருநாதன் மறைந்த பின்பு ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் மல்லிகை (ஒக்டோபர் 2003) இதழில் எழுதிய ஆக்கம் நெகிழ்ச்சி தருவது.

அந்த ஆக்கத்திற்கு அவர் வழங்கியிருந்த தலைப்பு "பிந்திய முன்னாள் ஆசிரியரின் தரிசனத்தில் முக்கிய முன்னாள் ஆசிரியர் சிவகுருநாதன்".

அவ்வாக்கத்திற்கு அவர் தரும் விளக்கம் அவரை மட்டுமல்ல எம்மையும் கனத்த வேதனைக்கு ஆளாக்குகிறது.

"தினகரன் முன்னாள் ஆசிரியர் இ. சிவகுருநாதனை அட்டையில் படமாகப் போட்டு அவர் பற்றிய கட்டுரையொன்றை எழுத வேண்டும் என்று மல்லிகை ஆசிரியர் ஓகஸ்ட் 2ஆந் திகதி சனிக்கிழமை அவரைச் சந்தித்து உரையாடி எழுதலாம் என்று கூறியிருந்தேன். ஓகஸ்ட் 9ஆந் திகதி காலை அவரை வைத்தியசாலையில் சந்திக்கச் செல்வதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த வேளையில் வானொலிச் செய்தி அவர் மரணத்தை அறிவித்த போது உறைந்து போனேன். அவரை அட்டைப்படத்தில் போட்டு கௌரவிப்பதற்கு மல்லிகை ஆசிரியர் பலமுறை முயற்சித்த போதும் அட்டையில் தனது படம் வெளிவந்தால் தான் இறந்துவிடுவேன் என்று கூறி மறுதலித்து வந்துள்ளார். அவர் உயிர் வாழும் போதே கௌரவிக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த முயற்சி அவருடைய இறப்பிற்குப் பின்னரே காரியசாத்தியமாவது கனத்த வேதனையைத் தருகிறது".

இவ்வாறு கலாகுரியின் இழப்பை மனதை உருக்கும் வகையில் எழுதியுள்ள ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் 18.01.2004இல் எனக்கு எழுதிய இறுதிக் கடிதத்தில் கடைசி வரிகள்:-

“உங்கள் முயற்சிகள் அனைத்தும் வெற்றி பெற வாழ்த்தி விடை பெறுகிறேன்” என்றிருந்தது.

20.04.2004இல் நினைவுகளைத் தந்துவிட்டு நிரந்தரமாகவே விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

மறைவுக்கு முன்பு 2004 ஜனவரியில் வெளியான மல்லிகை 39ஆவது ஆண்டு மலரில் ‘தமிழ் உலகத்தின்’ கவனத்திற்காக அவர் விட்டுச் சென்றுள்ள கருத்துக்கள் அழுத்தமாகப் பதிவாகியுள்ளன. எமது ‘தமிழிசை’ குறித்த அவரது கண்ணோட்டம் மிகவும் வித்தியாசமானது.

சிறுகதை, கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு, கட்டுரை, பத்தி எழுத்து... என எழுதிக்கொண்டிருந்தவர் மற்றுமொரு சிந்தனையில் தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கியிருந்தார்.

எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள் சிலவற்றிலும் தமது புதிய சிந்தனையை குறிப்பிட்டே வந்துள்ளார்.

“கர்நாடக இசை தமிழர்களின் பாரம்பரிய இசையல்ல” எனத் துணிந்து கூறும் ஆற்றல் அவரிடமிருந்தது. அதற்கான ஆதரங்களைத் தேடி ஆய்வு ரீதியாக எழுதத் தொடங்கினார்.

“தமிழினத்தின் தனிச் சொத்தான தமிழிசையை ஒழித்து அதன் கல்லறை மீது கர்நாடக இசையை தமிழர்களைக் கொண்டே செழித்து வளர்த்து வருவது எந்த வகையிலும் நியாயமானதல்ல. இனியும் இக்கொடுஞ்செயலை தமிழினம் அங்கீகரிக்கவே கூடாது”

என்று தமிழிசைக்காக தர்மாவேசத்துடன் குரல் கொடுத்தார்.

தமிழிசையின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் அதன் இன்றைய போக்கையும் தமிழினத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தும் பணியில் தீவிரமாக இறங்கினார்.

கர்நாடக இசைக்கும் தமிழிசைக்குமிடையிலான தொடர்புகளை ஆராயும் ஆய்வாளனாக அந்திம காலத்தில் இனங்காணப்பட்டார்.

அவருக்கு ஆயுளும் ஆரோக்கியமும் இருந்திருப்பின் இத்துறையில் மேலும் மேலும் புதிய சிந்தனைகளை வளர்த்து விட்டிருப்பார்.

அதனால் தான் அவரது இழப்பை ஈடுசெய்யப்பட வேண்டிய இழப்பாக கருதுகிறேன். சிறு வயதில் அவரிடம் விஞ்ஞான பாடங்களைக் கற்ற வித்தியாதரன் என்பவர் அவுஸ்திரேலியாவில் எமது மாநிலத்தில் வசிக்கிறார்.

“பூபதி... அவர் உங்களுக்கெல்லாம் எழுத்தாள நண்பர். எமக்கு கல்வி புகட்டிய ஆசான். எம்மிடம் எதனையும் எதிர்பார்க்காமல் அன்போடு சொல்லிக் கொடுத்தார். அவரது கனிவான முகம்தான் இன்னமும் மனக் கண்களில் பதிவாகியுள்ளது” என்றார் நண்பர் வித்தியாதரன்.

• • •

9

“கடிதங்கள் எழுதுவதும் ஒரு கலை. மனித வரலாற்றுடன் பின்னிப் பிணைந்த கலை. ஒரு வகையில் இதுவும் ஆக்க இலக்கியம் தான்” என்று 2001ஆம் ஆண்டு நான் வெளியிட்ட ‘கடிதங்கள்’ நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த பின்பு நான் பலருக்கு எழுதிய கடிதங்கள் எண்ணிலடங்காதவை. எனக்கு வந்த கடிதங்களும் ஏராளம். இங்கே வந்த முதல் மூன்று ஆண்டுகளில் மாத்திரம் சுமார் ஆயிரம் கடிதங்கள் எழுதியிருப்பேன் எனச்சொன்னால் நம்பவே மாட்டீர்கள்.

அக்காலப்பகுதியில் (1987-89) என்னைப் பற்றியிருந்த Homesick ஐப் போக்குவதற்கு கடிதங்களே மருந்தாகத் திகழ்ந்தன. மின்னஞ்சல் இல்லாத காலத்தில் எனக்கு வந்து குவிந்த கடிதங்களும் வாழ்த்து மடல்களும் ஏராளம். அவையனைத்தும் என்வசம் இன்றும் பாதுகாப்பாக இருக்கின்றன எனச் சொன்னாலும் நம்பமாட்டீர்கள்.

எனது சேகரிப்பிலிருந்து தேர்வு செய்த 80 கடிதங்களை ‘கடிதங்கள்’ தொகுப்பில் பதிவு செய்திருந்தேன்.

அச்சேகரிப்புக்குள் கூடுதலான எண்ணிக்கை கொண்டவற்றை எழுதியவர் யார் எனக்கேட்கிறீர்களா?

அவர் வேறு யாருமல்ல இந்த நூலின் நாயகன் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்தான்.

06.02.1987ஆம் திகதி என்னை கட்டுநாயக்கா சர்வதேச விமான நிலையத் திற்கு வழியனுப்ப வந்த நண்பர் பின்னர் எனது குடும்பத்தினரையும் வழியனுப்புவதற்கு 03.05.1991ஆம் திகதி விமான நிலையம் வந்தார். அதற்கு முன்பு 1990 மார்ச் மாதம் எனது தாயாரையும் குடும்பத்தினரையும் நண்பர்

டொமினிக் ஜீவாவையும் நான் சென்னையில் காத்திருக்க வழியனுப்பி வைத்தார்.

ஒரு மாத காலத்தின் பின்பு அவர்கள் இலங்கை திரும்பிய போது நண்பர் மேமன்கவியுடன் சென்று விமான நிலையத்தில் வரவேற்றார். என் மீதும் எனது குடும்பத்தினர் மீதும் அவருக்கிருந்த கரிசனையைக் குறிப்பிட வேண்டுமென்பதற்காகவே இந்தத் தகவல்களை இங்கே பதிவு செய்கின்றேன்.

கடந்து ஓடிய பதினேழு ஆண்டு காலத்துள் (1987 - 2004) ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள் யாவற்றையும் ஒரு கோவையில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன்.

அவற்றில் 1997.02.15ஆம் திகதி கடிதம் ‘கடிதங்கள்’ நூலில் ஏற்கனவே இடம்பெற்றுவிட்டது. எஞ்சியவற்றில் தேர்வு செய்த 15 கடிதங்களை இங்கே பதிவு செய்கின்றேன்.

இக்கடிதங்களிலிருந்து வாசகர்களாகிய நீங்கள் நிறைய உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அவருடைய உள்ளத்து உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும்.

இன்று பலர் கடிதம் எழுத நேரம் இல்லாமல் - கடிதம் எழுத சோர்வடைந்து - வரும் கடிதங்களுக்கு பதில் எழுதவும் நேரம் ஒதுக்க முடியாமல் அசட்டையாக இருப்பதை அறிவோம்.

‘மின்னஞ்சல்’ வசதியுள்ளவர்கள் இந்த அவசரயுகத்தில் கணனியின் துணையோடு இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தகவல் பரிமாறிக் கொள்கிறார்கள்.

அடுத்த நூற்றாண்டில் தபாற்கந்தோர்கள் இருக்குமா? வருங்காலத்தில் தபால் ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை குறையுமா? தபால் தலைகள் யாவும் நூதன சாலைகளில் காட்சிப் பொருளாகுமா? முதலான சந்தேகங்கள் எழத் தக்கவிதமாக விஞ்ஞான தொழில்நுட்பம் வீச்சோடு கருமமாற்றுகிறது.

எனவே, கடிதங்களைச் சேகரித்து பாதுகாக்கும் எனது செயல் எவருக்கும் விநோதமாகக்கூட இருக்கலாம்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் கடிதங்கள் இலக்கிய நயம்மிக்கவை. கலை, இலக்கியப் புதினங்களை பதிவு செய்தவை.

நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்த காலம் முதல் அவர் மறைவதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு வரையில் அதாவது, 1987 முதல் 2004 ஜனவரி வரையில் எனக்கு கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டேயிருந்தார்.

1987ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான காலகட்டமாகும். தேசிய இனப்பிரச்சினை கூர்மையடைந்து தமிழின விடுதலைப் போராட்டம் எழுச்சியுற்றதைத் தொடர்ந்து இந்தியா நேரடியாகத் தலையிட்ட காலகட்டம்.

1983 இனவாத வன்செயல்களைத் தொடர்ந்து தமிழர்கள் அகதிகளாக தமிழகம் சென்றதையடுத்து இந்த விவகாரம் உக்கிரமடையத் தொடங்கியது.

1986 நவம்பரில் வடமராட்சியில் நடந்த விமானத் தாக்குதல் தொடர்பான செய்தியொன்றை எழுதி அது தொடர்பாக அன்றைய அரசின் அழுத்தங்களுக்கு வீரகேசரி நிர்வாக பீடம் ஆளான பொழுது விளக்கமளிக்க நேர்ந்தது. பூரணமான செய்தியைச் சேகரிப்பதற்காக நிர்வாகத்தினால் நான் திடீரென்று யாழ்ப்பாணம் அனுப்பிவைக்கப்பட்டேன்.

யாழ்ப்பாண நிருபர் காசி. நவரத்தினத்துடன் அவரது ஸ்கூட்டரில் வடமராட்சிப் பிரதேசங்கள் யாவும் சுற்றியலைந்து செய்திகளைச் சேகரித்து அன்றைய யாழ். அரச அதிபர் மற்றும் நீதிபதிகள், மந்திகை ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் முதலானோரையெல்லாம் சந்தித்து தகவல் திரட்டியபோது விரைவில் வடமராட்சி மிகப்பெரிய தாக்குதலுக்குள்ளாகப் போகின்றது என்பதை பத்திரிகையாளனாகிய என்னால் ஊகித்தறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

யுத்த மேகங்கள் 1986 இறுதியிலேயே கருக்கட்டத் தொடங்கிவிட்டன. அதேவேளை ரோஹணவிஜேவீராவின் தலைமையிலான மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் தலைமறைவு நடவடிக்கைகள் தீவிரமாகவும் தொடங்கியிருந்தன.

மனித உரிமை, முற்போக்கு, மனிதநேயம், இடதுசாரிச் சிந்தனைகள் எனப்பேசிக் கொண்டிருந்த நானும் சில நெருக்கடிகளுக்கு முகம்கொடுக்க நேர்ந்தது.

எனது குடும்பத்தினர் அழுத்தம் கொடுக்கத் தொடங்கியதையடுத்து இரண்டு பெண் குழந்தைகளையும் மூன்றாவது குழந்தைக்கு தாயாகவிருந்த நிறைமாத கர்ப்பிணி மனைவியையும் விட்டுப் பிரிந்து புறப்பட நேர்ந்தது.

புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் இரவே ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் நீர்கொழும்பில் எனது வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். இரவு ஒன்றாக உணவருந்தி நீண்ட நேரம் உரையாடினோம்.

ஒரு புறத்தில் மனைவியினதும் அம்மாவினதும் கண்ணீர், மறுபுறத்தில் அப்பாவை இனி எப்போது பார்க்கப் போகிறோம் என்று ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகள். இந்தத் துயரங்களையெல்லாம்

சுமந்துகொண்டு பெருமூச்சுவிட்டவாறு இருந்த எனக்கு ஆறுதல் கூறினார் நண்பர்.

“எதனையிட்டும் கவலைப்பட வேண்டாம். அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புறப்படுவதற்காக எடுத்த முடிவு நல்ல முடிவு. இப்போது அது சம்பந்தமான சாதக பலன்களைப் பற்றி சிந்திப்போம். பாதக பலன்களையிட்டு எண்ணும் நேரம் இதுவல்ல. இங்கே நான் இருக்கிறேன். தைரியமாகப் போய் வாருங்கள். அடிக்கடி கடிதம் எழுதுங்கள். நானும் எழுதுவேன்.

இம்மாதம் ஊருக்குச் செல்லவிருந்தேன். உங்கள் பயணம் இருப்பதனால் எனது பயணத்தை ஒத்தி வைத்திருக்கிறேன்” என்றார்.

நான் நெகிழ்ந்து விட்டேன். எதுவும் பேசமுடியாமல் அவரை கட்டி அணைத்தேன்.

“வெளிநாட்டு வாழ்க்கை உங்களுக்கு புதிய அனுபவங்களைப் பெற்றுத் தரும். வாழ்வின் தரிசனங்களே நீங்கள் எழுதும் கதைகள் எனச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அதனால் அவுஸ்திரேலிய வாழ்வின் தரிசனங்களை கதைகளாக, கட்டுரைகளாக, நாவலாக பதிவு செய்யுங்கள். எமது இலக்கியத்திற்கு அவை புதிய வரவுகளாக அமையும்”.

நான் எதுவுமே பேசவில்லை. எனது பிரிவுத் துயரத்தைப் போக்குவதற்கு அவரே பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் விடிந்ததும் நான் புறப்படத் தயாரானேன். எனது பொதிகளை பயணத்திற்குரிய ‘பேக்கில்’ அவரே அழகாக பக்குவமாக அடுக்கினார். அந்தச் சூழ்நிலை நான் புறப்படவிருந்த வாகனத்திற்கு அவரே தூக்கிவந்தார்.

விமான நிலையத்தில் விடைபெறும் போது கண்கலங்கினேன். கட்டி அணைத்து முதுகைத் தடவி “இனி... ஒன்றுக்கும் யோசிக்கக் கூடாது. உடம்பை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்றார்.

“எப்போது ஊருக்குப் போவீர்கள்...” எனக் கேட்டேன்.

“இனியென்ன... சித்திரைப் புதுவருடம் வரப்போகிறது... இரண்டு வாரமாவது அங்கே நின்று வரலாம்” என்றார்.

“சரி... எல்லோரையும் நான் அன்போடு விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள்... ஜீவா, சந்திரசேகரம், தெணியான், சதானந்தன், கிளாக்கர் ஐயா (சி.க.ராஜேந்திரம்), சதாசிவம் ஐயா, அவரது மனைவி அங்கே இருக்கும் ஆச்சி, கலாமணி, வன்னியகுலம்... எல்லோரையும் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கள். ஞானாவுக்கும், கமலிக்கும் எனது பயணம் பற்றிச் சொல்லுங்கள். தலாத்து ஓயா கணேஷ், ராமா, மேமன், இரத்தினவேலோன்... அந்தனி ஜீவா...” நான் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தேன்.

அவர்களிரித்தார். அர்த்தமுள்ள சிரிப்பு.

“நீங்கள் யார் யாரை நேசிக்கிறீர்கள் என்பது தெரியும். உங்களுக்கு அனைவரையும் பற்றிய தகவல்கள் எழுதுவேன். நீங்களும் அவர்களுக்கு எழுதுங்கள். நீங்கள் நிச்சயமாக எழுதுவீர்கள். வெளிநாடுகளுக்குப் போனவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தாய் நாட்டையே மறந்து விடுவார்கள். ஆனால், எங்கட பூபதி தாயையும் தாய் நாட்டையும் சொந்த பந்தங்களையும் நண்பர்களையும் மறக்கமாட்டார். நீங்கள் திரும்பி வரும் வரையில் உங்களுக்கு விபரமான கடிதங்கள் எழுதிக் கொண்டேயிருப்பேன்” என்றார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அன்று விமான நிலையத்தில் சொன்ன வாக்கை நிறைவேற்றினார்.

வாழ்க்கையில் செல்நெறி, சொல்நெறி உண்டு. இரண்டு நெறிகளிலும் தவறாதவர்.

இந்நூலில் நான் தேர்வுசெய்து தொகுத்திருக்கும் கடிதங்கள் வாசகர்களுக்கு புதிய அனுபவமாக இருக்கலாம்.

புதுமைப்பித்தனுக்கும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனுக்கும் இடையே சில ஒற்றுமைகள் உண்டு. புதுமைப்பித்தன் மறைந்த தினத்தன்றே ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் பிறந்தார். 30.06.1948 புதுமைப்பித்தன் நினைவு தினம். ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் பிறந்த தினம்.

புதுமைப்பித்தன் தனது மனைவி கமலாவுக்கு கடிதங்கள் எழுதியபோது அவை பின்னாளில் தனிநூலாக தொகுக்கலாம் என்றோ கடித இலக்கியமாகப் பேசப்படும் என்றோ விமர்சிக்கப்படுமென்றோ கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டார்.

அதேபோன்றுதான் எங்கள் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் தனது கடிதங்கள் தனது மறைவுக்குப் பின்பு ஆவணமாகும் என கற்பனையும் செய்திருக்கமாட்டார்.

அவர் சொன்னபடி சித்திரை புதுவருடப் பிறப்புக்கென ஊர் சென்றார்... சுமார் இரண்டு மாதங்கள் ஊரில்பட்ட அவலங்களை ஆவணமாகவே எழுதியிருக்கிறார். படித்துப்பாருங்கள்.

மல்லிகை (25ஆவது ஆண்டு) வெள்ளிவழா மலரில் 109ஆம் பக்கத்தில் பிரசுரமாகியுள்ள ஸ்ரீகாந்தனின் ‘அரைஞாண்தாலி’ சிறுகதை கருவிலே உருவான காலகட்டம் எத்தகையது என்பதை 14.07.87இல் அவர் எனக்கு எழுதிய விரிவான நீண்ட கடிதத்திலிருந்து புரிந்து கொள்ளமுடியும்.

நான் புறப்பட்டு வந்த பின்பு தொலைபேசியில் உரையாடியதுடன் விரிவான கடிதம் எழுதிவிட்டு பதிலுக்கு காத்திருந்தேன்.

“ஊருக்குச் சென்றவர் இன்னமும் திரும்பவில்லை” என்ற தகவலை எனது குடும்பத்தாருடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டபோது அறிந்தேன்.

வடமராட்சியில் “Liberation Operation” தொடங்கப்பட்ட செய்தி அறிந்தபோது பதறினேன். இரவில் நித்திரையின்றித் தவித்தேன். நான் ஆழமாக நேசித்த பலர் வடமராட்சியில் இருந்தனர். அவர்களின் நிலைமையை அறிந்துகொள்ள முடியாமல் வீரகேசரியுடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டேன்.

நாட்கள் கடந்து விரிவான கடிதம் அவரிடமிருந்து வந்து சேர்ந்தது.

இக்கடிதத்தில் அவரை ஒரு சிறந்த செய்தியாளனாக இனம்கண்டேன். அவ்வளவு விரிவான கடிதம் ஒன்றை அவர் எனக்கு எழுதியிருக்கக் காரணம் என்ன?

மிகவும் சாதாரணமாக “போனேன் - திரும்பினேன், ஊரில் கொஞ்சம் பிரச்சினை, அதனால் இரண்டு மாதம் தங்கநேர்ந்தது, பதில் எழுதத் தாமதமானதற்கு மன்னியுங்கள்” என்று ஒரு சில வரிகளில் அவர் எழுதியிருந்தாலும் அதனை அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டிருப்பேன்.

ஆனால், அவர் என்னை மிகவும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டவர். பொதுசன ஊடகத்தில் பணியாற்றிய எனது வாழ்வுப் பணியும் நன்கறிந்தவர். எழுதும் கடிதத்தை சம்பிரதாயபூர்வமாக எழுதாமல் அது ஓர் ஆவணமாகவே இருக்கட்டும் என நினைத்து நேரம் ஒதுக்கி எழுதியிருந்தாரே! நான் மெய் சிலிர்த்துப் போனேன்.

மாதம் தவறாமல் கடிதங்கள் எழுதுவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல் வெளியாகும் புத்தகங்கள், இதழ்களையும் அனுப்பிக்கொண்டே இருந்தார். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் போக்கை விபரித்திருந்தார். இலக்கியச் சந்திப்புகள், கூட்டங்கள், விழாக்கள் முதலானவை பற்றியெல்லாம் அவரது கடிதங்கள் தகவல் சொல்லும்.

சுவாரச்யமாக தகவல்களை நகர்த்திச் செல்வார். அவ்வாறு எழுதுவது அவருக்கு கைவந்த கலை.

தனதும் எனதும் பிள்ளைகளின் வளர்ச்சியை நயமாக பதிவுசெய்வார். இலக்கிய நண்பர்களின் புதினங்களை அவர்களின் உடல்நலம் குறித்த முக்கிய தகவல்களை தவறாமல் எழுதுவார்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் கடிதங்களைப் படித்தால் இலக்கையில் என்ன நடக்கிறது என்பதை இலகுவாக அறிந்துகொள்ள முடியும்.

எனது கதைகளைப் படித்துவிட்டு தனது கருத்துக்களையும் எழுதுவார்.

நான் இங்கே வந்த பின்பு எழுதிய கதைகளில் சிலவற்றை சில நண்பர் களுடன் விவாதித்துமிருக்கிறார். அந்த விவாதம் தொடர்பான தகவல் களையும் கடிதங்களில் குறிப்பிடுவார்.

இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் கடிதங்களினூடாக அவரது அகவுலகையும் புறவுலகையும் நாம் நன்கு இனம்காணமுடியும்.

இப்படியும் ஓர் 'இலக்கிய வாதி' எம்மத்தியில் வாழ்ந்திருக்கிறார் என்ற செய்தி வாசகர்களுக்கு கிட்டும். இனி, அவரது கடிதங்களைப் படித்துப் பாருங்கள்.

• • •

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் கடிதங்கள்

கொழும்பு
14.7.87

எனதன்புப் பூபதிக்கு

ஊரில் நடந்த சம்பவங்களை மிகச்சுருக்கமாக அறியத்தருகிறேன். நான் 14.4.87ந் திகதி புது வருடக் கொண்டாட்ட விடுமுறைக்குச் சென்று, திரும்பக் கொழும்பிற்கு வரமுடியாத நிலையேற்பட்டதால் இந்த கசப்பான அனுபவங்களை நேரிற்பெறும் அனுபவம் கிட்டியது.

26.5.87ந் திகதி முதல் பல குண்டு வீச்சு விமானங்கள் V.V.T யிலிருந்து குண்டு வீச்சினை ஆரம்பித்தன. இத்தாலிய மராச்சிட்டி பொம்பர்கள், ஹெலிகொப்டர்கள், அவ்ரோ விமானங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பகல் முழுக்க இவை குண்டுகளை வீச இரவில் V.V.T, தொண்டமனாறு, பருத்தித்துறை இ.முகாம்களிலிருந்தும் இவற்றைச் சுற்றியுள்ள கடற் பிரதேசங்களிலிருந்தும் ஆட்டிலறி செல்கள் சுடப்படும். நள்ளிரவிற்கூட அமைதியில்லை.

24.5.87ந் திகதி இரவு 12.30 மணியளவில் ஒரு ஹெலி சுட்டுக்கொண்டே வந்தது. நாங்கள் குழந்தைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு அண்ணா வீட்டிற்கு (எமது வீட்டிலிருந்து சுமார் நூறு மீற்றர் தூரம்) ஓடினோம். அங்கு பதுங்கு குழிகளில் இருந்தோம். இடையில் ஓய்வு கிடைத்தால் உணவு சமைத்து உண்போம்.

இக்காலப் பகுதிகளில் இராணுவத்தினர் 'யாழ்ப்பாண வானொலி' ஒன்றை ஆரம்பித்தனர். 29, 30.5.87ந் திகதியில் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் 48 மணித்தியால ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. இங்குள்ள மக்கள் யாவரும் குறித்த சில கோயில்களுக்குச் சென்று தங்குமாறு ஹெலி துண்டுப்பிரசுரங்களை வீசியது. ஆயிரக்கணக்கான இராணுவத்தினர் ஹெலிகள் மூலம் முள்ளியிலும் மண்டானிலும் இறக்கப்பட்டார்கள். எங்கள் பூவற்கரைப் பிள்ளையார் கோயிலில் V.V.T, பொலிகண்டி, நவிண்டில், கொற்றாவத்தை, ஓடை, மாலிசந்தியிலிருந்து சுமார் இருபதினாயிரம் பேர் வந்து சேர்ந்தனர். இதனால் திருவதிகை, கயிலம் பூவற்கரை, பனைவடலிக் காணி, வேதப்பள்ளிக்கூடம், தமிழ்மன்றம், தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி ஆகிய இடங்களில் சுமார் இருபதினாயிரம்

பேர் அகதிகளாகக் கூடினோம். இவ்வளவு பேருக்கும் ஒரு மலசலகூடம் கூட இல்லை. மிகப்பலருக்கு உடுத்த உடைகளைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை. உணவில்லை, குழந்தைகளுக்குக் கூடப் பாலில்லை. அல்வாயைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் முத்துமாரி அம்மன் கோயிலிலும் சிலர் சாமணந்தறைப் பிள்ளையார் கோயிலிலும் இருந்தனர். 29.5.87 இரவு முத்துமாரி அம்மன் கோயில் ஷெல் தாக்குதலுக்குள்ளாக்கப்பட்டது. சுமார் 150 பேர் கோயிலில் கொல்லப்பட்டார்கள்.

அவ்ரோ விமானத்திலிருந்து வீசப்பட்ட குண்டுகள் இரண்டு அல்வாயில் விழுந்தன. சில வீடுகள் சேதமடைந்தன. 30.5.87 இராணுவத்தினர் வீதிகளைத் தவிர்த்து காணிகளுடாகவும் வீடுகளுடாகவும் சுட்டுக்கொண்டே வந்தனர். நாம் தங்கியிருந்த பூவற்கரைப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வந்ததும் சுடுவதை நிறுத்தினர். 15 - 30 வயதிற்குட்பட்ட இளைஞர்களை வருமாறும் தாம் அறிவுரை கூறிவிட்டு உடனே விடுவதாகவும் கூறியதையடுத்து பெற்றோர் களே குழந்தைகளை கூட்டிச்சென்று கொடுத்தனர். இக்கோயிலிருந்து 746 பேர் கூட்டிச் செல்லப்பட்டனர். வடமராட்சியிலிருந்து மொத்தம் 2786 இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதைகளுடன் V.V.T.க்கு நடத்திச் சென்று கப்பலில் காலித் துறைமுகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர். அன்று மாலை இராணுவத்தினர் அரிசி, மா, சீனி, தேயிலை, குழந்தைகள் பால்மா போன்றவற்றைச் சிறிய அளவில் தந்தனர். இவற்றைக் கொண்டு கஞ்சி, தேனீர் கோயிலிலேயே தயாரித்துப் பகிர்ந்தளித்தோம். இராணுவத்தினர் நெல்லியடி ம.ம.வி, புலோலி ஆகிய இடங்களிலும் உடுப்பிட்டியிலும் ஓரளவு பெரிய இராணுவ முகாம்களை அமைத்தனர். பின்னர் பொது மக்களுடன் சகஜமாகப் பழக ஆரம்பித்தனர்.

காலியில் விசாரணை முடிந்து முதலாவது தொகுதி இளைஞர்கள் விமான மூலம் பலாலிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு பின்னர் இராணுவ வாகனங்களில் கடற்கரை வீதிவழியாக பருத்தித்துறைக்குச் கொண்டு வருகையில் சக்கோட்டையில் கண்ணிவெடியில் தவறுதலாக சுமார் 20 இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இதனால், அடுத்த தொகுதி இளைஞர்கள் கப்பலில் காங்கேசன்துறை வந்து பின்னர் பருத்தித்துறை வந்து மந்திகை முகாமிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு பெற்றோரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டனர்.

யாவரும் உணவு பெறுவதற்குப் பெரிதும் சிரமப்பட்டோம். கோயிலில் கஞ்சி காய்ச்சிக் கொடுத்தோம். 4.6.87 பிற்பகல் ஐந்து மணியளவில் இந்திய விமானங்கள் வந்தபோது மீண்டும் விசயம் தெரியாமையால் கலங்கினோம். பின்னர் வானொலிச் செய்திமூலமே உண்மையறிந்து ஆறுதலடைய முடிந்தது. அடுத்த நாளே இலங்கை அரசு இராணுவ மூலம் அரிசி, மா, சீனி போன்றவற்றை இலவசமாக வழங்கியது. எமது பகுதியில் ஷெல் அடிப்பது

நிறுத்தப்பட்டது. ஹெலிகன் வருவதை நிறுத்திக்கொண்டன. ஓரிகடைகள் திறக்கப்பட்டன. உண்மையாகவே 29ந் திகதியிலிருந்து 4ந் திகதிவரை பலர் கிணற்று நீரை மட்டும் குடித்தே உயிர் வாழ்ந்தனர். நமது கிராமத்தவர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றோம். பொலிகண்டி, நலிண்டில், கொற்றாவத்தையைச் சேர்ந்தவர்களும் படிப்படியாக வீடுகளுக்குத் திரும்பினர்.

22.6.87 பிற்பகல் கொழும்பு வந்தேன். கடிதங்கள் மலைபோல் குவிந்திருந்தன. உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் உறவினர்களும் நண்பர்களும் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டவாறே இருந்தனர். சர்வதேச நிறுவனங்கள் சில நீண்ட நேரம் பேட்டி கண்டன. ஆறுதலாக மூச்சுவிட முடிந்தது. 27.6.87 இல் டொமினிக் ஜீவாவின் மணிவிழா யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தது. அடுத்த நாள் கொழும்பு வந்தார். இ.மு.எ.ச. சார்பிலும் மணிவிழாக் குழு சார்பிலும் இரு விருந்துகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. ஐந்து நாட்களின் பின் ஜீவா யாழ்ப்பாணம் திரும்பினார்.

பின்னர் 5.7.87 ஞாயிறு (இரவு 8.10) பொடியன் நெல்லியடி ம.ம.வி. இ.முகாமை தாக்கிப் பெருஞ் சேதம் விளைவித்ததுடன் நேரடி மோதலை ஆரம்பித்தார்கள். சகல இராணுவமுகாம்களும் இரவு பகலாக ஷெல் மழை பொழிந்துகொண்டே இருந்தன. யாழ்ப்பாண வானொலி மூலமும், ஹெலியிலிருந்து வீசப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரங்கள் மூலமும் வடமராட்சி மக்கள் வெளியேறுமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர்.

10.7.87ந் திகதி சிலர் கொழும்பு வந்துவிட்டனர். எனது மனைவி, இரு தங்கைகள், எனது குழந்தைகள் இடம்பெயர்ந்து செல்லும்போது கொழும்பு செல்வதாகச் சொன்னார்களாம். இக்கடிதம் எழுதும்வரை அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் ரயில் நிலையத்திற்குப்போய் காத்திருப்பேன். என்னைப்போல் பலர் அங்கு வருகிறார்கள். 20.7.87ந் திகதி மாலை வழக்கம்போல மருதானை ரயில் நிலையத்திற்குப் போனேன். மனைவி, குழந்தைகள் இருவர், மனைவியின் தங்கையர் இருவர் அகதிகளாக வந்திருந்தனர். மாற்றுடுப்புக்கூட கொழும்பிலேயே வாங்கவேண்டியிருந்தது.

இலங்கை - இந்திய சமாதான ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகிய பின்னர் இந்திய சமாதானப் படையினர் வந்து சேர்ந்த இரு வாரங்களின் பின்னர் மைத்துனிகள் இருவரும் ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றனர்.

சில வாரங்கள் நீடித்த அமைதி இளைஞர்களிடையில் ஏற்பட்ட மோதல்களினால் மீண்டும் குலைந்தது. கோட்டை - யாழ் ரயிற் சேவை கிளிநொச்சியுடன் நிறுத்தப்பட்டது.

புலிகளின் பிரசாரப் பிரிவுத் தலைவர் திலீபன் (23 வயது) சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார். நீர் கூட அருந்துவதில்லை. அநேகமாக இவ்வாரத்தினுள் இறந்துவிடக்கூடும் என அஞ்சப்படுகின்றது. ஐந்து கோரிக்கைகளை வைத்தே இந்த உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார். இவருக்கு ஆதரவாக யாழ்ப்பாணத்தில் சில இடங்களில் வேறு சிலரும் உண்ணா விரதமிருக்கின்றனர்.

பதினோராவது நாள் திலீபன் இறந்துவிட்டார். இவருடைய உயிர்த் தியாகத்தின் பின்னர் புலிகளின் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு இந்தியத் தூதுவர் டிக்ஸிற்றுக்கும் பிரபாகரனுக்குமிடையில் செப்டெம்பர் 28ஆம் திகதி ஒப்பந்தமொன்று கைச்சாத்திடப்பட்டது.

மேலும் விபரங்களை பின்னர் எழுதுகிறேன். நீர்கொழும்புக்கு இன்னமும் போகவில்லை. போய் வந்தபின்பு எழுதுவேன்.

என்றும் அன்புள்ள
உங்கள் ஸ்ரீகாந்தன்.

கொழும்பு - 7
8-7-1988

எனதன்புப் பூபதிக்கு,

இதயபூர்வமான ஜனனதின் வாழ்த்துக்கள்! உங்கள் நல் முயற்சிகள் யாவும் வெற்றிகளைக் குவிக்கட்டும், ஆரோக்கியமும் செல்வமும் மேலோங்கட்டும்.

21-6-88 கடிதம், அதனையடுத்து உங்கள் குரலைப்பேசும் ஒலிப்பதிவு நாடா, இன்னுமொரு கடிதம் எல்லாமே கிடைத்தன. உங்கள் குழந்தைகளைப் பார்த்துவந்து கடிதமெழுதத் தீர்மானித்ததால் பதில் தாமதித்தே வருகிறது. வீட்டிற்குப் போனபோது பாரதியும் பிரியாவும் முற்கூட்டியே எனது வரவை அறிந்திருந்தமையால் வெகு ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள். தாய் கண்ணாடி மாற்றப் போயிருந்தா. அதற்கான காரணமறிந்து சந்தோஷப்பட்டேன். அக்காரணம் மகன் கண்ணாடியை உடைத்துவிட்டான் என்பதே யாகும். குழந்தைகளின் குழப்பங்கள் எனக்கு மெத்தப் பிடிக்கும். கையுடன் எனது POLKE TAPE RECORDER கொண்டுபோயிருந்தேன். பாரதியும் பிரியாவும் அப்பாவின் பேச்சை மிக ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இதில் ஒரு பிரதியை எடுத்துக்கொண்டேன். குட்டிப் பயல் சேரவேயில்லை.

வீடு வாங்கிய விபரத்தை சகோதரி சொன்னா, மிக மிக மகிழ்ச்சியடைந்தேன். சரியான நேரத்தில் சரியான முடிவை எடுத்தமையும் உங்கள் நல்ல உள்ளமுமே இதனைக் காரிய சாத்தியமாக்கிற்று. எனக்கு மெத்தப் பிடித்த சுறாமீன் கறியுடன் நல்லதொரு மத்தியானச் சாப்பாடு முடிய கிரனிடம் போனேன். அவருடைய முதிய பிரமச்சாரி அண்ணன் இறந்த அன்று காலையிலேயே ஜனாஸா அடக்கம் செய்யப்பட்டது. இதனை அங்கு போனபோதே தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. உங்கள் ஒலிப்பதிவு நாடா பற்றிச் சொல்லி அதனைப் பிறிதொருநாள் கொண்டு வந்து போட்டுக் காட்டுவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட எழுந்தேன். கிரன் அழுங்குப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

விளைவு:- செத்தவீட்டில் பூபதியின் இலக்கியப் பேச்சு கணீரென்று ஒலித்தது. (சிரிப்பாக இருக்கிறதா?) மனைவி, மக்கள், அண்ணன், தம்பி,

உற்றார் உறவினர்கள் யாவரும் கேட்டார்கள். கிரனின் புகழ் உலகமெல்லாம் பரவியிருக்கின்றார்கள். நான் மிகவும் சங்கடப்பட்டேன். “இவனாரடா ராஸ்கல் செத்தவீட்டில் வந்து ரேப் போட்டுக் கூத்தடிக்கிறான்” என்று ஒருத்தராவது மனக்குள் திட்டாமல் இருந்திருக்கமாட்டார். பரவாயில்லை ஒரு மூத்த இலக்கிய ஜீவனுக்காக அதனைப் பொறுத்துக்கொண்டு ஒருவாறாக களன்றுவிட்டேன். கிரன் இ.மு.எ.ச. வரலாற்றில் முதற் பாகத்தை பிடித்துக் கொடுத்துள்ளார். 1963 வரை.

சகோதரி மெயின் ஸ்ரீற்றில் ஐந்துலாம்புச் சந்தி முனையில் மன்கூர் பில்லிங்கைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் பொறுப்பைத் தந்து திங்கள் காலை 9 -10ற்கு மத்திய பஸ் நிலையத்திற்கு வந்து தன்னைக் கூட்டிச்சென்று உதவுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். எனவே ஞாயிறு காலையில் ஐந்து லாம்புச் சந்திக்குப் போனேன்.

சேகர் பில்லிங், இக்பால் பில்லிங், கதீஜா பில்லிங் இவ்வாறான பல கட்டிடங்களின் பெயர்களை, கட்டிடங்கள் பலவற்றிற்குப் பெயர்கள் இருப்பதை இந்த நீண்ட ஆய்வின்போதுதான் அறிந்துகொண்டேன்.

அந்தக் கட்டிடம் இப்போது ஐந்துலாம்புச் சந்தியில் இல்லை. மெயின் ஸ்ரீற்றின் மறுமுனைக்கு எப்படியோ வந்துவிட்டது.

திங்கள் காலை 9.00 மணி முதல் 12.00 மணிவரை மத்திய பஸ் நிலையத்தில் 240 நீர்கொழும்பு பஸ் தரிப்பிலிருந்து பத்தொன்பது பஸ் வண்டிகள் நீர்கொழும்பிற்குச் சென்றன. இதில் 6 பஸ்கள் வெள்ளை நிறம், ஏனையவை சிவப்பு நிறம்.

உங்கள் தம்பியின் மைத்துனருடனும் கமலாவுடனும் நேராக குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போய் காசோலையை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பும் போதுதான் அவதானித்தேன், நானொரு மண்டு, இதனை முதலிலேயே அவதானித்திருக்க வேண்டும் - சகோதரி ரோட்டுக்களைக் கடப்பதற்கும் வாகன நெரிசல், மனித நெரிசல், நடைபாதை வியாபாரிகள் நெரிசல்களுக்கு நடப்பதற்கும் பெரிதும் சிரமப்பட்டார்.

உடனே நின்றுவிட்டேன். காலையில் எதுவுமே சாப்பிடாமல், குடிக்காமல் வந்திருந்தார். பிரயாணம் செய்தால் சத்தி வருமென்ற பயத்தில், பூபதியை மனசிற்குள் திட்டினேன். பின்னர் லஷ்மி பவானில் ஆசுவாசப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு காரியாலயத்திற்கு வந்தேன்.

நீங்கள் அனுப்பியிருந்த புகைப்படங்கள் யாவற்றையும் பார்த்தேன். பின்புறங்கள் படித்தேன். படித்தவை, பார்த்தவையையிட இதயத்து

நூலெடுத்து நெய்த ஆடைகளாகவிருந்தன. நீங்கள் எழுதியிருந்தப்பட்டியல் நூல்கள்...தேடிக் கிடைப்பவற்றை அனுப்பிவைப்பேன்.

“புதர் காடுகள்” மிக நன்றாக இருந்தது.

நமது இளைஞர்களின் பார்வைக் கோளாறு; காணும் பெண்களையெல்லாம் பார்வையால் துகிலுரித்து அம்மணமாக்குவது எனது மனத்திற்குள்ளும் நெருடலாக நீண்ட காலமாகவேயிருந்தது.

அண்மையில் யாழ்ப்பாணம் பெண் கவிகள் ஒன்று சேர்ந்து வெளியிட்ட கவிதைத் தொகுதியில் ஒன்றிரண்டை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து இத்துடனினைத்துள்ளேன். விரும்பின் இயலுமானவிடத்து இத்துச்சாதனப் பயல்கள் படிக்கும் (இவர்கள் சஞ்சிகைகள் படிப்பார்களா?) ஏதாவது சஞ்சிகைக்கு அனுப்பலாம்.

ஒலிப்பதிவு நாடாளுனா கேட்டார். பூபதியும் இந்திய விரோதியாக மாறி விட்டாராவென்று கேட்டார். “நிச்சயமாக இல்லை. இந்த அட்டகாசங்களை மூடி மறைப்பவர்களே உண்மையான இந்திய விரோதிகள். இந்த நிலைப்பாட்டில் நானும் பூபதியுடன் தான்” என்று வலியுறுத்திக் கூறினேன்.

வானொலி ‘கலைப்பூங்கா’ - கமலினி செல்வராஜன் தொகுத்தளிக்கிறார். நன்றாயுள்ளது. நேரமுள்ளபோது பங்கு கொள்கிறேன். மல்லிகைக்கு சர்வதேச ரீதியில் ஒரு சந்தாத் திட்டத்தை ஆரம்பித்து வைக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளேன்.

எனக்குப் பேனை பிடிக்க மட்டுமல்ல; பலவிதமான வேலைகளையும் செய்ய முடியும். எனது முதற் தொழில் மாலுமி - வீட்டில் தையல் இயந்திரம் முதல் மோட்டார் சைக்கிள்வரை கழட்டிப் பூட்டுவேன். (நிச்சயமாக PORTS மிஞ்சாது) எதற்கும் நிதானமாக எனது வாழ்க்கைப் பங்காளியையும் நேரில் சந்தித்து எழுதுவேன்.

உங்கள் ஒலிப்பதிவு நாடா இன்று மேமனிடம் கொடுத்தேன். என்னிடமுள்ள பிரதியில் உங்கள் குடும்ப உரையாடலை எடுத்து விடலாமென எண்ணுகிறேன். கைவிறைப்பு நிச்சயமாக மாறிவிடும்.

என்றும் அன்புள்ள உங்கள் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

4-11-1988

அருமைப் பூபதிக்கு

“குழந்தை” மிக அற்புதமான - சர்வதேசிய தரத்திலமைந்த சிறுகதை. நெஞ்சத்து அடியாழத்தின் பாராட்டுக்கள் உரித்தாகட்டும்.

ஆறுதலாக நீண்ட கடிதமொன்றை எழுதத் திட்டமிட்டேன். ஆனால் ‘குழந்தை’ என்னை மேலும் பொறுக்கச் செய்யவில்லை. எனவே ஓர் அவசரக்கிறுக்கலில் இம்மடல் வருகிறது.

சகோதரி ரேணுகாவின் கட்டுரையை நேரில் எடுத்துச்சென்று வீரகேசரியில் - திரு. பொன். ராஜகோபால் - கொடுத்துள்ளேன். பொய் மாயங்களில்லாத ஒரு வெளிப்படையான வாசகியின் குரல். ஆங்கிலக் குறிப்புக்கள் பொருத்தமானவையாகவிருந்தும் அச்சில் விடுபட்டுவிடும்.

சகோதரி கமலாவின் பிறந்த நாளன்று தற்செயலாகப் போயிருந்தேன். முதல் விருந்து “சமாந்தரங்கள்” இருந்த இரையிலேயே முன் அட்டை முதல் பின் அட்டைக் குறிப்புவரை படித்த பின்னரே வயிற்றிற்கு உணவு ஈயப் பட்டது.

இதற்குச் சில வாரங்களின் பின்னரே உங்கள் பரிசு நூல் கிடைத்தது. நண்பர்கள் சிலரிடம் இப்பொழுது சுழல்கிறது. கிரனிடம் கொண்டுபோன போது அவர் வீட்டு மேசையில் ஒரு புதிய “சமாந்தரங்கள்” இருந்தது. மகன் மீலாத் தேன்நிலவுக்குத் தமிழ்நாடு போய்வந்தபோது கொண்டுவந்ததாகச் சொன்னார். ஜீவாதமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்தபோது சில பிரதிகள் கொண்டு வந்துள்ளார்.

கொழும்பிற்குப் பிரதிகள் வந்ததும் உசிதமான காலத்தில் (இது வருமா?) வெளியீட்டு விழா சிறப்பாக நடத்துவோம். இதற்கு வானொலி, தொலைக் காட்சி, பத்திரிகைகள் யாவும் இயலுமான அளவில் உபயோகிக்க ஏற்பாடுகள் செய்துள்ளேன்.

புத்தகங்களிலேயே மனிதர்கள் பணம் பண்ணும் காலத்தில் அதன் விற்பனையையே அர்ப்பணிக்கும் இப்படியுமொரு பிறவியா? அதுதான் எங்கள் பூபதி!

மல்லிகைப் பந்தலுக்குரிய நாவலை எதிர்பார்க்கிறேன். ஜீவா அடிக்கடி சொல்லுவதுபோல தூதரகம் எங்களிருவரையும் உறிஞ்சுகிறது. நீங்கள் நன்கு உணர்ந்து புரிந்து கொள்வீர்கள்.

நாட்டு நிலை எண்ணிலும் எழுத்திலும் அடங்காது. ஒரு வார விடுமுறையில் இன்று வீட்டிற்குப் போகலாமெனத் தீர்மானித்துள்ளேன். லீலாவும் அபர்ணா, அனோஜா ஆகியோரும் நலமேயுள்ளனர் என கடிதங்கள் மூலம் அறிந்தேன்.

வந்ததும் விரிவாக எழுதுவேன்.

மறந்துவிடாமல் தினமும் ஓடுங்கள். அல்லது அறையினுள் கயிறடியங்கள்.

தீபாவளி வாழ்த்துக்களைக் கூறி விடைபெறுகிறேன்.

என்றும் அன்புள்ள
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

54, Ward Place,
Colombo -7, Sri Lanka
10. 04. 1989

எனதன்பின் பூபதிக்கு

புத்தாண்டு உங்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் உலக மக்கள் யாவருக்கும் அமைதியையும் ஆரோக்கியத்தையும் சேர்க்க வாழ்த்துகிறேன்.

நாங்கள் சென்ற 27-03-1989ந் திகதி மேலேயுள்ள புதிய விலாசத்திற்கு மாறிவிட்டோம். முன்னைய ஜனாதிபதி இந்த வீதியிலேயே இருப்பதால் பொதுப் போக்குவரத்து வாகனங்கள் இல்லை.

இத்துடன் நானிருக்குமிடத்திலிருந்து நேரடி பஸ்கள் எதுவும் அருகிற் கூடப் போவதில்லை.

இதனால் வெகுதூரம் நடந்தே செல்கிறேன். ஞானாவிற்கு வீட்டிற்கு முன்னாலிருந்தே 168 பஸ் எடுத்து வந்துவிடலாம். வேலைமுடிய கார் வைத்திருக்கும் நண்பர்கள் தயவுடன் திரும்புவேன். விரைவில் ஒரு சிறிய Honda Chally வாங்கலாமென்றிருக்கிறேன். இது பல வேலைகளுக்கும் உதவியாக இருக்கும்.

உங்கள் 6.3.89 கடிதம் பற்றி:- புலமைப்பரிசில் மாணவர்களின் Voucherகள் அனுப்பியிருந்தேன். உங்கள் சிறுகதையின் ஆங்கில வடிவத்தை நண்பர் K. S. சிவகுமாரனிடம் கொடுத்துள்ளேன். அறிக்கை சேர்ப்பித்தாயிற்று.

கமலாவிற்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பாஸ்போட் விண்ணப்பப் படிவம் வாங்கி வீட்டிற்குப் போனேன். ஆனால், சகோதரி இதற்கான ஏற்பாடுகளை ஏற்கனவே செய்துவிட்டார். நான் உங்கள் வீட்டிற்குப் போனபோது உங்கள் செல்ல மகன் Radio - Cassette ல் Cassette Compartment இல் பாணைப் போட்டு அதனைப் பாட வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். படங்கள் எடுக்க வேண்டுமென்று சகோதரி கூறினார். அவற்றை இத்துடன் அனுப்புகிறேன். இதில் இன்னொரு தொகுதியை எடுத்து சகோதரி கமலாவிடம் கொடுத்தேன். படங்களைவிட பிற்குறிப்புகள் ரசிக்கத் தக்கவையெனப் பாராட்டினார்.

உங்கள் 29-3-89 திகதியிட்ட கடிதம் பற்றி:- நண்பர் சில்லையூரின் கடிதத்தை உடனே சேர்ப்பித்துவிட்டேன். PR கிடைத்தால் குழந்தைகளை (கமலா உட்பட) கூப்பிடுங்கள். ஒரு மாற்றம் கமலாவிற்குக் கட்டாயம் வேண்டும். பாரதிக்கும் கூடத்தான். இதைவிட முக்கியம் உங்களை யாராவது அருகிருந்து கவனிக்க வேண்டும்.

நாட்டு நிலையும் வரவர சிக்கலடைந்தே செல்கிறது. அரசியல் ஸ்திர நிலையொன்று தோன்றி ஆயுதங்கள் மக்களை ஆளாமல் மக்களே - மனிதர்களே மனிதர்களை ஆளும் நிலை ஏற்படும்போது நிரந்தரமாக இங்கே வந்துவிடுங்கள்.

லீலா, அபர்ணா, அனோஜா நலமேயுள்ளதாகக் கடிதம் வந்தது. வீடு திருத்த வேலைகள் நடைபெறுகிறது. போய்ப் பார்க்க 3 மாதமாக நேரம் வரவில்லை. அனேகமாக 12-4-89ல் போய் 23-4-89ல் திரும்பி வரலாமென்று திட்டமிட்டுள்ளேன். இது ஞானாவின் ஆரோக்கியத்தைப் பொறுத்து பிற்போடவுங்கூடும். கடும் நீரிழிவு நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு இப்போது சுகமடைந்து வேலைக்கு வருகிறார். நான் இயலுமானவரை அவரை ஓய்வாக வைத்திருப்பதற்காக அவருடைய வேலைகளையும் சேர்த்து முடித்து விடுகிறேன்.

வீரகேசரியில் வேலைசெய்த இரா.சடகோபன் மொழிபெயர்ப்பாளராக வந்துள்ளதால் வேலைப்பளு அதிகமில்லை.

இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்ந்து நடக்கின்றன. Dr. M. K. முருகானந்தனின் (i) Advices to a pregnant woman; (ii) AIDS ஆகிய இரு நூல்களின் வெளியீடு 9.4.89ல் முஸ்லிம் லீக் மண்டபத்தில் நடத்த ஏற்பாடு செய்துள்ளோம்.

கொழும்புக் கிளை - கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தைப் புனரமைக்கும் பொருட்டு சென்ற சனிக்கிழமை மேமன் கலி வீட்டில் கூடினோம். என்மீது இ.மு.எ.ச. "சர்வதேசச் செயலாளர்" பதவியைத் திணித்துள்ளது. எங்கள் ஞானத்தந்தையின் கட்டளைகள் எதனையும் மீற முடியவில்லை. 'மல்லிகை' பொங்கல் மலர் விரைவில் தபாலில் அனுப்பிவைப்பேன். இவ்வாரம் அவை எனக்குக் கிடைக்கக் கூடும்.

பொத்ஸ்வானாவிலிருந்து உவ்விடம் வரவிருந்த நண்பர் யசோதரன் தனது எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு கனடாவிற்குப் போய்விட்டார்.

பிந்திய செய்திகள்:- Dr. M. K. முருகானந்தனின் (i) தாயாகப்போகும் உங்களுக்கு (ii) எயிட்ஸ் ஆகிய இரு நூல் வெளியீட்டு விழாவினை

இ.மு.எ.ச. கொ.கி. சார்பில் மிகச்சிறப்பாக அ.இ. முஸ். லீக் மண்டபத்தில் 9-4-89 ஞாயிறு ஏற்பாடு செய்திருந்தோம்.

இருக்கையின்றி பலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சில்லையூரும் வந்திருந்தார்.

“என்ன அழகான ஆம்பிளை...” இப்பொழுது பார்க்க மிகவும் வேதனையாக உள்ளது. Dr. B. சுப்பிரமணியம் தலைமை வகித்தார். தெளிவத்தை, K. S. சிவகுமாரன், சந்திரிகா சோமசுந்தரம், யோகா பேசினார். மேமன் வரவேற்புரை. இரத்தினவேலோன் நன்றியுரை. Dr. M. K. மு உங்களைப் பற்றியும் விசாரித்தார்.

May 15 - 23 வரை உக்ரேன் தலைநகரான கீவில் நடைபெறவிருக்கும் தாராஷ் செவ்வென்கோவின் 175 ஆண்டு விழாவில் கலந்துகொள்ள K. கணேஷிற்கு விசேஷ அழைப்பு வந்துள்ளது. அனேகமாக 12-5-89 ஆந்திகதி புறப்பட்டுச் செல்கிறார்.

உங்கள் முயற்சிகள் யாவற்றிலும் வெற்றிபெற வாழ்த்தி விடைபெறுகின்றேன்.

என்றும் அன்புள்ள

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

10-4-1989 மு.ப. 4.15.

Colombo -7

எனதன்பின் பூபதிக்கு,

புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்! உங்கள் நல்முயற்சிகள் யாவும் தொடர்ந்து வெற்றி பல சேர்க்கட்டும்!

மாணவர் நம்பிக்கை நிதியம் உருவாகியமை மிகமிக மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. தூரஞ் சென்ற மனிதர்கள் இதயங்குறுகி, இயந்திரமாகி ஜடமாகிக் கொண்டிருக்கையில் மனிதாபிமானத்துடன் மிக விசாலித்த இதயத்துடன் தன்னந்தனியனாக ஒரு பெரும் அமைப்பிற்கு உரத்த அத்திவாரமிட்ட பூபதியைச்சகோதரனாகப் பெற்றமை நான் செய்த பாக்கியந்தான்.

ஊரில் லீலா, குழந்தைகள் அபர்ணா, அனோஜா, திரு-திருமதி சதாசிவம் யாவரும் நலமேயுள்ளார்கள். தெனியான் மிக உற்சாகமாக தனது எழுத்துலக வெள்ளிவிழா ஆண்டில் உள்ளார்.

“பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” என்ற நாவல் வெளிவந்துள்ளது. ‘முரசோலி’ உயிருடன் இருந்தபோது தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு ‘முரசோலி’ கொல்லப்பட்ட பின்னர் நூலுருப் பெற்றுள்ளது.

நான் ஊரில் நின்ற போது தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் Dr. M. K. முருகானந்தன் தலைமையில் வெளியீட்டு விழா ஒன்றை ஏற்பாடு செய்தோம். இடைவிடாது கொட்டிய மழையிலும் முந்நூற்றிகு மேற்பட்டோர் வந்து சிறப்பித்தனர்.

இவ்வளவு பெருந்தொகையானோர் இலக்கியக்கூட்டத்திற்கு வருகிறார்களென்பதனாந்தான் இடைவிடாத மழை பெய்ததோ தெரியவில்லை.

16-12-1989ல் இ.மு.எ.ச. கொழும்புக் கிளையினர் (சிரிப்பு வருகிறதா? மேமனும் நானும் மட்டும்தான்! - ஞானா யாழ்ப்பாணம் போய்விட்டார். வருடமொருமுறை அன்னை தரிசனம்) மெயின்வீதி முஸ்லிம் லீக் வாலிப முன்னணி மண்டபத்தில் மேற்படி நாவலுக்கு வெளியீட்டு விழாவினை ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். டொமினிக் ஜீவா தலைமையில் எனது வரவேற்புரையுடன்கூட்டம் ஆரம்பித்தது.

தேவரையாளி முந்நாள் அதிபர் மூ.சி.சீனித்தம்பி ஆசிரியரை, கலாநிதி சோ.கிருஷ்ணராஜா வீரகேசரி ஆசிரியர் ஆசிச்செல்வன், விமர்சகர்

K. S. சிவகுமாரன் ஆகியோர் கருத்துரை வழங்கினார்கள். எல்லோரும் சிறப்பாக முற்கூட்டி தயாரிப்புகளுடன் கருத்துரைகளைக் கூறினார்கள். மேமனின் நன்றியுரை, நூலாசிரியரின் உரை என்பவற்றுடன் தெனியானுக்கும் திருப்தி ஏற்படும் வகையில் கூட்டம் நிறைவெய்தியது.

இதற்கு முதல் வாரம் சரஸ்வதி மண்டபத்தில் கைலாசபதி நினைவுப் பேருரை - நினைவு நூல் வெளியீடு என்பவற்றையும் இ.மு.எ.ச. (ஞானாவும் நானும்), தனிநாயகம் பண்பாட்டு நிறுவனம் (ஆ.தேவராசன் என்ற தனிநபர்) கூட்டாக ஏற்பாடு செய்திருந்தன.

கலாநிதி சோ.கிருஷ்ணராஜா தமிழிலும் நெஜி ஸ்ரீவர்த்தனா ஆங்கிலத்திலும் நினைவுப் பேருரைகள் நிகழ்த்தினர். மௌனகுரு மலர் வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தினார்.

17-12-89ல் தெனியானும் சி.க.இராஜேந்திரனும் நானும் உங்கள் பாரதியின்பிறந்தநாள் விருந்துண்டோம். கீரனையும் பார்த்துக் கொழும்பிற்கு மீண்டோம். 20-12-89 தெனியான் ஊர் போனார். இவரின் நாவல்கள் விற்பனைக்கு உங்கு வருகின்றன. நீங்கள் கேட்டிருந்த சில நூல்களும் அற்புதமான கைலாஸ் மலரும் திருமதி அரசரத்தினத்தின் "முகமலர்ந்த" உதவியுடன் வருகின்றன.

தையில் உங்கள் நூல் உங்கள் கையில் வரும். தை முதல் தபாற் செலவுகளும் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே 'மல்லிகை' சந்தாவை 1999ம் ஆண்டிற்கு AUD 20 ஆகவேனும் அறவிடவேண்டும். 'மலர்' பெறுவதற்கான கொடுப்பனவுகள் தனியாகும். இதனைப் பின்னர் ஜீவாவுடன் ஆலோசித்து அறியத்தருவேன்.

உங்கள் கடிதத்தை அவரும் படித்தார். மலருக்கு நான் ஒரு கதை எழுதினேன். அது மலரில் வெளிவரக்கூடும்.

ஒரு சமகால வரலாற்றுக்கதை. மூன்று இரவுகள் பழைய இதய ரணங்களை வருடிக் கண்ணீரால் எழுதினேன். 87ல் கருவுற்று 89ல் பிரசவமாயிற்று. மிக எச்சரிக்கையுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஜீவா கட்டுரை ஒன்று கேட்டார். நானோ கதையொன்று அனுப்பி வைத்தேன்.

என்றும் அன்புள்ள
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

கொழும்பு
10-10-1990

எனதன்பின் பூபதிக்கு.

நீண்ட பல நாட்களின் பின் இக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன். உங்கள் பிரசுரங்கள் யாவும் கிடைத்தன. தன்னந்தனியனாக ஆரம்பித்து இத்தனை பெரிய காரியங்களையும் நிகழ்த்திவரும் பூபதி பல வகையிலும் பாராட்டுக்குரியவர்தான்.

இவ்விடம் வந்துள்ள திரு.தேவநேசன் பல விபரங்களையும் கூறினார். இவர் மூலமாக உங்களுக்கு 13 புத்தகங்களையும் 3 பைக்கர் மிக்ஸரும் அனுப்பியுள்ளேன்.

ஊரில் ஜீவா, தெனியான், Dr. முருகானந்தன் உட்பட ஏனைய இலக்கிய நண்பர்கள் யாவரும் இதுவரை பாதிப்பேதுமின்றியிருப்பதாகக் கடிதங்கள் வந்துள்ளன. சிவத்தம்பியும் நலமாக வல்வெட்டித்துறையிலேயே இருப்பதாக நேற்று கொழும்பு வந்த நண்பர் தங்கவடிவேல் கூறினார்.

நீங்கள் கடைசியாக அனுப்பிவைத்த புலமைப் பரிசில் பணம் தெனியான் மூலம் உரியவர்களிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கான பற்றுச் சீட்டுக்களை அவரவர்களே அனுப்பவேண்டுமென நீங்கள் எழுதியமையால் அவற்றை என்னால் வாங்கி அனுப்ப முடியவில்லை. Sea mail மூலம் அனுப்பி வைத்த உங்கள் புத்தகங்கள் கிடைத்தனவா?

லீலாவும் குழந்தைகள் இருவரும் இதுவரை நலமாக இருப்பதாகக் கடிதம் வந்துள்ளது. சரியாக ஐந்து மாதங்களின் பின்னரே செலவிற்குப் பணம் அனுப்பிவைக்க முடிந்தது. யுத்தம் ஆரம்பித்து சரியாக நூறு நாட்களின் பின்னரே எனது கடிதமொன்று அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

இம்மாதம் 2ந் திகதி மூத்தமகள் அபர்ணாவின் 10வது பிறந்ததினமும் (மகாத்மா காந்தியென்று தங்கை கேலி செய்வாள்) 24ந் திகதி சின்ன மகள் அனோஜாவின் 8வது பிறந்த தினமும் வந்தது வரப்போகிறது. ஒவ்வொரு வருடமும் இந்த இரு தினங்களிலும் குழந்தைகளுடனிருப்பேன். இந்த வருடம் முதலாவது விதி விலக்கு. சின்னச் சின்ன விஷயங்கள் கூட உள்ளத்தைக் கோரமாக ரணப்படுத்திவிடுகின்றன.

இந்த நிலையில் இவ்வருடம் டிசம்பர் மாதத்திலிருந்து “சோவியத் நாடு”, “சோஷலிஸம் தத்துவமும் நடைமுறையும்” ஆகிய இரு சஞ்சிகைகளையும் நிறுத்திவிடப் போகிறார்கள்.

ஞானாவும் கமலியும் அனேகமாக இக்காலப் பகுதியில் கனடா செல்ல விருக்கிறார்கள். மனோவின் திருமணம் கனடாவில் நடைபெறவுள்ளது. தை மாதத்தில் திகதி நிச்சயிக்கப்படலாம்.

சற்று முன்னர் நண்பர் மு.க. போன் செய்து உங்களைப் பற்றியும் விசாரித்தார். நண்பர் N. S. M. ராமையா வருத்தமுற்றிருந்து காலமான செய்தியை அறிந்திருப்பீர்கள். மாத்தளை வடிவேலன், தெளிவத்தை, மேமன் ஆகியோருடன் சேர்ந்து சுடுகாடுவரை சிறந்த முறையில் மரணச் சடங்குகளை நடாத்தினோம்.

வானொலி, தொலைக்காட்சி, தேசியப் பத்திரிகைகள் நல்ல ஒத்துழைப்பை வழங்கின. பிரமுகர்கள், அமைச்சர்கள், எழுத்தாளர்கள் நாள் முழுக்கக் காத்திருந்து சென்றமை அப்பகுதி மக்களைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தி விட்டதை அவதானித்தேன்.

அவர் வாழும்போதே நீங்கள் உரிய முறையில் உதவிவிட்டீர்கள். உயிரோடிருக்கும்போது அடிக்கடி நன்றியுடன் இதனை நினைவு கூர்ந்தார்.

உங்கள் நல் முயற்சிகளில் மேலும் பல வெற்றிகள் சேர்க்க வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

என்றும் உங்கள்
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

76/35, Paramanatha Mawatha,
Colombo -13
14. 06. 1994

எனதாருயிர்ப் பூபதிக்கும் சகோதரிக்கும் செல்வங்களுக்கும்,

மிக நீண்ட நாட்களின் பின் தொடர்பு கொள்கிறேன். இக்கால இடை வெளிக்குள் எழுதாத கடிதங்கள் பல. உடல் நலம் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது.

சென்ற 27-5-94 காலையில் செயலகத் தொலைபேசியில், “நான் S. பொ. அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். பழைய கோபதாபங்கள் எல்லாத்தையும் மறந்து எல்லாரையும் சந்திச்சுப் பேச ஆசைப்படுகிறேன்” - என்று என்னுடன் முதன்முதலாகப் பேசினார். அன்றிரவு அந்தனிஜீவாவின் 50வது பிறந்தநாள் விருந்து - பம்பலப்பிட்டி சென். போல்ஸ் தேவாலயத்தில் ஏற்பாடாகியிருந்தது. “அங்கு வந்தால் எல்லோரையும் முதலில் ஒரே நேரத்தில் சந்தித்துவிட்டு பின்னர் தனித்தனியாகச் சந்திக்கலாம் என்றேன்.” S. பொ. “அக்கினிக்குஞ்சில்” ஞானாவைப்பற்றி அவதூறாக எழுதிய கட்டுரையால், அந்தனிஜீவா தினகரனில் காரசாரப் பதில், டொமினிக் ஜீவாவின் கொதிப்பு, மேமனின் உச்ச கோபம், பொதுவாக எல்லோரும் எதிர்ப்பு நிலையில். உடனே ஞானாவிடம் போனேன்.

விசயத்தைப் பக்குவமாய் விளக்கினேன். மூலவிக்கிரகம் பரந்தமனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டது. அங்கிருந்து திரும்பி வீரகேசரி, தினகரன் ஆசிரியர் களுக்குச் செய்தி சொல்லி ஏனைய யாவருக்கும் அறிவித்தேன்.

அன்றிரவு அந்தனிஜீவாவின் விருந்தில் ஆரம்ப சந்திப்பு. மிகச் சுமுகமாயிருந்தது. S. பொவும் ஆசிகூறிப் பேசினார்.

குமுறிக்கொண்டிருந்த அடுத்த எரிமலை இளங்கிரனுக்கு கடிதமெழுதி விட்டு, நீர்கொழும்பில் அடிக்கடி விலாசம் மாறும் அவரைச் சந்திக்க 29-5-94 ஞாயிறு ஏற்பாடு செய்தேன்.

கோபம் சற்றேனும் தணியாத கமலியையும் வற்புறுத்தி எம்முடன் வரச் செய்தேன்.

திரு - திருமதிகள் ஞானா- S. பொ., மேமன் + நான். மேமனின் வானில் நீர்கொழும்பு போனோம். மிகச் சுமுகமான சந்திப்பு.

அங்கிருந்து உங்கள் வீட்டிற்கு யாவரையும் கூட்டிப்போனேன். அம்மாவும் தங்கையும் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார்கள். வானில் திருமதிகள் ஞானாவும் பொனாவும் நன்றாக ஒட்டிக் கொண்டன. மறுநாள் பொனாக்களை தமது வீட்டிற்கு இராப் போசனத்திற்கு ஞானாக்கள் அழைக்கு மளவிற்கு இறுக்கமான ஒட்டு.

வானொலி எழில்வேந்தனையும் அங்கு வரச் செய்தோம். S. பொவுடன் உரையாடி ஒலிப்பதிவு செய்தேன். மறுநாள் மட்டக்களப்பிற்குப் போனார்கள். மீண்டும் 8-6-94ல் கொழும்பு வந்தனர். பாணந்துறை மொயின் சமீனின் புத்தக வெளியீட்டில் அன்றுமாலை S. பொ. அதிதி உரை. மறுநாள் காலை - கம்பர்மலை க.தங்கவடிவேல் மாஸ்டர் கல்கிசையில் தனது வீட்டிற்குக் கூட்டிப்போனார். மதிய உணவு முடிந்தது சமீம், இராப்போசனம் சில்லையூர்.

11-6-94 சனிக்கிழமை முஸ்லிம் லீக் மண்டபத்தில் (கடைசியாக நீங்கள் பார்த்த அதே நிலையிலேயே இம் மண்டபம் இன்றும் உள்ளது. இந்த முஸ்லிம் + தமிழர் ஒற்றுமைச் சின்னம்) S.பொ.உடன் ஒரு சந்திப்பை இ.மு.எ.ச. கொழும்புக்கிளை ஏற்பாடு செய்தது பி.ப. 5.00 மணிக்கு. அன்று மதிய போசனம் பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் வீட்டில். திருமதி பொனின் சமீன் நான் விருந்தாளிகள். நீண்ட நேரம் உரையாடினோம். S.பொ.விற்குத் தேவையான தகவல்களைத் திரட்டுவதற்கான படிவங்களைத் தயாரித்துக் கொடுத்தேன். மாலை சந்திப்பில் மண்டபம் நிரம்பிய கலைஞர்கள் + எழுத்தாளர்கள். 8 மணிக்கு முடிந்தது. 12-6-94 இல் திருவும் மதியும் தமிழகம் பயணமாகிவிட்டனர்.

“இது பற்றிப் பூபதிக்குக் கட்டாயம் எழுதுங்கோ” என்று பூரண திருப்தியுடன் கூறிச் சென்றார். நீங்கள் முற்கூட்டியே எழுதியிராவிட்டால் நிச்சயமாகப் பலத்த எதிர்ப்புடன் ஓரங்கட்டப்பட்டிருப்பார். ந + மு போக்கு களுக்கிடையே நல்லதொரு உறவுப்பாலம் சமைக்கப்பட்டமைக்குப் பூபதியே மூல காரணகர்த்தா.

திருமதி. அன்னலக்ஷ்மி ராஜதுரை உங்களுக்கு அனுப்புவதற்கென சிறுகதையொன்றும் தன்னைப் பற்றிய குறிப்பொன்றையும் புகைப்பட மொன்றையும் கொடுத்திருந்தார். இவற்றை அப்படியே எஸ்.பொ.விடம் கொடுத்துள்ளேன். இவற்றுடன் தெனியானின் சிறுகதையொன்றையும் அவர் பற்றிய குறிப்பினையும் எனது சிறுகதையொன்றையும் குறிப்பினையும் எஸ்.பொ.விற்கு அனுப்பி வைப்பேன்.

நீங்கள் கடைசியாக அனுப்பிவைத்த “அவுஸ்திரேலிய முரசின்” அட்டைப் பட ஒலியத்தைப் பார்த்ததும் மனதிலுதித்த கவிதை ஒன்றையும் உங்கள் பார்வைக்காக இத்துடன் இணைத்துள்ளேன். ஆங்கில ஆக்கத்தினை தமிழறியா நண்பர்கள் படித்துணரலாம்.

இலங்கை மாணவர் புலமைப் பரிசிற் திட்டம் பற்றிய ஆவணங்களையும் படித்து மகிழ்ந்தேன். இவ்வாறான செயற்பாடுகளுக்குப் பங்களிப்புச் செய்யப் பெரிதும் விருப்பமாயுள்ளது. பொருளாதார இயலாமை மன உளைச்சலைத் தருகிறது.

அண்மையில் வெளிவந்த ‘புதுமை இலக்கியம்’ ‘மல்லிகை’, ‘ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்’ என்பவற்றை வேறாகத் தபாலிற் சேர்த்துள்ளேன். தபாற் சேவை படுபடுமோசம்.

“ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்” (இ.மு.எ.ச. வரலாற்று நூல்) இதன் விற்பனையை அவுஸ்திரேலியாவில் எவ்வாறு மேற்கொள்ளலா மென்பதைத் தயவுசெய்து அறியத்தாருங்கள். உங்கள் சஞ்சிகைகளில் இவ் விற்பனை பற்றி... நூல் பற்றிய உங்கள் குறிப்புகளுடன் குறிப்பிடமுடியுமா? இதன் வெளியீட்டு விழாவில் கோமர் சுவாமிநாதனும், பெ.சு.மணியும் கலந்துகொண்டார்கள். ஜூன் மாத சுபமங்களாவில் இதுபற்றிய குறிப்புகள் உண்டு. 5வது பக்கத்தில் மேலேயுள்ள படத்தில் மேமனின் வலது பக்கத்தில் உணவருந்திக்கொண்டே உரையாடும் எனது படமுண்டு. கீழே நம்மவர்கள் தனித்தனியாக உள்ளார்கள்.

பாரதி, பிரியா, முகுந்தன் தனித்தனியாக மாமாவிற்குக் கடிதம் எழுது வீர்களா? நீங்கள் இங்கிருக்கும்போது குழந்தைகளில் ஆசை வந்தால் உங்களிடம் ஓடி வருவேன். இப்பொழுது AGFA, KODAK புகைப்படக் கடாசிகள் தான் ஆசையைத் தணிக்கின்றன. இரண்டு வருடங்களின் முன் ஊரில் எனது இரண்டு பெண் குழந்தைகளை விட்டு வந்தேன். இனிமேற் போகும்போது இரண்டு குமரிகளைத்தான் காணமுடியும்.

யாழ்.பல்கலைக்கழக உபவேந்தராயிருந்த பேராசிரியர் அ.துரைராஜா (எமது கிராமத்தவர்) கொழும்பில் இரத்தப் புற்றுநோயால் சென்ற வாரம் இறந்துவிட்டார். டாக்டர். விதாலி ஃபூர்ணிக்காவும் சில மாதங்களின் முன் இறந்து போனதாக கே.கணேஷ் சொன்னார். இளைய மகளின் திருமணத் திற்காக தமிழகம் போய் அண்மையிற் திரும்பியுள்ளார்.

இம்மாதம் 30ந் திகதி எனக்கு 46 வயதாகிறது. கடிதங்களுக்கு இயலுமான விரைவில் பதிலளிக்க இதுமுதற் பிரகடனம் பூணுவேன்.

எங்கும் இன்பம் பொங்குக.

என்றும் உங்கள்

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

கொழும்பு - 13
2002-7-11

எனதாருயிர்ப் பூபதிக்கு,

கடிதம் கிடைத்தது. மனதிற்கு மிகவும் ஆறுதலாகவுள்ளது.

முதற்கண் இதயபூர்வமான பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகட்டும்.

போரோய்ந்த பின் விரும்பிய இடத்திற்கு வேண்டிய நேரத்தில் போய்வர முடிகிறது. அச்சமேதுமின்றி நித்திரை செய்ய முடிகிறது. இந்நிலை என்றென்றும் நிலைக்கவேண்டும்.

மக்களெல்லாம் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ வேண்டும்.

முகுந்தன், பிரியா, பாரதி ஆகியோருக்கும் அவர்கள் மூலமாக கமலாவிற்கும் அன்பினையும் ஆசிகளையும் கூறுங்கள். கட்டாயம் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே கடிதங்கள் சில வரிகளேனும் எழுதச் சொல்லுங்கள்.

அபர்ணா, அனோஜா தங்கள் சமவயதுத் தோழிகளுடன் வேறுபட்ட வாழ்வியல் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுதல் நல்லது.

அபர்ணா B.A இறுதிப்பரீட்சைக்குத் தயார் செய்கிறா. அனோஜா க.பொ.த. உயர்தர பரீட்சை எடுத்துவிட்டு முடிவிற்காக காத்திருக்கிறா. பத்திரிகை யாளராக வர வேண்டுமென்று விரும்புகிறா. நடாவுடன் பேசியுள்ளேன்.

ஜீவாவின் பவளவிழா ஆண்டுப் பூர்த்தி புதுமைப்பித்தன் நினைவு தினத்தன்று, எனது பிறந்த தினத்தன்று. தமிழ்ச் சங்கத்தில் காலை 9.00 மணி முதல் பி.ப. 1.00 மணிவரை சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

புதுமைப் பித்தன், 1948.06.30ந் திகதி மறைந்த தினம் - அம்மா என்னைப் பெற்றதாகப் பெருமையுடன் ஒருநாள் சொன்னார்.

“பிறப்பதினால் பெருமை கொள்வதில் அர்த்தமில்லை. வாழ்வதனாற் தான் அதனைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்” என்றேன்.

“நீ அதனைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் சொன்னேன்.” என்றா. வாழ்க்கையின் வெற்றிகளின்போது மட்டுமல்ல சரிவுகளின்போது கூட அம்மாவின் கரங்களும் மடியும் ஆறுதலைத் தருகின்றன.

இப்பொழுது எனக்கு மூன்று அம்மாக்கள். எனவே, ஆறுதலும் மும் மடங்காக உள்ளது.

கமலி இன்று நள்ளிரவு கனடா புறப்படுகிறார். லீலா வுடன் போய் பேசிவிட்டு வந்தேன். தெனியானின் மணிவிழா கொண்டாடப்பட வுள்ளது. கலாமணி கொழும்பு வந்து போனதாக அறிந்தோம்.

ஒரு மொழி பேசும் இரு இனங்களும் இணைந்து வாழ்வதற்கான ஏற்பாடுகள் உடனடியாகச் செய்யப்பட வேண்டும். அனைவரும் மனித குலமென்ற உணர்வுகள் தோற்றுவிக்கப்படவேண்டும். இன, மத, மொழி, நிற பேதங்கள் இல்லாதொழிக்கப்பட உலகமொன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது முதல் ஏரிக்கரையில் எதிர்பார்த்த நிகழ்வுகள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

சிலுமின, தினமின, Daily News பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்கள் படிப்படியாக அகற்றப்பட்டார்கள்.

2002-06-21 வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலையிலேயே வேலைக்குப் புறப் பட்டபோது, பூபதி நான் பதவியேற்றபோது (1997இல்) அன்பளிப்பாகத் தந்த சிவப்பு நிற பாக்கர் பேனையின் முனை உடைந்திருந்ததை அவதானித்தேன். லீலாவிடம் அதனைக் காட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

உள்ளுணர்வின் எச்சரிப்பின் விடை மாலை ஐந்து மணிக்கு இடைநிறுத்தக் கடிதமூலம் கிடைத்தது.

குற்றப்பத்திரிகை காலக்கிரமத்தில் அனுப்பி வைக்கப்படுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இன்றுவரை வந்து சேரவில்லை. திரு.T.செந்தில் வேலவர் என்ற இளைஞர் பதில் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

இறுதி ஆசிரியர்தலையங்கமாக 2002-06-30ந் திகதி வார மஞ்சரிக்குரியதை “பவளவிழாவை நிறைவு செய்யும் டொமினிக் ஜீவா” பத்து நிமிடத்தில் எழுதிமுடித்து அனுப்பிவிட்டு நண்பர் K. G. அமரதாஸவின் மகனிடம் மட்டும் சொல்லி விட்டு, பதிலாசிரியரை வரச்சொன்னேன். அவரிடமே பொறுப்புகளை ஒப்படைத்தேன்.

இருந்த நான்கரை ஆண்டுகள் சிலவற்றைச் செய்ய முடிந்தது.

8 பக்கத் தினகரன் 12 பக்கமாக்கப்பட்டது. 12 பத்திரிகையாளர்களுடன் பொறுப்பேற்றேன். இடைநிறுத்தப்படும்போது 28 பத்திரிகையாளர்களுடன் 5 சிறுநாழியர்களையும் கொண்ட ஆசிரியபீடம் மிக விசாலமான இடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

அனைத்து அச்சிடல் பகுதிகளும் கணினிமயப்படுத்தப்பட்டன.

கைலாசபதி திறனாய்வுக் கட்டுரைப் போட்டிப் பரிசளிப்பு விழா லேக்ஹவுஸ் வரலாற்றில் முதலாவது தமிழ் நிகழ்வு.

இலங்கையில் மிகக் கூடுதலான பணப்பரிசு வழங்கப்பட்ட துரை விஸ்வநாதன் சிறுகதைப் போட்டி பரிசுச் சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியீடு இரண்டாவது மிகப்பெரிய தமிழ் நிகழ்வு.

அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டி, பரிசுச் சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியீடு கண்டியில் கோலாகலமான பரிசளிப்பு விழா.

மலையகக் கவிஞர் குறிஞ்சித் தென்னவனுக்கு தினகரன் ஒரு லட்சம் பணம் சேர்த்து கண்டியில் தென்னவன் விழாவெடுத்து குடும்பத் தலைவியிடம் பணம் வழங்கப்பட்டது.

சிவா சுப்பிரமணியம் மனோரஞ்சன் போன்றோரும் சேர்ந்து பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணியின் சார்பில் "தமிழ் ஏடு" வாராந்தப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்துள்ளார்கள்.

வாராந்தப் பத்திரிகைகள், புத்தக வெளியீடுகள் பெருகியுள்ளன. வாசகர்களைவிட பத்திரிகையாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் அதிகரித்து விட்டார்களோவென்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. மிக நீண்ட காலத்தின் பின் பூபதிக்கு மிக நீண்ட கடிதமொன்றை எழுத அவகாசமளித்ததற்காக லேக் ஹவுஸ் நிர்வாகத்திற்கு நன்றிகூறி அனைவருக்கும் அன்புகூறி விடை பெறுகிறேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் ஆங்கிலப் பத்திரிகைக்கு இலங்கை நிருபராக எழுதமுடியுமா?

என்றும் உங்கள்
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

கொழும்பு - 13

2003-02-03

மு.ப.4.00

எனதாருயிர்ப் பூபதிக்கு,

நலம், நலமறிய ஆவல், சென்ற வாரம் கே.கனேஷ் கொழும்பு வந்திருந்தார். ஒரு முழுப்பகல் அவருடன் கூட இருந்தேன். உங்களைப் பற்றியும் பேசினோம். கனேஷ் இலக்கியத் தேட்டத்தின் பாராட்டு அவருக்கு உளரீதியாக புதிய உற்சாகத்தை அளித்துள்ளது.

நேற்று முன்தினம் துரைவியின் 72வது ஜனனதினம். C. V. வேலுப்பிள்ளையின் 'Born to Labour' நூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு "தேயிலைத் தேசம்" நூல் வெளியீட்டுடன் கொண்டாடப்பட்டது.

லேக்ஹவுஸில் எனது சேவை சென்ற மார்கழியுடன் நிரந்தரமாக முடிவுறுத் தப்பட்டது. வீட்டில் தங்கியிருந்த காலம் உடல் ரீதியாக புதிய பலத்தைத் தந்துள்ளது. இப்பொழுது புதிய உற்சாகத்துடன் செயலாற்று கிறேன்.

சென்ற மாதம் 16ந் திகதி தமிழ்ச்சங்கத்தில் அழகு சுப்பிரமணியத்தின் 30வது நினைவு தினத்தைக் கொண்டாடினோம். இதனையொட்டி "நீதிபதியின் மகன்" சர்வதேசப் பதிப்பொன்றும் வெளியிடப்பட்டது. காவலூர் கலந்து சிறப்பித்தார். அவரிடம் உங்களுக்கு ஒரு பிரதி கொடுத்தனுப்பினேன்.

உலகெங்கும் பரந்துவாழும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அழகு அறிமுகப் படுத்தப்படவேண்டும். 1915 March 15 அழகுவின பிறந்த தினம். இதனையொட்டி அல்லது உங்கள் வசதிப்படி இந்நூலுக்கு ஒரு அறிமுக அமர்வினை அவுஸ்திரேலியாவில் ஏற்பாடு செய்வது சாத்தியமா என்பது பற்றி அறியத்தாருங்கள்.

ஒரு பிரதியின் விற்பனை விலை US\$ 8.00. இதனை என்னிடமிருந்து US\$ 5.00. இற்கு கொள்வனவு செய்யலாம். விமானத்தால் மூலம் அனுப்பி வைக்கும் செலவை நான் ஏற்பேன். நூல் விற்பனைக்கு எனக்கு உதவுங்கள். இதன்பொருட்டு எத்தனை பிரதிகள் வேண்டுமென்பதை அறியத்தாருங்கள். நம்பிக்கையான தமிழ் நூல் விற்பனை செய்யுமிடங்களையும் அறிமுகப் படுத்துங்கள். ஆவலுடன் பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்.

தமிழர்கள் செறிந்துவாழும் ஏனைய நாடுகளிலும் இந்த ஏற்பாடுகளை செய்ய உத்தேசம்.

மல்லிகை ஜனவரி மலரில் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். முடியுமாயின் அவுஸ்திரேலிய தமிழ்ப் பத்திரிகையொன்றில் மறுபிரசுரம் செய்யலாம். காவலுரிடம் ஒரு பிரதி உண்டு. இதனை ஒரு இயக்கமாக்க முயற்சிக்கிறேன். தமிழ்ச்சங்கம் ஆதரவு தருவதாக ஒப்புதலளித்துள்ளது. அவர்களுடைய 'ஓலை'யிலும் இதனையொட்டி ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். வந்ததும் பிரதியொன்றை அனுப்பி வைக்கலாம்.

இம்மாதம் 9ந் திகதி உங்கள் நூல் அறிமுக விழாவொன்றை தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஏற்பாடு செய்வதாக கந்தா சொன்னார்.

உங்கள் குழந்தைகள் நால்வரையும் மிக அன்புடன் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள்.

உங்கள் முயற்சிகள் அனைத்திலும் வெற்றிபெற வாழ்த்தி விடை பெறுகிறேன்.

அன்புடன் உங்கள்
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

2003-04-14

மு.ப.4.30

எனதாருயிர்ப் பூபதிக்கு,

புத்தாண்டு உங்களுக்கும் உங்கள் குழந்தைகள் அனைவருக்கும் (நான்கு மட்டுமல்ல) உலக மக்கள் யாவருக்கும் நல்லாரோக்கியத்தையும் சகல செல்வங்களையும் கொணர வாழ்த்துகிறேன்.

முகுந்தன், பிரியா, பாரதி, மாலதி அனைவருக்கும் இப்பொழுது நீங்கள் குழந்தையாகியிருப்பீர்கள். ஓயாது அர்ப்பணிப்புடன் வேலை செய்பவர்களுக்கு ஓய்வு கொடுக்கத்தான் வருத்தங்கள் வருகின்றன. படுக்கை யிலிருந்துகொண்டே விசாவோ, விமான ரிக்கற்றோ, சுங்க அதிகாரிகளின் கெடுபிடிகளோ, அவுஸ்திரேலியாவின் நடுங்கும் குளிரோ யாழ்ப்பாணத் தின் சுட்டெரிக்கும் வெயிலோ இல்லாமல் நினைத்தவுடன் கணநேரத்தில் சென்று வாருங்கள்.

உயிரோடிருப்பவர்களுடன் மட்டுமன்றி உயிரோடில்லாதவர்களுடனும் உரையாடி மகிழுங்கள். வைத்தியசாலைகள் கற்றுத் தந்த அற்புதமான பாடங்கள். வாசிக்காதே, யோசிக்காதே, பேசாதே, நடக்காதே என்ற வைத்திய நிபுணர்களின் மருத்துவத்துறை ஆணைகளுக்கு அடிபணிந்து ஒரு பத்திரிகையாளன், எழுத்தாளன் மட்டுமே வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிக்கக் கூடிய அற்புதமான செயற்பாடுகள் இவை.

கண்களை மூடும்போதும் மீண்டும் விழிக்கும் போதும் "எனது உடலுறுப்புகள் யாவும் சீராகச் செயற்படுகின்றன. நான் ஆரோக்கியமானவனாக இருக்கிறேன்" - போன்ற Auto Suggestions களை மீண்டும் மீண்டும் பலமுறை சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்.

இவ்வகையான Positive Comands உளவியல் ரீதியாக பிரமிக்கத்தக்க பலன்களை எனக்குத் தந்தன. உங்களுக்கும் கட்டாயம் தரும்.

நீரிழிவு, ஈரல் அழற்சி, கசம், மஞ்சட்காமாலை, சிக்கலான இருதய நோய்கள் என்பவற்றின் கொடூர தாக்கங்களிலிருந்து மருத்துவத்தால் மட்டும் மீட்சிபெற முடியாது.

ஏரிக்கரை நிர்வாகத்தின் முடிவு எனக்கு ஆரோக்கியத்தை மீளத் தந்து விட்டது. நாளாந்தம் இன்கலினை ஊசியால் துளையிட்டு ஏற்றிய நிலை யிலிருந்து நாளொன்றிற்கு $\frac{1}{2}$ டயனில் (பாதுகாப்பிற்காக) எடுக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

கடுமையான உணவுக்கட்டுப்பாடும் மனைவியின் கண்டிப்பான கண்காணிப்பும் உதவிக் காரணிகள். இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மரணபயம் என்பது கிஞ்சித்தும் இல்லை.

கே.கணேஷ் தியானம் சொல்லித் தந்தார். அற்புதமான அனுபவங்கள். சென்ற மாதம் ஒருநாள் முழுவதும் அவருடன் கழிந்தது. பம்பலப்பிட்டியில் அவருடைய மகள் வீட்டில். பூபதியைப் பற்றியும் நிறையப் பேசினார். நன்றாகத் தளர்ந்துவிட்டார். நினைவுகள் சிக்கலடைகின்றன. கணேஷ் தமிழ் இலக்கிய தேட்டத்தின் பாராட்டு புதிய உற்சாகத்தை ஊட்டியுள்ளதாகச் சொன்னார்.

செ.யோ. “புதுமை” என்றொரு நல்ல மாசிகையை சென்ற மாதத்திலிருந்து வெளியிடுகிறார். ‘மல்லிகை’ ஆண்டு மலர் இதுவரை கிடைக்கா விடில் எழுதுங்கள். அனுப்பிவைப்பேன். ஜீவா உங்களுக்கு யார் மூலமோ எப்பொழுதோ அனுப்பியதாகச் சொன்னார். எனது கட்டுரையொன்று தமிழிசைபற்றியது. கட்டாயம் வாசித்து உங்கள் கருத்தை அறியத்தாருங்கள்.

இயலுமாயின் உவ்விடம் சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளில் மீள்பிரசுரஞ் செய்யலாம். தொடர்ச்சியான கனதியான வாசிப்புக்களின் நல்விளைவு. தனியனாகவே எழுதுகிறேன். மிகவிரைவில் தனிமரம் தோப்பாகிவிடும்.

பெரிய மகள் அபர்ணா மார்கழியில் B.A இறுதிப் பரீட்சைக்குத் தயார் செய்கிறா. சின்ன மகள் அனோஜா கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் Journalism செய்கிறா. காலையில் ‘மல்லிகை’ செயலகத்தில் ஒரு வருடமாக பணி புரிகிறா. கம்பன் கழகம் அகில இலங்கை ரீதியாக நடத்திய திடீர்த்தலைப்புக் கவிதைப் போட்டியில் 2003-04-16 கம்பன் விழா முதல் தினத்தில் துரை விஸ்வநாதன் ஞாபகார்த்த வெள்ளிப் பதக்கம் பெறுகிறா.

நண்பர்கள் அனைவரும் நலமேயுள்ளனர். கமலி இன்னும் கொழும்பில். ஞானா கனடாவின் திறந்த சிறைக்கூட சுதந்திரக் கைதி.

உங்கள் சுகத்திற்காக லீலா பொன்னம்பலவானேசர் கோயிலில் விசேட பூசையொன்று செய்வித்தார். கடவுள் துணை கடல் கடந்து உங்களைக் காக்குமாம். அவ்வாறெனில் அது மிகவும் நல்லது.

என்றும் உங்கள்

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

2003-04-14

எனதன்பின் பூபதிகளுக்கு,

அம்மாவின் இறுதிச் செய்தியை நண்பர் கந்தசாமி இன்று தொலை பேசியில் அறியத்தந்தார். பூபதிகளுக்கு எங்கள் குடும்பத்தாரினதும் நண்பர் களினதும் இதயபூர்வமான அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். உங்கள் துன்பங்களில் நாங்களும் உணர்வுபூர்வமாக பங்குகொள்கிறோம்.

துயரங்கள் பகிரப்படும்போது அதன் தாக்கங்கள் வெகுவாகக் குறைகின்றன. பூபதிக்கு வரும் துயரங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள பூகோளப் பந்தில் பல நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள்.

தாயையும் தாய்நாட்டையும் பிரிந்திருக்கும் போதுதான் அவற்றின் மீதுள்ள அன்பும் பாசமும் பல்கிப் பெருகுகின்றன. இது தாயையும் தாய்நாட்டையும் நேசிப்பவர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும்.

இவை இரண்டின் மீதும் அன்பேயில்லாதவர்களின் எண்ணிக்கை பல்கிப் பெருகிவருவதை அண்மைக் காலங்களில் வேதனையுடன் அவதானிக்க முடிந்தது. பூபதியும் பாரதியும் பிரியாவும் முகுந்தனும் அம்மாமீது கொண்டிருந்த அன்பையும் பாசத்தையும் நன்கறிந்தவனென்ற முறையில் அவரின் பிரிவு உங்களிடம் எவ்வளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதை நன்குணர்வேன்.

“தாயால் எந்தப் பாத்திரத்தையும் வகிக்கமுடியும். ஆனால், எவராலும் தாயின் பாத்திரத்தை வகிக்கவே முடியாது” என்ற ஆங்கிலப் பழமொழிக்கு அற்புதமான பதிலாக “நல்ல தாரம் தாயுமாவான்” - என்ற தமிழ் முதுமொழி அமைந்துள்ளது.

மூன்று தடவைகள் மரணத்தின் வாயிலிருந்து என்னை மீட்டெடுத்தவன் தாயாகிய எனது தாரமே.

இந்த வகையில் அம்மாவின் பாத்திரத்தை மாலதி வகிப்பாரென்று உறுதியாக நம்புகிறேன். பூபதிக்கு மூன்று அம்மாக்களும் ஒரு அப்பாவும் கூடவே இருக்கிறார்களல்லவா. மீண்டும் புத்துயிர்ப்புடன் செயற்படுங்கள். அனைவருக்கும் அன்பும் ஆசிகளும் தெரிவித்து விடை பெறுகிறேன்.

என்றும் உங்கள்

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

பிற்குறிப்பு:-

எனது அம்மாவின் இறுதிக் கிரிகைகளைச் செய்யும் வாய்ப்பினை நானும் இழந்தவன். ஆனால், இதுவே அம்மா இன்னும் உயிரோடிருப்பதான குருட்டுணர்வை என்னுள் தக்க வைத்துள்ளது. பூபதியும் இக் குருட்டுணர்வைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளலாம்.

கொழும்பு - 13
2003-09-11
மு.ப. 11.30

எனதன்பின் பூபதிகளுக்கு,

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. மிக நீண்ட நாட்களின் பின் பதிலெழுதுவதற்கு வருந்துகிறேன். பல அழுத்தங்கள் பதிலைத் தாமதமாக்கிவிட்டன.

உங்கள் சிறுகதைகள் மூன்று - மல்லிகை, தினகரன், தினக்குரல் + கட்டுரைகள் படித்தேன். சிறப்பாகவிருந்தன. மனைவியும் குழந்தைகளும் படித்தார்கள். அந்த வைத்திய பராமரிப்பு இங்கிலைலையே என்பது அவர்களுடைய ஏக்கம். எனக்கு அந்த ஏக்கம் கிஞ்சித்தும் இல்லை.

எந்நேரமும் எதனையும் சந்திப்பதற்கான தயார் நிலைக்கு மனம் எப்பொழுதோ பயின்றுவிட்டது. மாலதி உங்களுக்கு மிகச் சிறந்த வாழ்க்கைத் துணையென்பதை உங்கள் கடிதமூலம் அறிந்து மிக ஆறுதலடைந்தேன். இருப்பினும் மறுதரப்பில் நீங்களும் மாலதிக்கு நீண்ட காலம் வாழ்க்கைத் துணையாக இருந்தாலே முழு ஆறுதலடைவேன்.

முகுந்தன், பிரியா, பாரதி மூவரையும் மிக அன்புடன் கேட்டுக் கொண்டதாகச் சொல்லுங்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கை மிக வேகமானது. அதிவேகமானது. சிறப்பாக வாழவேண்டும்.

வாழ்வின் சவால்களை ஆதம் பலத்துடன் எதிர்கொள்ளுங்கள். வெற்றி நிச்சயம்.

இங்கே நண்பர்கள் நலமாக உள்ளனர். தெனியான் தனது குறுநாவல் வெளியீட்டில் கலந்துகொள்ள கொழும்பு வந்தார். உங்களிடம் சேர்ப்பிக்கு மாறு தந்த மலரை இத்துடன் அனுப்புகிறேன். மீண்டும் இம்மாதம் 18ந் திகதி நாவலுக்கான (கானலில் மான்) சாகித்திய விருதினைப் பெறுவதற்கு வருவார்.

இங்கே 'லேக்ஹவுஸ்' நிறுவனத்துடன் எனது வழக்கு மீண்டும் இம்மாதம் 24ந் திகதி தொழில் நீதிமன்றத்தில் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவுள்ளது. சென்ற தவணை முதல் விசாரணையின்போது என்னுடன் ஒரு இணக்கப்பாட்டிற்கு வருமாறு நீதிவான் லேக்ஹவுஸ் நிர்வாகத்தைப்

பணித்திருந்தார். அனேகமாக 24ந் திகதி ஒரு முடிவு தெரியவரும். அதன் பின்னரே பிறிதொரு வேலையில் சேருவது பற்றி முடிவெடுக்கலாம்.

நீங்கள் எழுதியிருந்ததைப்போல அமைச்சர்களின் Media Officer ஆகப் போவதற்குரிய 'தகைமைகள்' எதுவுமே என்னிடம் இல்லை.

சிவகுருநாதனின் மறைவு மனத்திற்குப் பெரிதும் வருத்தத்தைத் தருகிறது. மரணச்சடங்குகள் எவற்றிலும் கலந்துகொள்ள வேண்டாமென்ற ஆலோசனையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கிறேன். 13-09-2003 சனிக்கிழமை தமிழ்ச்சங்கத்தில் மறைந்த தலைவருக்கு அஞ்சலிக் கூட்டமொன்று நடைபெறுகிறது.

கொழும்பில் வாரமொரு புத்தகம் வெளியிடப்படுகிறது. தவிர, மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம், மலையகம் போன்ற இடங்களிலும் புத்தகங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. நண்பர் மு.பஷீருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றும் (13-9-2003) சனிக்கிழமை தாருல்சலாமில் நடைபெற ஏற்பாடாகியுள்ளது. (தலைமுறை இடைவெளி) அழைப்பிதழில் அரசியல்வாதிகள் மிகைச் செறிவு பெற்றுள்ளார்கள்.

மேற்கு நாட்டுப் பல்கலைக்கழகமொன்றில் பணிபுரியும் நண்பரொருவர் சென்ற தை மாதம் இலங்கை வந்திருந்தபோது "அழகு சுப்பிரமணியத்தின் நீதிபதியின் மகனுக்கு சர்வதேச சந்தையொன்றிருக்கிறது. கட்டாயம் இதன் சர்வதேசப்பதிப்பொன்றைப் போடுங்கள்" என்றார்.

இங்கே நண்பர் அம்பியைச் சந்தித்தேன். இந்த வயதிலும் சுறுசுறுப்பாகச் செயற்படுவதைக் காண மகிழ்ச்சியாக உள்ளது. மற்றொரு வாலிபர் நமது ஜீவா. தோழர் பாண்டியன் பொன்.கந்தையா நினைவுதின விழா, மலர் வெளியீட்டில் கலந்துகொள்ள வந்திருந்தார். மலர் சிறப்பாக உள்ளது. 'மல்லிகை' அச்சுவேலை செய்துள்ளது. கமலி 18-9-2003 மீண்டும் கனடா போகிறார். பல மாதங்கள் இங்கு நின்றார். ஞானா சென்ற புதனிரவு மிக நீண்டகாலத்தின் பின் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். அவருடைய நூலொன்று கட்டாயம் வெளிவரவேண்டும். மூலப் பிரதிகளை அனுப்பிவைக்குமாறு கேட்டிருக்கிறேன். நாங்கள் அதனைச் செய்யாது விட்டால் வேறெவருமே செய்யமாட்டார்கள்.

அவுஸ்திரேலிய மருத்துவ, பராமரிப்பு சேவைகளும் வாழ்க்கைத் துணையின் அன்பான கண்காணிப்பும் குழந்தைகளின் இனிமையான தொல்லைகளும் பாசப்பிணைப்புகளும் உங்கள் ஆரோக்கியத்தை மீளக் கட்டியெழுப்பியிருக்குமென உறுதியாக நம்புகிறேன். வேலைக்குப் போய்வருகிறீர்களா? அழகு சுப்பிரமணியத்தில் அக்கறையுள்ள அருண்

விஜயராணி போன்றோர் மூலமாக நீதிபதியின் மகனுக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் அறிமுகவிழாவொன்றை சிறிய அளவில் ஏற்பாடுசெய்து நம்மவர்கள் மத்தியில் அழகுவை அறிமுகப்படுத்த முடியுமா?

இக்கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது தினக்குரல் ஆளையி முகாமையாளர், சின்ன மகள் அனோஜாவை நாளை காலை பத்து மணியிலிருந்து வார இதழ் பகுதியில் பத்திரிகையாளராகப் பணிபுரிய வருமாறு தொலைபேசியில் அழைப்பு விடுத்தார் (மு.ப. 11.40)

முருகபூபதிகளுக்கு அன்பும் ஆசிகளும் கூறி விடைபெறும்..

உங்கள்

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

கொழும்பு - 13
2002-09-23

எனதன்பின் பூபதிக்கு,

இதயபூர்வமான பாராட்டுக்கள். உங்கள் நாவல் “பறவைகள்” இம்முறை சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றுள்ளது. நடுவர்களின் ஏகோபித்த தெரிவு. மனதிற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. ஆன்மீக பலமுள்ள ஓர் ஆக்க இலக்கியக்காரன் எத்தகைய பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியிலும் வெற்றிகளைத் தனதாக்கிக் கொள்வான் என்பதற்கு எங்கள் பூபதி உதாரண புருஷனாகத் திகழ்கிறார். மனைவி லீலாவும் பிள்ளைகள் இருவரும் தங்கள் பாராட்டுக்களையும் அன்பையும் தெரிவிக்குமாறு சொல்கிறார்கள்.

மூவரும் பறவைகளை ஏற்கனவே படித்துவிட்டார்கள். அப்பொழுதே சின்னவள் அனோஜா இந்த நாவல் பூபதி மாமாவிற்கு பல பரிசுகளை வென்றுதரும் என்று சொன்னா.

இம்மாதம் முதலாம் திகதியிலிருந்து டொமினிக் ஜீவாவின் ‘மல்லிகை’ செயலகத்தில் வேலை செய்கிறா. ஜீவாவிற்கு இதனால் பெரிய சந்தோஷம்.

சிறுகதைத் தொகுதிக்கான பரிசு அல்.அஷூமத்தின் ‘வெள்ளை மரம்’ நூலிற்குக் கிடைத்துள்ளது. இது துரைவி பதிப்பகத்தின் வெளியீடு. துரைவி யின் ஞாபகார்த்தமாக அவருடைய மகன் ராஜ்பிரசாத் இதனை வெளியிட்டிருந்தார். கவிதைத் தொகுதிக்கான பரிசை ஜெனபர்கானின் ‘மௌனதேசம்’, நாடக நூலுக்கான பரிசை ஸ்ரீ கணேசனின் ‘நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்’, மொழிபெயர்ப்பிற்கான பரிசை எஸ்.பத்மநாதனின் ‘ஆபிரிக்கக் கவிதைகள்’ குழந்தை இலக்கியத்திற்கான பரிசை ‘மனதிற்கினிய பாட்டு’, ஆய்வு நூலிற்கான பரிசை பேராசிரியர் பத்மநாதனின் ‘இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும்’ ஆகிய நூல்கள் பெற்றுள்ளன.

இம்முறை தமிழிலும் சிங்களத்திலும் மூத்த எழுத்தாளர்கள் இருவர் தெரிவு செய்யப்பட்டு தலா 50,000 ரூபாவும் விருதும் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்படுகின்றனர். நமது ‘வரதர்’ இக்கௌரவத்தைப் பெறுகிறார். சிங்களத்தில் பேராசிரியர் எம்.பி.ஆரியபாலா இவ்விருதினைப் பெறுகிறார்.

2002-09-30ந் திகதி பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த சர்வதேச மகாநாட்டு மண்டபத்தில் நடைபெறவிருக்கும் சாஹித்திய விழாவில் பரிசினைப் பெற்றுக்கொள்ள நீங்கள் வருவீர்களா? அல்லது உங்கள் சார்பில் வாழ்க்கைத் துணைவி பெற்றுக்கொள்வாரா? இரண்டுமே மகிழ்ச்சிக்குரியனதான்.

முகுந்தன், பிரியா, பாரதி ஆகிய பெரியவர்களை மிகவும் அன்புடன் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள். எனது பெறாமகள் ம.மீரா எழுதிய ‘நிருத்தியம்’ என்ற நாட்டிய நூலொன்றும் அதனுள் ஒரு கடிதமும் அனுப்பி யிருந்தேன் சென்றமாதம். கிடைத்திருந்தால் கட்டாயம் பதிலெழுதியிருப் பீர்கள். மீண்டும், மீண்டும், மீண்டும் பாராட்டுக்கள் தெரிவித்து விடை பெறுகிறேன்.

என்றும் உங்கள்
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

கொழும்பு - 13
2003-12-01

எனதாருயிர்ப் பூபதி, சகோதரி, குழந்தைகளுக்கு,

நலம், நாடுவதும் அதுவே. சின்ன மகளுடன் இருதடவைகள் தொலை பேசியில் உரையாடியதாகச் சொன்னபோது மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தேன். G. C. E (A/L) பரீட்சை முடிந்ததும் தான் பட்டப் படிப்பினைத் தொடராமல் பத்திரிகைத் துறையில் இணையப்போவதாகச் சொன்னா. எனவே முதலில் Computer - Information Technology மற்றும் அதனோடினைந்த ஏனைய பயிற்சி நெறிகளை கற்றுத் தேர்ந்த பின்னர், கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் "பத்திரிகையியல்" படித்துக்கொண்டே காலை நேரத்தில் 'மல்லிகை' செயலகத்தில் ஓராண்டு பணியாற்றியுள்ளார். பல்கலைக்கழக விரிவுரைகள் வார இறுதியில் மட்டுமே நடைபெறும்.

அடுத்த மாதம் இறுதிப் பரீட்சை. வகுப்பில் நன்றாகப் படிப்பதாக விரிவுரையாளர்கள் சொன்னார்கள். சென்ற மாதத்திலிருந்து தினக்குரலில் நியமனக்கடிதம் பெற்றுப் பணிபுரிகிறா. கணினித்துறையிலும் பத்திரிகைத் துறையிலும் முறையான பயிற்சிகளைப் பெற்று பத்திரிகையாளியாகத் தொழிலாற்றும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். எனது குழந்தை தனது சுய விருப்பின்பேரில் இத்துறையினைத் தெரிவுசெய்தது மனநிறைவினைத் தருகிறது.

பெரிய மகள் அபர்ணாவிற்கு இம்மாதம் 16 முதல் 21 வரை B.A இறுதிப் பரீட்சை. தமிழ், மெய்யியல், இந்து நாகரிகம் பாடங்கள். நான் வீட்டில் இருப்பதால் உதவவும் பல புதியவைகளைக் கற்கவும் முடிகிறது.

தமிழிசை பற்றி இயலுமான அளவில் படித்தறிந்து அதன் மீள் கொணர் விற்குப் பயன்தரும் கட்டுரை களைத் தொடர்ந்து எழுதிவருகிறேன். இந்த ஓராண்டு முயற்சி சிறிதளவு பயன்தர ஆரம்பித்துள்ளது. இது குறித்த கட்டுரையொன்றினை புதிய 'மல்லிகை' ஆண்டுமலரிலும் எழுதியுள்ளேன். 'மல்லிகை' தொடர்ந்து கிடைக்கிறதா?

கர்நாடக இசை தமிழிசையிலிருந்த தோற்றுவிக்கப்பட்டு தெலுங்கு, கன்னடம், சமஸ்கிருதம், மலையாளம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில்

அப்பியாசிக்கப்படும் தென்னிந்திய இசையே என்பதும் இதுவே தமிழிசைக்குக் கல்லறை கட்டியது என்பதும் எனது வாதங்கள்.

தமிழிசைத் தவிர ஏனைய தென்னிந்திய மொழிகளற்ற நமது நாடே தமிழிசையின் மீள்கொணர்விற்கு முற்றிலும் உகந்த புலமென்றும் இங்கிருந்து உலகின் ஏனைய பகுதிகளெங்கும் இதனைப் பரவச்செய்ய வேண்டுமென்பதும் எனது கோரிக்கை. தமிழினம் மட்டும்தான் தனது இசையின் மொழியாக தெலுங்கையும் மதத்தின் மொழியாக சமஸ்கிருதத்தையும் இப்பொழுது அறிவின் மொழியாக ஆங்கிலத்தையும் வரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அவலநிலை பூரணமாக அகற்றப்பட வேண்டும்.

கடந்த ஒன்றரை வருடமாக நிரந்தர வேலையற்ற காலப்பகுதி இவை குறித்த தேடல்களுக்கும் படைப்புகளுக்கும் உடலாரோக்கியத்தின் மேம்பாட்டிற்கும் பெரிதும் உதவியுள்ளது. மருந்தே உணவாக இருந்த நிலை இப்பொழுது இல்லை.

நேற்று முன்தினம் 'மல்லிகை' செயலகத்திற்குப் போனேன். நீங்கள் இப்பொழுது வேலைசெய்யுமளவிற்கு ஆரோக்கியமாக இருப்பதாக அறிந்ததாகச் சொன்னபோது மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இந்நிலை நீடித்து நிலைக்கட்டும்.

மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைச் செய்துகொண்டும் சில N.G.O எழுத்து வேலைகளைப் பொறுப்பெடுத்தும் ஊதியம் பெறுகிறேன்.

கொழும்பில் வாரமொரு புத்தக வெளியீடு நிகழ்ந்த வண்ணம் உள்ளது. உள்ளடக்கத்தைவிட அச்சிடற் தரம் தமிழ்நாட்டிலும் உயர்ந்ததாகக் காணப் படுகிறது. "நீதிபதியின் மகன்" அச்சிட்ட நண்பர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி B.A பாடநூல் அச்சிடலிலும் மிக உயர்ந்த தரத்தினை அறிமுகஞ் செய்துள்ளார். உங்கள் அன்புத் துணைவிக்கும் பாரதி, பிரியா, முகுந்தனுக்கும் அன்பு கூறுங்கள். உங்கள் ஆரோக்கியம் மேம்படவும் முயற்சிகள் வெற்றிபெறவும் வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

அன்புடன் உங்கள்
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

கொழும்பு - 01300
2004-01-18

எனதாருயிர்ப் பூபதிக்கு,

முதலில் எழுத்தாளர் விழா சிறப்பாக நிகழ வாழ்த்துக்கள். குறிப்பாக 'அம்பி'க்கு எனது இதய பூர்வமான வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கவும். 'அம்பி வாழ்வும் பணியும்' புத்தகத்தை மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். வருத்தங்களால் வாய்ப்பாகக் கிடைத்த விடுமுறைகளை நல்ல வகையில் பயன்படுத்தியுள்ளீர்கள். ஒரு வெற்றிகரமான மனிதன் தனது சறுக்கல்களைக் கூட சாதகமாகப் பயன்படுத்துவான் என்பதற்கு நீங்கள் நல்லதோர் உதாரணமாக உள்ளீர்களென்பது மகிழ்வினைத் தருகிறது.

தோழர். எஸ்.பி. நடராசாவின் மகனை இளம் பருவத்தில் எஸ்.பி. வீட்டில் பார்த்துப் பழகியுள்ளேன். முகம் இன்னும் பசுமையாக நினைவிலிருக்கிறது. ஆட்கொல்லி நோயான மாரடைப்பு சிவகுமாரையும் பலிகொண்டு விட்டதே. எஸ்.பி.யும் மாணிக்ஸ் மாஸ்டரும் ஆழமாக மனதிற்பதிந்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இருவரும் பம்பலப்பிட்டி தொடர்மாடி மனைகளில் வாழ்ந்து விடைபெற்ற பின்னர் அங்கு செல்வதற்கான வாய்ப்புகளே இல்லாமற் போய்விட்டது.

உங்களுடைய 'காந்தி பக்தன்' மல்லிகை ஆண்டு மலரில் முதற் சிறுகதையாக முதற்தரமான சிறுகதையாக உள்ளது. மீண்டும் அதே சிறுகதையை ஞாயிறு வீரகேசரியிலும் வாசித்தேன்.

"அவள்தான் எனது மகனின் தாய்" - இந்தக் கொடிய நிலை உலகில் எவருக்குமே வரக்கூடாது. இதே மலரில் தமிழிசை பற்றிய கட்டுரையொன்று எழுதியுள்ளேன். நம்மவரில் மிகப்பலர் கர்நாடக இசையே தமிழிசை என்ற தவறான புரிதலுடன் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழிசையை மீட்டெடுக்கக் கூடிய சாதகமான வாய்ப்புகள் நமது நாட்டிலேயே உள்ளன.

முத்தமிழில் ஒரு கூறாகிய இயந்திரத்தில் மட்டுமே நாம் அக்கறை செலுத்துகிறோம். இசைத்தமிழ் முற்றாகக் கைவிடப்பட்ட அனாதையாகி விட்டது. தமிழர் கலாசாரத்தின் பிரதான கூறாகிய இசைத்தமிழ் முழுமையாக மீளக்கொணரப்பட வேண்டும். நீங்களும் இப்பணியில் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டும்.

எழுத்துச் சேவகம் செய்பவர்கள் வாழ்வியலின் சகல அம்சங்களிலும் கவனஞ்செலுத்துவது அவசியம்.

இசைக்கலைஞர்களை புகலிட நாடுகளுக்கு அழைத்து கௌரவிக்கும் நம்மவர்கள் புரியாத தெலுங்கிற் பாட்டிசைக்காது தமிழில் மட்டுமே பாடும்படி வலியுறுத்த வேண்டும்.

ஜீவாவும் ஸ்ரீதரசிங்கும் குறிஞ்சிஇளந்தென்றலும் 'தமிழ் இலக்கியம் 2004' நிகழ்விற்கு கலந்துகொள்ள தமிழகம் சென்றுள்ளனர். அனேகமாக இவ்வாரம் திரும்புவார்கள்.

மிருகவைத்தியர் என்.எஸ்.நடேசனின் ஆக்கங்களை நூலுருவில் வாசித்தேன். முற்றிலும் வித்தியாசமான அநுபவத்தைச் சுவையாக எழுதியுள்ளார். உங்கள் முன்னுரை சிறப்பாக இருந்தது. மனிதர்கள் கடுகதி வேகத்தில் விலங்குகளைவிடக் கேவலமாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் இந்நூல் புதிய புலமொன்றிற்குச் சிந்தனையைத் திருப்புகிறது. தமிழிற்கு நல்லவரவு.

எனது வழக்குத் தவணை 23-02-2004 லேக்கவுஸ் புதிய நிர்வாகம் மேற்கொள்ளவிருக்கும் செயற்பாடுகளைக் கொண்டே முடிவுகளை எடுக்க வேண்டிய நிலையிலுள்ளேன். நண்பர் சிவா சுப்பிரமணியம் தினகரன் வார மஞ்சரியைப் பொறுப்பேற்றுள்ளார்.

அழகு சுப்பிரமணியத்தின் மனைவி செல்லக்கண்டு இரு மாதங்களுக்கு முன்னர் இறந்து விட்டார். அழகுவின் ஆங்கிலச் சிறுகதைகள் அனைத்தையும் (சுமார் 27 என்னிடம் உள்ளன.) ஒரே நூலாக வெளியிட வேண்டுமென விரும்புகிறேன். இதற்கான ஆயத்த வேலைகளைச் செய்ய நிரந்தர தொழிலின்மை இடைஞ்சலாக உள்ளது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பியை நேற்றுச் சந்தித்தேன். நீண்ட நாட்களின் பின் சுமார் மூன்று மணித்தியாலங்கள் பேசினோம். வீட்டில் சகோதரிக்கும் குழந்தைகளுக்கும் அன்பு கூறுங்கள். தேவகௌரி, தில்லை எப்பொழுது நாடு திரும்புகிறார்கள். உங்கள் முயற்சிகள் அனைத்தும் வெற்றிபெற வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

அன்புடன்
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்.

நீழ்நீர் நனைவுகளில்
 ஸ்ரீ....

குழந்தைகளிடம் மிகவும் பிரியமான ராஜமுகேந்தன் 04. 09. 1987
இல் நீர்கொழும்பிலே எடுத்த படம்.
அபர்ணா, பிரியா, அனோஜா, பாரதி, ஆர்த்தி

சோவியத் இலக்கியவாதி ஸ்த்ரோகனுடன் முருகபூபதி 1985 இல்
ராஜமுகேந்தன் எடுத்த படம்

1986 இல் தலாத்து ஓயாவில் கே. கணேஷின் இல்லத்தில் முருகபூபதியும் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் (கணேஷ் எடுத்த படம்)

துரை விஸ்வநாதனின் ஸ்தாபனத்தில் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் முருந்தன் முருகபூபதியும்

தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற ராஜஸ்ரீகாந்தனுக்கு கொழும்பில் துரைவிஸ்வநாதன் ஸ்தாபனத்தில் இ.மு.எ.ச. அளித்த வரவேற்பு

மல்லிகை ஜீவா, ராஜஸ்ரீகாந்தன், முருகபூபதி

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் நூல்கள்

நீதிபதியின் மகன் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்திற்கு
தேசிய சாஹித்யப் பரிசு - தேசிய சாஹித்ய விழா 2000

முருகபூபதியின் பிறநூல்கள்

சிறுகதைகள்

சுமையின் பங்காளிகள்
(இலக்கிய சாகித்திய விருது பெற்றது 1976)
சமாந்தரங்கள்
லெனிச்சம்
எங்கள் தேசம்
கங்கை மகள்
நினைவுக் கோலங்கள்

நாவல்

பறவைகள்
(இலக்கிய சாகித்திய விருது பெற்றது 2002)

சிறுவர் இலக்கியம்

பாட்டி சொன்ன கதைகள்

பயண இலக்கியம்

சமதர்மப் பூங்காவில்

கடித இலக்கியம்

கடிதங்கள்

கட்டுரை

நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்
இலக்கிய மடல்
மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள்
எம்மவர்
அம்பி வாழ்வும் பணியும்

நேர்காணல்

சந்திப்பு

'ஸ்ரீ'யை

உடலு கைநீர்நீர்

மல்விகையால் 1972இல் இலக்கிய உலகில் அறிமுகமான முருகபூபதி இன்று ஈழத்து மற்றும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் படைப்பாளிகளில் தனித்துவத்துடன் தன்னை இனங்காட்டி வருபவர்.

இலங்கையில் வசித்தபொழுது வீரகேசரியில் இவர் வெறுமனே ஒரு பத்திரிகையாளராக மட்டுமே பணியாற்றாது அப்பத்திரிகையில் இவர் ஆக்கிய பத்தி எழுத்துக்கள் மூலம் ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கு கணிசமான முறையில் பல்வேறு சிந்தனைகளை எழுப்பிப் போனவர் நண்பர் பூபதி.

ஈழத்து புனைகதை வழியாக நீர்கொழும்பு கடற்கரையோர மக்களின் வாழ்வை இலக்கியப் படைப்பாக்கமாகத் தந்ததில் நண்பர் முருகபூபதி முன்னோடியாக அமைந்தார். அதற்கு ஆதாரமாக 1976 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் சாகித்திய பரிசைப் பெற்ற இவரது "கமையின் பங்காளிகள்" எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு அமைந்திருக்கிறது.

அதைப் போன்று புலம்பெயர்ந்து எழுதும் படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்களிலிருந்து இவருடைய எழுத்துக்கள் வித்தியாசப்பட்டு நிற்பதை 2002ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்ற "பறவைகள்" எனும் நாவல் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இலங்கையில் வசித்தபொழுது இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்காக இவர் உழைத்த உழைப்பு மற்றும் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு இவர் புலம்பெயர்ந்தபின் 1989ஆம் ஆண்டு இவர் ஸ்தாபித்த இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியத்தின் மூலம் இவர் ஆற்றும் பணிகள் அளப்பரியது. அவுஸ்திரேலியாவில் நடக்கும்

எழுத்தாளர்களுக்கான விழாக்களை நடத்துவதிலும் இவர் பின்நிற்பதில்லை.

மேற்குறித்த இவரது பணிகள் எழுதுவதால் மட்டுமல்லாமல், களத்தில் இறங்கியும் ஓர் இலக்கியவாதி மனிதகுலத்திற்கு பணியாற்ற வேண்டும் என்ற அவரது எண்ணத்தை நமக்கு அடையாளப்படுத்துகின்றன. அதன் காரணமாக நண்பர் பூபதிக்கு இலங்கையின் அமைப்புகள் பல விருதுகள் வழங்கி இருப்பதோடு 2002ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலிய விக்ரோரியா மாநில DAREBIN மாநகரம் அவுஸ்திரேலிய தினத்தின் பொழுது இவருக்கு சிறந்த பிரஜைக்கான விருது வழங்கியது.

ஒரு உயிரை மரணம் உடலால் அழைத்துச் சென்றாலும் அந்த உயிர் வாழும் நெஞ்சங்களில் அழியாத ஞாபகமாய் இருந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும். அப்படியும் அந்த உயிர் வாழும் நெஞ்சம் இலக்கிய நெஞ்சமாக அமைந்துவிட்டால், அந்த உயிர் எழுத்து உடலை அணிந்து ஓர் ஆவண வடிவில் மேலும் ஓர் அமரத்துவநிலை அடைந்து மரணத்தைத் தோல்வியடையச் செய்கிறது.

அவ்வாறாக, உடலால் மறைந்து போனாலும் தன் எழுத்துகள் மூலமும் தனது

பிரியத்திற்குரியவர்களின் இதயங்களின் ஞாபக அறைகளில் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கும் நண்பர் ராஜபுரிகாந்தன் அவர்களை அவரது நெருக்கமான நண்பரான

பூபதி "ராஜபுரிகாந்தன் நினைவுகள்" எனும் இந்த நூலின் மூலம் மேலும்

அமரத்துநிலையில் அடையவைத்து நண்பர் ராஜபுரிகாந்தன் அவர்களை வாழவைத்து

இருக்கிறார் என்பதே இந்த நூலின் பெறுமதி எனலாம்.

உமர்ஷித்